

Cuồng Thú - Ngôn Tình

Contents

Cuồng Thú - Ngôn Tình	1
1. Ngôn Tình - Chương 1	1
2. Ngôn Tình - Chương 2	3
3. Ngôn Tình - Chương 3	7
4. Ngôn Tình - Chương 4	10
5. Ngôn Tình - Chương 5	12
6. Ngôn Tình - Chương 6	15
7. Ngôn Tình - Chương 7	17
8. Ngôn Tình - Chương 8	20
9. Ngôn Tình - Chương 9	23
10. Ngôn Tình - Chương 10	27
11. Ngôn Tình - Chương 11	32
12. Ngôn Tình - Chương 12	38
13. Ngôn Tình - Chương 13	42
14. Ngôn Tình - Chương 14	45
15. Ngôn Tình - Chương 15	47
16. Ngôn Tình - Chương 16	50
17. Ngôn Tình - Chương 17	53
18. Ngôn Tình - Chương 18	57
19. Ngôn Tình - Chương 19	60

Cuồng Thú - Ngôn Tình

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, sắc, sủng, ngượcAnh thật sự không hiểu tại sao anh yêu cô yêu như vậy mà cô phản bội anh?Anh b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thu-ngon-tinh>

1. Ngôn Tình - Chương 1

“Không thể? Tại sao tôi lại tuyệt đối không được kết hôn với Lạc Tử An?” Thiếu nữ thanh lệ tóc dài đen nhánh khuôn mặt lạnh lùng, mặc dù chỉ hơi cau mày, nhưng lại tản ra khí thế như cuồng phong Bắc cực.

Cô mới 18, 19 tuổi, thân hình cao ráo thon thả, rất xinh đẹp, đường cong gần như hoàn mỹ, khuôn mặt mới nhìn thanh tú rực rỡ, nhưng khi nhìn kỹ thì lại khó cưỡng khỏi bị hấp dẫn, cô không đẹp mỹ miều nhưng vô cùng quyến rũ.

Vì còn ít tuổi nên rất trẻ trung, sự tức giận trong đáy mắt thâm trầm cũng từ từ biến mất.

Ngồi đối diện cô, một đôi nam nữ trung niên không kiềm chế nổi run rẩy, như thể có luồng gió lạnh từ lòng bàn chân lan lên tận đầu.

“Tuyệt nhi...” Người phụ nữ có vài phần tương tự với cô vẫn rất xinh đẹp, hơn nữa lại có sự điềm đạm của phụ nữ lớn tuổi, nhưng trong đáy mắt thấp thỏm lo âu và khuôn mặt tái nhợt khiến bà như già thêm vài tuổi “Con chẳng phải có bạn trai ư? Tên là... Cố... Cố gì đó, không phải sao? Chẳng phải con rất yêu nó, để gặp được nó mà nửa đêm cũng chui cửa sổ chạy đi à?”

“Cố Dĩ Mặc?” Ánh mắt cô tối sầm lại, tựa như có một nỗi khổ không thể thừa nhận bóp nát mình. Cô lạnh lùng cười “Hiếm có nha, mẹ, mẹ vẫn còn nhớ con có một người bạn trai, lại càng khó hơn còn nhớ được anh ta họ gì”

Trên mặt người phụ nữ thoáng qua một nét khó chịu, lúng túng. Cậu bé kia và con gái đã qua lại với nhau 4 năm trời, bà vẫn không nhớ nổi tên hắn, có lẽ thật sự là sơ sót của bà, nhưng mà, lúc này hắn trở thành lợi thế duy nhất của bà.

Bà xúc động tiến lên nắm tay con gái, còn muốn nói thêm nhiều nhưng lại bị cô giật ra, như vừa động vào thứ gì rất bất như.

“Đừng động vào con” Giọng cô sắc nhọn, lạnh lùng.

“Như Tuyết, sao con lại đối xử như vậy với mẹ?” Người đàn ông trung niên vốn thờ ơ lạnh nhạt cuối cùng cũng không kìm được mở miệng.

Dáng người ông cao lớn, hơi mập, nhưng so với những người đàn ông trung niên cùng thế hệ thì xuất sắc hơn nhiều, hơn nữa còn có khuôn mặt anh tuấn, cộng với sự khoáng đạt khí phách rõ rệt.

“Hừ. Chú Lạc chẳng lẽ lại đau lòng cho mẹ con rồi?” Trong đáy mắt cô rõ ràng có sự châm biếm “Chẳng phải chú không hoan nghênh nàng dâu như con, không có ý định nói chuyện với con sao?”

“Như Tuyết” Lạc Khải Toàn nhú mày “Con không thể kết hôn với Tử An, nếu con muốn cứu văn Lanh Thị, ta có thể đáp ứng con...”

“Cảm ơn chú, nhưng sao con có thể trắng trợn lợi dụng sự tốt bụng của chú chứ? Lanh Thị bị người ta hãm hại, thiếu hụt hơn 10 tỷ, nếu con không bán thân cứu nhà, thì sao có thể trả đại ân đại đức của chú đây?” Sắc mặt Lanh Như Tuyết càng thêm nghiêm túc, chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt hoàn toàn biến đổi sau vụ tai nạn của cha mà cô hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cha... Người từ nhỏ luôn yêu thương cô, yêu mẹ cô, chỉ hận không thể đưa toàn bộ châu báu trên thế giới đến trước mặt mẹ cô, lại bị người ta liên thủ hãm hại, tức đến hộc máu không ngừng, trên đường đưa đến bệnh viện lại gặp tai nạn qua đời.

Còn cả người anh trai thân yêu của cô, vì ngăn cơn sóng dữ, suốt ba tháng ở lại công ty, lo lắng cho sản nghiệp gia đình đến tiêu tụy, mà không lại được với ý định thu tóm Lanh Thị của người đàn ông trước mắt này, mơ ước trở thành đại tập đoàn số một Đài Loan, anh trại bị bại thảm hại, từng nhìn cô với khuôn mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc nói “Tuyệt Nhi, trên thế giới này không có tình nghĩa, chỉ có tiền bạc và quyền thế...”

Lanh Như Tuyết nắm chặt quả đấm, toàn thân lạnh như băng, thân thể không kiềm chế nổi run rẩy, nhưng cô lại cắn răng quay ra cười duyên với Lạc Khải Toàn.

“Chú Lạc, chú không biết đấy chứ, là Tử An cầu hôn với cháu, Lạc thiếu gia danh tiếng lấy lòng đó. Anh ấy đẹp trai mê hồn, tác phong nhanh nhẹn, bao nhiêu thiên kim tiểu thư mong được gả cho anh ấy, thế nhưng hôm qua anh ấy lại quỳ xuống cầu hôn với cháu! Chú nói xem, cháu làm sao có thể kháng cự lại sức quyến rũ của anh ấy đây?”

Cô đứng lên, bước tới trước mặt Lạc Khải Toàn, vẻ mặt rõ ràng rất vui vẻ, nhưng ánh mắt càng rét lạnh thêm. Như chú Lạc đây, chỉ cần chú ngoắc ngón tay, sợ là từ những tiểu thư cho đến những phu nhân giàu có đều muốn ôm ấp yêu thương với chú ấy chứ? Nghe nói từ khi còn bé sức quyến rũ của chú đã không ngừng vươn xa, anh nhà hoàn toàn di truyền dòng máu của chú. Lúc anh ấy cầu hôn với cháu, cháu xúc động muốn chết, đúng là một người phụ nữ đáng tự hào nhất, không phải sao?”

Nói xong, Lãnh Như Tuyết quay đầu lại, ánh mắt như dao, đâm vào lòng Tần Mân mẹ cô.

Báo ứng! Đây đều là báo ứng sao? Tần Mân ôm mặt khóc.

“Tuyết Nhi... Tuyết Nhi... Không được! Con không thể lấy Lạc Tử An, không thể, nó... nó là...”

“Anh ta là anh trai cùng cha khác mẹ với con, phải không?”

Giọng cô lạnh nhạt khiến đôi nam nữ này đồng thời hoảng sợ, đứng lên kinh hoàng nhìn cô.

“Tuyết Nhi, con...”

“Con biết?”

Lãnh Như Tuyết khẽ cười, đến trước cửa sổ sát đất. Ánh mặt trời bên ngoài sáng chói khiến cô hoa mắt chóng mặt.

“Thế giới này thật tốt đẹp, không phải sao?”

Cô quay đầu lại, nở một nụ cười kiêu my, nhưng lại làm cho bọn họ lạnh đến thấu xương.

“Con, Lãnh Như Tuyết, nhất định phải lấy Lạc Tử An, làm thiếu phu nhân của Lạc gia, trở thành cô dâu có một nửa dòng máu của anh trai, hai người đừng nghĩ ngăn cản được con, nếu không, chúng con sẽ tiết lộ bí mật này cho đám tạp chí lá cải. Đầu tiên là cha mẹ thông dâm, rồi thành anh em loạn luân, ha, trò hề luân lý tuyệt cỡ nào?”

Nghe vậy, sắc mặt Lạc Khải Toàn tái xanh.

Lãnh Như Tuyết lần nữa đến trước mặt ông, ngẩng đầu nhìn, ngọt ngào gọi một tiếng “Cha”

Lạc Khải Toàn chấn động toàn thân.

Lãnh Như Tuyết tiếp tục đến trước mặt mẹ, như cô gái nhỏ làm lưng gọi “Mẹ”

Đôi môi Tần Mân đã sắp bị cắn nát, nước mắt không ngừng rơi.

“Chúng ta chẳng phải chân chính là một nhà sao? Hahaha! Các người hãy mở to mắt mà nhìn, nhìn cho cẩn thận, con gái các người sẽ cùng anh trai diễn thật tốt vở tuồng loạn luân thế nào”

Tất cả những kẻ gây tổn thương cho cha và anh trai, chờ mà xuống địa ngục đi. Tôi sẽ ở Địa ngục chờ các người.

2. Ngôn Tình - Chương 2

Năm năm sau

Bữa tiệc Lạc gia, đồng thời là kỷ niệm 5 năm ngày cưới của Lạc Tử An và Lãnh Như Tuyết.

Trong xã hội thượng lưu, công tử đào hoa nổi tiếng sau khi kết hôn đột nhiên trở thành người đàn ông tốt của gia đình, chẳng những không hề có scandal tình ái truyền ra, thậm chí 5 năm qua còn một mực thủy chung, cưng chiều vợ yêu lên tận trời.

Nhìn xem, lần này kỷ niệm ngày cưới, lại trắng trợn mở tiệc mời khách khứa, cử hành dạ tiệc hào hoa.

Rượu tốt món ngon, váy áo rực rỡ, quý ông, phu nhân, công tử, thiên kim, đúng là cảnh tượng đặc trưng của xã hội thượng lưu.

Chỉ có điều, bữa tiệc năm nay khác hẳn năm trước, những khuôn mặt tươi cười nịnh hót trước đây lạnh hơn một chút, ánh mắt cũng có vẻ lạnh lùng như muốn xem kịch vui, các bà các cô bàn luận xôn xao cả tòa nhà.

“Nghe nói gì không? Thấy bảo tiền vốn của Lạc thị không đủ, nội bộ bị tổn hao nghiêm trọng”

“Đúng vậy, tôi cũng nghe chồng nói loáng thoáng hình như ngân hàng quan trọng nhất, ba công ty lớn điện tử và kinh doanh đều bị ảnh hưởng nghiêm trọng.”

“Xem năm nay Lạc thiếu gia còn có thể tặng quà gì cho loại yêu tinh đó? Hẳn sẽ không mua lại vương miện đá quý của nữ hoàng Anh quốc chứ?”

“ha ha ha... nghe nói Lạc thiếu phu nhân rất mập mờ với cậu minh tinh nổi tiếng đó”

“Có khi nào cô ta phát hiện gia đình chồng không ổn, định chiếm một khoản bỏ trốn với tình nhân không?”

“Này này này! Nhìn kia”

Đám người chột xôn xao, tầm mắt mọi người đều dồn về phía đại sảnh.

Một trang nam tử cao lớn mặc vest trắng đi tới, hần chải đầu tóc gọn gàng về sau, nhưng có vài sợi bướng bỉnh tung ra, rơi trên sống mũi cao, che mất nửa con mắt thâm thúy.

Nhìn rõ dung mạo hần, đám đông xôn xao trở nên yên tĩnh kỳ dị.

Người đàn ông này thật sự quá đẹp trai, chỉ có điều cặp mắt thâm thúy hơi u buồn, đủ để khiến toàn bộ phái nữ trong đại sảnh điên đảo, đừng nói là sống mũi cao thẳng mà đôi môi khê mím hoàn toàn khiến người ta không rời nổi ánh mắt.

Đây là siêu sao thần tượng mới nổi ở Châu Á, xuất thân là người mẫu, sau một bộ phim truyền hình thần tượng mà tên tuổi nổi như cồn, tiếp đó lại nhờ một bộ phim khác mà chiếm giữ trái tim của phái nữ toàn Châu Á.

“Đó, trời ạ”

“Tề Tuấn”

“Thật sự là Tề Tuấn”

“A, anh ấy nhìn về phía này”

“Không được, không được, tìm tôi đập nhanh quá”

“Hần ngang nhiên xuất hiện ở đây, thật to gan”

“Chẳng lẽ hần thật sự cùng Lạc thiếu phu nhân...”

“Ai da, nhìn kia, chủ nhà thật sự đang xuống”

Tầm mắt mọi người lần nữa dời đi, nhìn về phía cửa cầu thang tầng 2, một đôi vợ chồng trẻ tuổi như ngọc bích cùng đi xuống.

Lạc Tử An và Lãnh Như Tuyết mặc màu xám bạc cùng màu lam đậm phối hợp.

Lãnh Như Tuyết búi tóc thật cao, gài một chiếc trâm màu lam, nhìn kỹ sẽ phát hiện chiếc trâm có hình con nhện. Vòng tai đá quý màu lam, vòng cổ bạch kim với mặt là một giọt lệ xanh ngọc, chiếc váy ôm sát màu xám bạc dài, ngực trần, lúc bước đi có thấp thoáng để lộ cặp chân thon dài trắng như tuyết.

Dung nhan lạnh lùng như tuyết, đôi mắt lúng liếng khiến người khác hồn siêu phách lạc, đôi môi đỏ tươi khiến người ta chỉ muốn cắn một cái, cô vừa xuất hiện, không dưới nửa số khách khứa nam giới âm thầm hít không khí.

Lãnh Như Tuyết, chính cồng là yêu tinh hấp dẫn đàn ông.

Cao hơn cô một cái đầu Lạc Tử An tuấn mỹ phong lưu, đôi mắt đào hoa đã từng mê hoặc không ít phụ nữ, hôm nay lại trở nên nồng nàn chân tình, biểu cảm như thể anh là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Tề Tuấn đi tới trước cầu thang, nhìn bọn họ chậm rãi đi xuống.

Lãnh Như Tuyết nhìn thấy anh, thần nhiên cười, chìa tay phải đang đeo găng ra.

Tề Tuấn mỉm cười nắm tay ngọc thon thon, hơi khom lưng hôn lên mu bàn tay một cái “Kỷ niệm kết hôn vui vẻ”

Cô cười khanh khách, liếc Lạc Tử An một cái, sau đó quay về phía Tề Tuấn nghịch ngợm nháy mắt “Cảm ơn”

Tề Tuấn đứng thẳng người, hơi lạnh lùng nhìn thẳng Lạc Tử An, lễ phép nhưng lạnh băng phun ra một câu “Kỷ niệm kết hôn vui vẻ”

Lạc Tử An so với anh còn lạnh lùng hơn, thậm chí không thèm trả lời.

Mọi người lại xôn xao bàn luận.

Cuộc tình tay ba đặc thù trong tiểu thuyết lại xuất hiện trong cuộc sống, kế tiếp sẽ còn trò đùa giỡn nào nữa đây?

Đáng tiếc đã khiến bọn họ thất vọng.

Ba người biểu hiện khá căng thẳng, không tiếp xúc thêm nữa.

Lạc Tử An nói xong từ hoan nghênh, lập tức cùng Lãnh Như Tuyết nhảy điệu mở màn, hai người nói cười, ân ái như thường.

Tề Tuấn sau đó cũng không quấy rầy họ nữa, có nhiều cô gái ngưỡng mộ muốn khiêu vũ với anh, anh cũng vui mừng chấp nhận, thể hiện kỹ thuật cao siêu.

Chỉ có điều, cuộc dạ tiệc này ngoài mặt thì hòa thuận vui vẻ, đằng sau thì sóng lớn mãnh liệt, ai cũng cảm thấy một sự bất an, như thể sắp có sự kiện lớn xảy ra.

Không khí kỳ quái này khiến khách khứa khiêu vũ cũng không yên lòng, ánh mắt đảo lung tung.

“Xin lỗi, tới trễ” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên cắt đứt điệu nhảy của mọi người.

Lãnh Như Tuyết quay đầu lại, một bóng dáng đứng ở cửa đại sảnh, là anh trai của cô Lãnh Như Phong.

Ánh mắt cô sáng ngời, lập tức rời khỏi lồng ngực Lạc Tử An, như con chim khoan khoái chạy về phía Lãnh Như Phong, dang hai tay ra ôm “Anh, anh đến rồi, anh thực sự đã đến”

Cô vừa nhảy vừa cười, hoàn toàn quên mất quá khứ lạnh lùng xa cách, khéo mắt ướt át, tay ôm chặt cổ Lãnh Như Phong, đầu tựa vào hóm vai anh.

Năm năm, đây là lần đầu tiên Lãnh Như Phong xuất hiện ở Lạc gia.

Năm năm trước, Lãnh Thị được bảo vệ nhưng Lãnh Như Phong không thể tha thứ cho em gái “bán mình” cầu hòa bình, anh thả rơi vào cảnh bần cùng, đi ăn xin ngoài đường, còn hơn để em gái duy nhất rơi vào gia đình ác ma này, nhưng cô bé luôn nghe lời không biết uống lộn thuốc gì khẳng khẳng lựa chọn cuộc hôn nhân không được chúc phúc này.

Đến nay đã năm năm rồi.

“Tuyết Nhi, anh trai rất nhớ em” Thân hình Lãnh Như Phong cao to, mấy năm nay bị hành hạ khiến anh trở nên thon gầy “Em có khỏe không?”

Lãnh Như Tuyết gật đầu một cái.

Khỏe, cô dĩ nhiên rất khỏe.

Nhìn Lạc Khải Toàn và mẹ ngày đêm buồn bã đau khổ, để cho bọn họ tận mắt thấy bộ dạng cô và Lạc Tử An “ân ái dị thường”, cô sao có thể không khỏe cho được?

Cho dù trong lòng cô ngày ngày chảy máu, đó cũng vì sung sướng mà chảy, khiến cô cực kỳ thoải mái.

“Nhưng mà Tuyết Nhi, anh sống không tốt, rất không tốt” Lãnh Như Phong cau mày, sau đó khẽ đẩy cô ra, sải bước về phía Lạc Tử An, đưa cho hắn một tập hồ sơ thật dày “Lạc thiếu gia, ký hợp đồng với tôi đi, đây là cơ hội sống còn duy nhất của Lạc Thị”

Năm năm rồi. Anh nỗ lực suốt 5 năm, hợp tác với tổng công ty ở Hồng Kong, đánh cuộc toàn bộ gia sản, để chờ cơ hội đánh bại Lạc Gia.

Nghe vậy, khách khứa xung quanh xôn xao, vô số đôi mắt nhìn chăm chăm vào tập tài liệu.

Việc kinh doanh của Lạc Thị quả nhiên gặp vấn đề lớn rồi.

Nhưng chẳng phải Lãnh gia và Lạc gia kết thân sao? Sao lại trở thành đối đầu như vậy?

Có vẻ như Lãnh Như Phong tính thâm tóm Lạc Thị.

Ăn oán của những gia đình giàu có, thật không biết thật giả ra sao?

Lạc Tử An cúi đầu nhận đồng tài liệu, lại ngẩng đầu nhìn Lãnh Như Phong, cười một tiếng “Như Phong, tôi nhớ là chúng ta đã là bạn bè...”

“Đã từng, hôm nay không còn nữa” Lãnh Như Phong quả quyết cản lời hắn.

“Như Phong, cần gì phải tuyệt tình như vậy?”

Lạc Tử An là một đệ tử chính cống của phái chơi bởi phóng túng, cũng không giỏi về sự nghiệp kinh doanh, Lạc Thị trên tay hắn bị lột sạch cũng là chuyện thường.

Ba năm trước, Lạc Khải Toàn đột nhiên bị bệnh, sau đó thân thể lại không được chăm sóc chu đáo, đành giao công ty cho con trai duy nhất là Lạc Tử An.

Nhưng ông không thể ngờ nổi, một trong 5 đại tập đoàn lớn nhất Đài Loan như Lạc Thị chỉ hai năm đã rơi vào cảnh sắp đóng cửa.

Lạc Tử An không chút để ý, Lãnh Như Phong rắc tâm không tốt, cả đời hắn chỉ có hai đứa con, lại liên thủ đưa Lạc Thị lên đoạn đầu đài.

“Vậy sao? Lúc đầu chẳng phải các người còn tuyệt tình với Lãnh Thị hơn sao?” Lãnh Như Phong xì mũi coi thường. Điều này cũng đáng tán dương? Năm đó Lạc Khải Toàn có thể xem như gián tiếp hại chết cha anh.

“Như Phong” Lạc Tử An nhìn Lãnh Như Tuyết một cái rất hàm ý “Anh biết đấy, tôi cũng có kiên trì, dù có muốn bán Lạc Thị cũng sẽ không bán cho anh” Hắn cười thâm trầm “Tuyệt đối không bao giờ”

Không chỉ Lãnh Như Phong và Lãnh Như Tuyết có hận trong lòng, hắn cũng có.

Mẹ hắn quanh năm nằm trên giường bệnh, Nữ chủ nhân Tần Mân của Lãnh gia phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Lãnh Như Phong mỉm cười “Oh. Bây giờ còn ai có thể cứu cậu”

Lạc Tử An từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua Lãnh Như Phong, nhìn ra phía sau anh.

Lãnh Như Phong kinh ngạc quay đầu lại, cửa đại sảnh lần nữa mở ra, một người đàn ông mặc một cây đen đi vào.

Cả đại sảnh im lặng hẳn đi.

Người đàn ông mặc toàn thân màu đen chỉ có khuy tay áo lóe ra ánh sáng đá quý, khuôn mặt anh tuấn, mặc dù không thể đẹp trai bằng Tề Tuấn, nhưng lại rất có khí khái nam tử, bất luận là mày kiếm, sống mũi cao ngất hay làn môi mỏng, đều như đao kiếm sắc bén.

Ngược lại ánh mắt anh lại không hề sắc, như mặt biển thâm trầm, mệnh mệnh vô hạn, lại thâm sâu không thấy đáy.

Vừa nhìn thấy anh, trước mặt Lãnh Như Tuyết tối sầm, toàn bộ hơi sức như phút chốc bị rút sạch, thiếu chút thì ngã xuống, may mắn là Tề Tuấn không biết đã đến bên cạnh cô từ lúc nào đã đỡ phía sau.

“Chủ tịch tập đoàn Beau?” Một vị khách nam khẽ kêu lên.

Tập đoàn Beau, tập đoàn tài chính đứng thứ 2 của Mỹ. Một tháng trước, tập đoàn Beau tới Đài làm việc, hắn may mắn nhìn được vị chủ tịch mới nhậm chức 2 năm này.

Từ sau khi nhậm chức, vị chủ tịch này đã sáng lập ra thần thoại mới của giới tài chính, thăng tay cải cách, khiến nguồn lợi tập đoàn thu được năm ngoái tăng vọt, tổng vốn lên tới gần 30 tỷ đô la. Theo điều tra thị trường, năm ngoái sở dĩ quỹ tăng trưởng tăng vọt là do áp dụng chính sách đa chiến lược, đan xen thống kê, và tập trung đầu tư vào thị trường chứng khoán Châu Á.

Chẳng lẽ lần này Lạc Thị cũng trở thành mục tiêu của họ mới khiến chủ tịch tự mình “giá lâm”?

3. Ngôn Tình - Chương 3

“Dĩ Mặc?” Lãnh Như Phong kinh ngạc không kém gì Lãnh Như Tuyết nhìn người đàn ông mặc bộ đen đi tới.

“Sao lại là cậu?”

Cố Dĩ Mặc, đã từng là đàn em khóa dưới, là bạn trai của em gái.

Năm năm trước, em gái dứt khoát lựa chọn kết hôn với Lạc Tử An, cậu cũng biến mất tích.

Khi đó Lãnh Thị sắp bị đóng cửa, cha vừa mất, em gái lại bốc đồng kết hôn, mọi sự phiền toái cứ nối đuôi nhau, ah cũng không còn tâm trạng để nghĩ đến đàn em này.

Năm năm không gặp, cậu từ một học sinh bình thường lắc mình một cái biến thành chủ tịch tập đoàn Beau.

Sự biến đổi thân phận một trời một vực này, so với chim sẻ biến thành phượng hoàng còn đáng kinh ngạc hơn.

“Lãnh tiên sinh, đã lâu không gặp” Cố Dĩ Mặc gật đầu với anh, lễ độ mà xa cách.

Thái độ cách xa ngàn dặm này khiến lòng Lãnh Như Phong nặng trĩu.

Trước đây Cố Dĩ Mặc dù không phải là thiếu niên như ánh mặt trời nhưng luôn tao nhã lễ độ, luôn gọi anh là học trưởng hoặc Lãnh đại ca, chứ không gọi anh bằng cách lạnh băng thế này.

Xem ra, với hôn sự năm đó của em gái, hẳn đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Cố Dĩ Mặc cũng không nhìn lại anh, ánh mắt hướng về phía Lạc Tử An “Tôi có thể cứu sống Lạc Thị, nhưng tôi muốn thù lao”

“Thù lao thế nào?” Lạc Tử An khẽ nhếch khóe miệng, ánh mắt khó dò.

Cố Dĩ Mặc lặng lẽ quét ánh mắt khắp đám đông một lượt, cuối cùng từ từ rơi vào Lãnh Như Tuyết đang yếu ớt dựa vào vai Tề Tuấn. Trong mắt anh nhấp nháy một ngọn lửa “Tôi muốn người phụ nữ của anh”

Lời vừa nói ra, cả đại sảnh xôn xao, tâm trạng của đám đông sôi trào.

Mãi cho đến khi bị kéo lên một chiếc xe Benz, Lãnh Như Tuyết vẫn chưa tỉnh lại khỏi cơn mê.

Cô như bước chân vào mộng cảnh điên cuồng, trong đó một nửa là băng, một nửa là hỏa, hai thế lực đồng thời ngược đãi thân thể cô, cô vừa không ngừng run rẩy, vừa không ngừng đổ mồ hôi lạnh đầy trán và lòng bàn tay.

Năm năm rồi, Cố Dĩ Mặc không hề có tin tức gì, cô cho là anh đã hoàn toàn quên cô.

Suốt 5 năm, cô không có lấy một giấc ngủ yên ổn, trong mộng luôn là một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi không ngừng quấy nhiễu cô, khiến tim cô đau đớn.

Cố Dĩ Mặc lặng yên, là người thanh niên đầu tiên cô yêu, là người cướp đi nụ hôn đầu của cô, cũng là người đoạt mất cả trái tim cô, đã thành một người đàn ông trưởng thành trầm ổn.

Ánh mắt anh không còn đơn giản, mà thâm thúy như muốn chìm cô chết đuối trong đó.

Lúc này, một bàn tay to đè cổ cô, khiến cô bị buộc phải nhìn Cố Dĩ Mặc. Anh càng lúc càng đẹp trai, mặt đối mặt như vậy, chóp mũi gần như chạm vào nhau, vẻ đẹp của anh càng khiến cô không thể thở nổi.

Mặc dù bên cạnh cô phần lớn đều là những người đàn ông đẹp trai, anh trai Lãnh Như Phong lịch sự nho nhã, Lạc Tử An phong lưu phóng khoáng, Tề Tuấn càng tuấn mỹ không theo lẽ trời.

Nhưng, bọn họ đều không thể so sánh với người đàn ông trước mắt.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Cố Dĩ Mặc, tim Lãnh Như Tuyết đã đột nhiên đau đớn.

Vẻ đẹp của anh luôn khiến cô mê say, hơn nữa là đau lòng.

Trước kia đã vậy, bây giờ càng như thế.

Thân thể Lãnh Như Tuyết run cầm cập, khiến cho bàn tay to đang áp bức cô cũng run lay.

Cố Dĩ Mặc lại vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, không chút để ý hỏi “Còn yêu anh không?”

Nghe vậy, tim Lãnh Như Tuyết như bị một cây trâm đâm vào.

Cô không nghĩ rằng lần nữa gặp lại sẽ nói với nhau câu đầu tiên như vậy, cô nghĩ là anh sẽ tức giận chất vấn cô, hoặc khinh rẻ cô là loại phụ nữ hám của.

Còn yêu anh không?

Mắt cô cảm thấy cay cay, nhưng lại không rơi lệ, cô buồn cười nhưng không nặn nổi nụ cười.

Thấy ánh mắt thâm trầm của Cố Dĩ Mặc vẫn nhìn mình chằm chằm, cô trốn tránh nhìn đi chỗ khác.

“Nếu câu trả lời là phủ định, bây giờ em có thể xuống xe”

Lãnh Như Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu lên. Vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, tuyệt đối không giống đang đùa.

Trong lòng cô phát hoảng, nắm chặt lại cánh tay anh “Không! Em không xuống xe! Có chết cũng không xuống”

Cô không có mặt mũi để nói chữ “yêu” đó, năm đó cô đã phản bội anh.

Nhưng mà, cô không muốn tiếp tục sống một mình nữa.

Nếu như Cố Dĩ Mặc không xuất hiện, cô cũng sẽ tiếp tục sống như một cái xác không hồn, nhưng anh đã xuất hiện, cho nên cô không thể buông anh ra nữa.

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể.

Cố Dĩ Mặc với tay lấy hai tờ giấy đưa tới trước mặt cô “Ký đi”

Là thỏa thuận ly hôn.

Lãnh Như Tuyết hít sâu.

Trên thỏa thuận đã ký sẵn tên Lạc Tử An, xem ra từ lâu hắn đã tính toán đuổi kẻ sát tinh này ra khỏi nhà rồi.

Cô nhận lấy bút, nhanh chóng ghi ba chữ Lãnh Như Tuyết.

Thật là nực cười, ngày này năm năm trước bọn họ kết hôn, đúng ngày này năm năm sau bọn họ ly hôn.

“Em không có tiền hỗ trợ, cũng không có chút cổ phần nào ở Lãnh Thị” Cố Dĩ Mặc lạnh nhạt nói.

“Nói cách khác, bây giờ em hai bàn tay trắng?” Lãnh Như Tuyết lúc này mới nghiêm túc nhìn qua tờ thỏa thuận ly hôn, phía trên quả nhiên viết cô từ bỏ tất cả quyền lợi.

Ha ha ha...! Cô chắc là người duy nhất đến nội dung như thế nào cũng không thèm liếc một cái đã ký tên ly hôn.

“Hối hận?” Giọng Cố Dĩ Mặc lạnh đến nỗi không có lấy một chút ý tứ chế cười cũng chẳng có.

Lãnh Như Tuyết hít một hơi thật sâu, mỉm cười với anh “Vậy thì Cố tiên sinh, sau này anh có nguyện ý nuôi tôi không?”

Năm đó tình yêu của họ cuồng nhiệt, Cố Dĩ Mặc từng cười cô là đại tiểu thư không biết đến nỗi khổ nhân gian, cả ngày chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, ngộ nhỡ lạc phách, không hiểu sẽ sống ra sao.

Khi đó, Lãnh Như Tuyết lúm đồng tiền như hoa, bám chặt tay anh, ngọt ngào hỏi “Vậy thì Cố tiên sinh, nếu quả thật có ngày như thế, anh có nguyện ý nuôi em không?”

Hồi tưởng lại quá khứ, Cố Dĩ Mặc lặng yên nhìn cô một cái, lặng lẽ nở má.

Thật kỳ quái, Lãnh Như Tuyết cong khoe miệng.

Vừa rồi cô vẫn còn ở Lạc gia ăn mừng kỷ niệm ngày kết hôn, bây giờ lại bị một người đàn ông khác bắt cóc, ngồi trong xe hắt diễm trò quý phụ bỏ trốn.

Hơn nữa, người đàn ông này còn không phải là “gian phu” Tề Tuấn mà mọi người mong đợi trong suy nghĩ.

Xem ra, Lạc gia chẳng khác gì ổ gà bị lật?

Không biết ngày mai có thể lên trang đầu báo chí không, vậy thì, ngoài cái danh “hồ ly tinh”, cô vừa mạnh mẽ được thêm vào một tội danh nữa?

Năm đó cô và Lạc Tử An kết hôn chớp nhoáng, khiến cho một đám thiên kim nhà giàu và gái làng chơi hận không thể xé xác cô.

Năm đó, khi Lãnh Thị gặp phải nguy cơ cô gả cho Lạc đại thiếu gia, bây giờ Lạc Thị gặp nguy cơ, cô lại quảng Lạc đại thiếu gia, cùng giai vàng khác chạy mất, bất kể nhìn theo mặt nào, cô đều là một người phụ nữ xấu xa tiêu chuẩn.

Lãnh Như Tuyết vừa nghĩ vừa cười, khoe miệng cong một cách khác thường.

Kế tiếp thì sao? Cố Dĩ Mặc sẽ trừng phạt cô thế nào?

“Cố Dĩ Mặc, sao anh có thể tàn bạo như vậy? Chẳng phải anh nên mắng em là kẻ hay thay đổi hay phụ nữ xấu xa sao? Chúng ta gặp nhau như vậy, chẳng kích thích gì cả” Cô giơ tay chọc chọc người đàn ông đang chuyên tâm lái xe.

Cố Dĩ Mặc khoe miệng giật giật.

“Cố Dĩ Mặc, nói nhanh, anh rốt cuộc tính trả thù em thế nào? Thực ra thì anh cũng nghĩ thế nào về em...?” Cô làm ra vẻ đoan chính, học dáng vẻ lạnh lùng cục cằn của anh nói chuyện “Khụ, Lãnh Như Tuyết, tôi cảnh cáo cô, đừng hi vọng tôi còn yêu cô! Tôi chỉ muốn đùa giỡn cô, để em làm một nhân tình trong bóng tối, rồi sau đó dứt khoát bỏ rơi cô, khiến cho cô ném trái mìn vị bị người khác vứt bỏ”

Mặt Cố Dĩ Mặc ngày càng đen, khoe miệng co giật mạnh.

Anh đã đánh giá thấp cô gái nhỏ này, bất kể trải qua bao nhiêu năm, cô vẫn có thể chọc giận được anh đến nỗi suýt không khống chế nổi bản thân.

Cô thật sự thông minh quá mức bình thường, hoàn toàn cướp mất lời thoại của anh.

“Này, Cố Dĩ Mặc, em nói có đúng không? Đây chính là lời thoại kinh điển trong những bộ phim nổi tiếng. Anh không thấy em nhầm chán chứ, lúc người khác nói chuyện yêu đương, em chỉ ngày ngày ôm TV xem phim truyền hình”

“Em nên cảm thấy may mắn vì vẫn còn được nhàn hạ ngồi xem TV”

Về mặt say mê cuồng nhiệt của Lãnh Như Tuyết lập tức biến sắc, giống như đóa hoa đang cố gắng nở rộ, nửa chừng bị khô héo.

Cô nên làm gì? Nói gì? Tổ ra thế nào đây?

Nếu không thể hiện như một cô gái ngu ngốc, cô sợ mình sẽ hỏng mất.

Trong lòng cô lúc này như bão và động đất cấp 12, vừa muốn khóc, vừa muốn cười, vừa muốn ôm lấy Cố Dĩ Mặc thật chặt, lại vừa muốn đẩy anh ra.

Cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

Tại sao Cố Dĩ Mặc vẫn có thể trầm tĩnh lạnh lùng, mặt không biến sắc được như vậy.

Cố Dĩ Mặc... Cố Dĩ Mặc...

Tim cô rỉ máu.

Năm năm trước, khi cô bán linh hồn mình cho quỷ satan cũng đã mất đi cơ hội yêu anh và được anh yêu.

Thù hận là một con rắn độc, kéo cô vào bóng tối vô tận, mà sao cô lại kéo theo anh vào chứ? Cho nên cô không thể không rời bỏ anh.

Mà những điều đó, anh biết không?

Cố Dĩ Mặc...

Tại sao 5 năm sau còn xuất hiện trước mặt cô, khiến cho tất cả sự kiên cường của cô đều sụp đổ?

Lãnh Như Tuyết cúi đầu, vùi mặt vào hai bàn tay. Nước mắt không chảy ra được như hóa thành máu chảy ngược vào trong.

4. Ngôn Tình - Chương 4

Sau rất lâu, xe rốt cuộc dừng lại.

Trước mắt là một khách sạn năm sao cao cấp.

Cố Dĩ Mặc vừa xuống xe, phục vụ đã chạy đến đỡ xe vào bãi giúp anh.

Thấy Cố Dĩ Mặc tự mình đi vào đại sảnh, Lãnh Như Tuyết đứng phía sau nhìn chăm chú bóng lưng anh. So với trước kia, anh càng cao lớn hơn, vẫn không chủ động khoác tay cô như xưa.

Mà bây giờ, có lẽ anh nghĩ không bao giờ muốn sờ đến tay cô nữa cũng nên.

Cô bước nhanh về phía trước, từ sau ôm lấy cánh tay anh. Bên cạnh người cao gần 1,9m như anh, cô như một đứa con nít treo ngược trên cánh tay anh.

Lãnh Như Tuyết cười hì hì “Cố Dĩ Mặc, bây giờ anh là ông chủ vàng của em, không được hắt em ra đó”

Cố Dĩ Mặc cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt buồn bã, nhưng thật sự là không hắt cô ra.

Sau khi lên lầu, bọn họ đi vào một phòng tổng thống xa hoa.

“Đi tắm” Cố Dĩ Mặc nhẹ nhàng ra lệnh.

Lãnh Như Tuyết cứng ngắc, rồi lại cười quyến rũ với anh “Sao nóng lòng vậy? Chúng ta cứ như gian phu dâm phụ không thể chờ đợi trộm tình vậy”

Cố Dĩ Mặc chỉ ngồi trên ghế salon rót rượu, không nhìn cô.

Lãnh Như Tuyết hừ một tiếng, quay người đi vào phòng tắm, cố ý uốn éo. Cô làm hồ ly tinh năm năm, bản lĩnh mê hoặc người khác không học cũng thấy phải biết.

Cố Dĩ Mặc nhìn eo thon cùng cặp mông ngạch nghễ cong lên, đáy mắt tóe lửa.

Nắm chặt ly rượu, bất kể rượu nặng, anh ngửa đầu uống một hớp cạn.

Nửa giờ sau, mặc chiếc áo choàng tắm của khách sạn, Lãnh Như Tuyết đi ra khỏi phòng tắm, tóc dài xõa ra, ướt nhẹp rũ sau lưng.

Cố Dĩ Mặc nhíu mày, lấy khăn bông lớn lau cho cô, hết sức nhẹ nhàng.

Lau khô một nửa, Lãnh Như Tuyết thả máy sấy vào tay anh “Sấy tóc cho em”

Về mặt làm nũng của cô làm người khác muốn say.

Cố Dĩ Mặc nhận lấy máy sấy, bật công tắc, thử nhiệt độ trong lòng bàn tay rồi mới từ từ thổi lên tóc cô.

Anh giúp cô sấy tóc, bàn tay cô lại nghịch ngợm cởi cúc áo của anh.

Nhớ lúc sinh nhật cô 18 tuổi, lần đầu tiên bọn họ đến nhà nghỉ, cũng như vậy, anh sấy tóc cho cô, cô len lén cởi cúc áo anh.

Khi đó cô muốn biến mình thành lễ vật dâng cho anh.

Trải nghiệm lúc 18 tuổi, Lãnh Như Tuyết cũng không cảm thấy quá sớm.

Hơn nữa, nếu nhất định phải có một người đàn ông lấy đi trinh tiết của cô, thì người duy nhất cô muốn đó là Cố Dĩ Mặc.

Thế nhưng, anh lại ngăn cô lại.

Trong ánh mắt anh có một sự khổ sở đè nén, anh ôm cô thật chặt nói “Không được, anh vẫn chưa chuẩn bị tốt”

Ha ha ha..! Chưa chuẩn bị tốt cái gì.

Một đại nam nhân như hần thì có gì phải chuẩn bị?

Chẳng lẽ hần cũng có kỳ sinh lý?

Cô đã mặt dày mua xong áo mưa và thuốc tránh thai rồi! Trong mối quan hệ yêu đương của hai người, cô luôn chủ động.

Cô đuổi theo anh, dâng nụ hôn đầu, thậm chí muốn dâng hiến cả cơ thể lại bị anh cự tuyệt.

Có lúc cô nghi ngờ không hiểu anh có yêu cô thật không.

Nhưng các nữ sinh trong trường đều hâm mộ cô, nói Cố Dĩ Mặc là bạn trai và là ông xã tương lai tốt nhất. Xem đi, mọi người đúng là nông cạn, mãi mãi cũng chỉ thấy vẻ bề ngoài.

Đến cuối cùng, cũng là cô chủ động vứt bỏ anh.

Cố Dĩ Mặc nói rất đúng, cô là cô gái bốc đồng được chiều chuộng quen rồi, muốn cái gì phải có bằng được, không muốn cái gì là vứt đi luôn. Mà bây giờ, cô vẫn nghĩ muốn anh.

Anh còn có thể từ chối sao?

Một lát sau, tóc đã khô, máy sấy cũng được tắt đi, ném sang một bên.

Nhịp tim Lãnh Như Tuyết như đánh trống, ngón tay vẫn đang vẽ vòng vòng trên ngực Cố Dĩ Mặc.

Anh có làn da màu đồng rắn rỏi, bắp thịt vừa săn chắc vừa dẻo dai, lại có nhiệt độ nóng bỏng.

Tay cô run run.

Cavat của anh bị tháo ra, áo sơ mi cũng bị cởi ra, ngay dưới cơ ngực nở nang là vòng eo thon gọn cùng cơ bụng săn chắc, bàn tay nghịch ngợm của cô theo đường cong trượt xuống, sau đó đặt trên thắt lưng.

Cô ngang ngược cởi thắt lưng của anh ra, ngón tay mảnh khảnh thò vào trong quần lót.

Một bàn tay to túm lấy tay cô.

Anh... anh lại muốn cự tuyệt cô sao? Cô đã vứt bỏ cả tự ái, quyền rũ anh như vậy?

Lãnh Như Tuyết giật mình ngẩng đầu, không ngờ lại bắt gặp một cặp mắt bị dục vọng thiêu đốt.

Cố Dĩ Mặc gần như một phát xóc lên, quăng cô trên giường lớn, sau đó cúi người đè xuống, hung hăng cắn môi cô.

Cô rên rỉ một tiếng, cảm thấy sự tốt đẹp của toàn thể giới đều thua kém giờ phút này.

Có lẽ cô thực sự là người đàn bà xấu xa, lúc này gặp lại sau xa cách, không nói tình, không nói yêu, tự nguyện đắm chìm trong ham muốn.

Chiếc lưỡi ngang ngược xông vào miệng cô, anh mút mát môi cô, ngược lại cô cuốn lấy anh, đôi tay ôm chặt cổ anh. Hai người trao đổi nước miếng, thân thể ma sát với nhau, mặc dù đã hít một hơi thật sâu, cô vẫn dần dần cảm thấy khó thở, trước mắt tối sầm.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Cô không thể buông anh ra, cô cứ muôn hôn anh mãi như thế.

Một bên cô cắn lưỡi anh, một bên ở đáy lòng gào thét, có thể nào cô thích khuynh hướng bị ngược đãi? Mà anh lại không nở tàn bạo với cô.

Cổ Dĩ Mặc phần hận với sự nhạy cảm của cô, ánh mắt anh nóng rực lại tức giận, lồng ngực gấp rút phập phồng. Anh không tự chủ được nghĩ đến thân thể khêu gợi uyển chuyển này trời sinh là như thế, vì anh mà nhiệt tình hay là do người đàn ông khác dạy dỗ?

Bị đàn ông khác...

Chỉ tưởng tượng cũng khiến anh phát điên.

Cổ Dĩ Mặc lại đẩy cô ngã xuống giường, nóng nảy hôn lên cặp vú cao ngất của cô.

Anh vẫn biết vóc dáng cô rất đẹp, nhưng không biết lại đẹp như vậy, đẹp đến mức đáng chết khiến anh chỉ muốn nuốt cô vào bụng.

Vừa nghĩ tới người đàn ông khác cũng biết được vẻ đẹp của cô, anh hận không thể giết chết hẳn.

Cô gái lúc này đang ở dưới thân anh, đã từng phản bội anh, rời bỏ anh, đã từng là vợ người khác, rông rã suốt 5 năm.

Dục vọng thiêu đốt trong mắt Cổ Dĩ Mặc, tim đau đớn, càng khiến cho lý trí của anh chệch đường ray, như muốn nổi điên.

Anh căn bản không nghĩ sẽ muốn cô nhanh như vậy, lúc kéo cô ra khỏi bữa tiệc ở Lạc gia, anh còn định lạnh nhạt với cô một tháng.

Vậy mà người cháy trước lại là anh, lúc này, đến một phút anh cũng không tỉnh táo nổi.

Chết tiệt!

Anh hận cô 5 năm, suy nghĩ hàng ngàn thủ đoạn trả thù cô, những lời vừa rồi cô nói trong xe, anh cũng thực sự muốn làm thế với cô.

Kể cả trò chơi tình yêu sai lầm, anh cũng cảm thấy nếu mình có thể nói được ra những lời độc ác đó thì nhất định sẽ rất sảng khoái trong lòng.

Đáng tiếc, anh một chữ cũng chẳng nói nên lời.

Cô gái đáng chết này, sao có thể bức anh đến tình trạng này?

Lãnh Như Tuyết đang hưởng thụ hết mình cảm giác tuyệt vời, đột nhiên trước ngực vô cùng đau đớn, không nhận được kêu thảm thiết.

5. Ngôn Tình - Chương 5

“Đồ tồi, sao lại cắn em” Hơn nữa lại còn cắn nụ hoa mềm mại của cô, anh quả nhiên là muốn ngược đãi cô.

Bàn tay nhỏ bé của cô ra sức đâm vào tấm lưng dài rộng của anh.

Cổ Dĩ Mặc cười sâu kín, sau đó ngậm lấy nụ hoa vừa bị cắn mà mút.

Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng rên rỉ, cảm giác đau lập tức biến mất, nhường chỗ cho sự sướng khoái, khiến cô vừa buồn vừa tê.

“Em vốn là như vậy sao?” Giọng anh khàn khàn.

“Hả?” Cô bị nhiệt tình trêu chọc cho ý loạn tình mê, không hiểu anh có ý gì.

“Vốn là như vậy...” Ngón tay anh ác ý đâm vào hành lang mềm mại của cô “Tắm xong không mặc quần lót?”

Mặt Lãnh Như Tuyết đột nhiên ửng hồng, tức giận nhéo anh một cái “Không phải thế”

Vội vã đi tới khách sạn, cô không mang theo quần lót để thay.

“Là vì anh sao?”

Giọng anh trầm thấp khàn khàn bên tai khiến tai cô cũng đỏ ửng.

Nhưng lúc đầu lưỡi chạm vào vòng tai bằng ngọc lạnh như băng thì ánh mắt anh đột nhiên tối sầm.

Cô không mặc đồ lót nhưng vẫn mang đồ trang sức của người khác tặng.

“A... đau! Ai cha, anh làm gì thế sao lại vứt khuyên tai của em đi? Đó là đồ Tề Tuấn mang từ Pháp về cho em!” Thật ra thì cá tính hoàn toàn ngược lại với tên, thỉnh thoảng có thể thấy Lãnh Như Tuyết thiếu đầu óc kêu lên.

Sắc mặt Cổ Dĩ Mặc càng thêm khó coi “Lãnh Như Tuyết, không ai nói cho em biết, lúc ở cùng người đàn ông trước mặt em, hơn nữa lúc ở trên giường, tuyệt đối không được gọi tên người đàn ông khác à?”

Lãnh Như Tuyết bị ánh mắt tinh mịch nhìn chằm chằm đến phát run, mới đột nhiên ý thức được mình phạm một sai lầm lớn. Về mặt cô lúng túng, thì thầm “A Tuấn không phải người ngoài, cậu ấy là bạn em...”

“Bạn trên giường?”

“Này” Cô cũng giận “Anh nhất định phải làm nhục em như thế à?”

Cổ Dĩ Mặc cau mày thật chặt, hung hăng hôn cô.

Cảm xúc mãnh liệt như lửa, lại xen lẫn nhiều tia đau đớn.

Ít cho cô thời gian hít thở, Cổ Dĩ Mặc chen vào giữa chân cô, vật to lớn nóng bỏng không chút nể nang đâm xuyên vào cô.

“A...” Cô hít một hơi thật mạnh, thân thể co rút, bản năng chống đối lại cảm giác xé rách đau đớn.

Cổ Dĩ Mặc sưng sốt.

Anh ngừng sự kích động chuẩn bị tàn sát bữa bãi, cúi đầu nhìn sắc mặt cô tái nhợt vì đau đớn, không dám tin.

“Hỏa Nhi...”

“Đừng hỏi! Đừng nói!” Lãnh Như Tuyết vẫn chịu đựng, rót cuộc nước mắt tràn đê.

Hỏa Nhi.

Năm năm cách biệt, rốt cuộc anh lại gọi cô như vậy.

Đây là tên anh đặt cho cô.

Cô tên là Lãnh Như Tuyết nhưng anh nói tên này tuyệt đối không giống cô, cô thật ra phải là ngọn lửa lớn, luôn cháy bùng bùng trước mặt anh, không để cho anh được yên ổn.

Ai cũng biết sinh viên tài cao Cố Dĩ Mặc là hoàng tử băng giá, bao nhiêu nữ sinh ái mộ đều bị đóng băng trước trong vòng 3m, chỉ có Lãnh Như Tuyết không sợ chết, như cây đuối làm anh tan chảy, khiến anh trở thành bạn trai của mình.

Lần đầu tiên hôn nhau anh gọi cô là Hỏa Nhi.

Hỏa Nhi chỉ thuộc về anh.

Cố Dĩ Mặc ôm cô thật chặt, kiên nhẫn chờ đợi cơn đau của cô tan đi.

Bao nhiêu oán, bao nhiêu hận, giờ khắc này đều tan biến hết.

Anh thừa nhận mình cũng không phải đàn ông rộng lượng gì, cũng giống những kẻ như heo kia, để ý trình tiết phụ nữ, có cảm tình chết tiệt với danh hiệu xử nữ, hơn nữa lại liên quan đến Hỏa Nhi.

Nhưng anh cũng biết, khi anh đưa cô ra khỏi Lạc gia hôm nay, anh chấp nhận cô là một người phụ nữ, kể cả cô từng làm vợ người khác, anh cũng không có ý định buông tha cô.

Lớp màng mỏng sinh lý kia sẽ không trở thành vật cản khiến anh muốn hay không muốn cô, càng không trở thành điểm mấu chốt khiến anh yêu hay không yêu cô.

Nhưng, anh lại đáng chết không thể không thừa nhận, sự tồn tại của lớp màng mỏng kia, khiến cho anh giờ phút này vui mừng như điên, lại vì cô đau lòng không dứt.

Hỏa Nhi của anh, vẫn còn là Hỏa Nhi hoàn chỉnh của anh.

Giống như anh còn là Cố Dĩ Mặc hoàn chỉnh của cô.

Là Hỏa Nhi chân thực lấy lòng anh.

“Này, có phải anh không được hay không?” Đau đớn cuối cùng đã giảm bớt, sự thỏa mãn cùng cảm giác tê dại trong cơ thể khiến Lãnh Như Tuyết đỏ mặt, cô gượng gạo vịn vẹo, hài lòng nghe tiếng kêu trầm thấp của anh.

Bàn tay vỗ lên mông cô một cái, anh cúi đầu cắn lên bầu vú trắng của cô “Bây giờ anh lập tức cho em xem rốt cuộc anh có được hay không?”

Cử động nguyên thủy cuồng mãnh nhanh chóng triển khai, xen lẫn tiếng thở gấp yêu kiều thô bạo.

Đêm nay đúng là một đêm tuyệt vời.

Khi triền miên kết thúc, trời đã sáng.

Cả người Lãnh Như Tuyết đau nhức, nhưng trong lòng lại tràn đầy thỏa mãn, vẻ mặt hài lòng như chú mèo hoang nhỏ no bụng.

Chiếc ga giường lộn xộn đã bị ném trên mặt thảm, Cố Dĩ Mặc ôm cô vào phòng tắm, tắm lần thứ tư sau đó thả cô trên chiếc giường đơn sạch sẽ.

Anh cũng nằm xuống theo, dang tay ôm cô vào lòng.

Cô cọ sát mấy cái trên ngực anh, nhưng bị anh độc ác ngăn lại.

“Không muốn mệt mỏi hơn, đau hơn thì đành hoàng một chút”

Đây là lần đầu tiên của cô, nơi đó không chịu nổi mưa to gió lớn, cô lại cố tình trêu chọc khiến anh như si như cuồng.

Cô nhóc này từ trước đến giờ luôn có năng lực xé rách lý trí của anh.

Lãnh Như Tuyết giảo hoạt cười duyên, ngón tay đâm đâm nụ hoa anh “Vẫn chưa bị ép khô sao?”

Đầu vú nho nhỏ cứng như hạt đậu, cô không nhịn được lè lưỡi ra liếm.

Cố Dĩ Mặc gầm nhẹ một tiếng, lật người đè cô xuống dưới thân “Không muốn sống?”

Bọn họ đã kích tình dây dưa cả đêm, anh có thể một đêm làm đến bảy lần.

Cô đưa tay ôm lấy gáy anh, nghiêm túc gật đầu.

“Không muốn sống, muốn chết” Cô cố ý nhắc đầu lên tiếp xúc với lỗ tai anh, liếm liếm, nhẹ nhàng thổi, dùng ngửi điệu rên rĩ nỉ non “Em rất muốn chết trong lòng anh”

Vật to lớn của anh nháy mắt đâm vào trong cơ thể đã sưng đỏ của cô, như cuồng thú bị kích thích. Gân xanh trên trán anh trực giật, cổ họng phát ra tiếng thở dốc mãnh liệt đè nén, hung hãn cắn môi cô, hạ thân co rúm mãnh liệt.

“Đáng chết! Em đúng là tiểu yêu tinh không biết sống chết” Chỉ sợ anh mới là người muốn chết trên người cô.

Lãnh Như Tuyết lúc đầu còn kiêu ngạo cười, nhưng cảm xúc điên cuồng cũng dần cuốn theo cô, dần dần chỉ còn lại tiếng rên rĩ cuồng loạn.

Nếu thù hận có thể khiến người ta xuống địa ngục, nếu cô thật sự phải chết, thì cứ để cô chết như vậy đi.

Kể cả không yêu, cô cũng có được anh bằng cách khác.

Không phải sao?

Mặc dù dần ông luôn tách bạch yêu và tình, nhưng chỉ cần anh có ý thực hiện lời hứa, cũng chứng minh rằng anh không xem cô như một thứ đồ bỏ đi.

Cô không thể hy vọng xa vời anh yêu, khi cô vứt bỏ anh, phản bội anh, cô đã mất đi tư cách.

Nhưng chỉ cần anh còn muốn cô, cho dù là vì trả thù cô, hay chỉ cần thân thể cô, cô cũng vui vẻ chịu đựng.

Cố Dĩ Mặc, Cố Dĩ Mặc, sao anh lại khiến em yêu anh đến thế?

6. Ngôn Tình - Chương 6

Lúc Lãnh Như Tuyết tỉnh lại, đã gần đến hoàng hôn.

Bên cạnh không có ai, chỉ còn chiếc chăn lạnh.

Cô đột nhiên kinh hoàng, hốt hoảng nhảy xuống giường, không để ý hai chân như nhũn ra, vòng eo đau đớn, toàn thân không mặc gì vội vã chạy vào phòng tắm nhìn.

Không ai.

Sau đó cô vọt ra ban công, cũng không có ai.

“Cố Dĩ Mặc. Cố Dĩ Mặc” Cô trở lại phòng ngủ, tìm được một chiếc áo choàng tắm đặt bên gối, buộc tạm dây vào rồi mở cửa phòng muốn ra ngoài tìm người.

Cô vừa mở cửa ra, lại chạm trán một người, chính là Cố Dĩ Mặc.

Cô đột nhiên nhào vào lòng anh, ôm chặt eo anh, cả người run rẩy.

Lần này, cô sợ mình thành người bị bỏ rơi.

Cố Dĩ Mặc nhíu nhíu mày, nửa ôm nửa kéo cô vào phòng.

Sau lưng người phụ vụ mang đến bữa tối nhẹ nhàng mà mỹ vị.

Phụ vụ cầm tiền bo của Cố Dĩ Mặc xong cúi người đi ra.

Cố Dĩ Mặc nhét mấy túi giấy vào tay Lãnh Như Tuyết “Mặc quần áo vào, sau đó ăn chút gì đó”

Trong túi có một chiếc váy liền màu vàng nhạt, áo choàng lông cáo màu trắng, một dải gấm màu vàng nhạt, trong mấy túi nhỏ là đồ lót mới, trong một túi lớn khác là đôi bốt trắng cao đến gối.

Lãnh Như Tuyết lấy hết quần áo ra rồi mặc từng thứ một.

Khi cô định chải đầu, Cố Dĩ Mặc cầm lấy lược, lặng lẽ chải cho cô, sau đó dùng dải gấm buộc thành đuôi ngựa sau gáy cô.

Không chút phần son, thanh thuần xinh đẹp, trông cô trẻ trung đến khó tin.

Cố Dĩ Mặc nhìn cô chăm chú, cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó kéo cô vào bàn ăn cơm.

“Bây giờ anh thật sự là chủ tịch tập đoàn Beau?” Lãnh Như Tuyết không kìm được hỏi.

Anh ừ một tiếng.

Cô cắn đũa suy tư một lát, không hỏi nhiều chuyện này nữa.

Ăn được một nửa, cô lại không nhịn được mở miệng “Vậy anh sẽ ở Đài Loan bao lâu?”

Cô biết trụ sở tập đoàn Beau ở Mỹ, mấy năm gần đây mới khai thác thị trường Châu Á.

“Khoảng một tháng”

“Vậy... sẽ ở bên cạnh em bao lâu?”

Lúc này Cố Dĩ Mặc im lặng không nói gì.

Lãnh Như Tuyết nhún nhún vai, dường như cũng không đặc biệt chờ đợi câu trả lời của anh.

Nửa sau bữa cơm có vẻ mất ngon, nhưng cô vẫn kiên trì ăn xong. Cô tiêu hao bao nhiêu năng lượng như vậy, không ăn nhiều một chút sao bồi bổ lại được.

Lại nói, chỉ cần có cơ hội, cô vẫn muốn tiếp tục trên giường nghiền ép tên dã thú này, cho nên phải tranh thủ mọi cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức.

Khi cô bỏ đũa xuống thì rốt cuộc nghe giọng nói trầm thấp của anh.

“Yên tâm, anh sẽ không để em đói chết”

Cặp mắt cô sáng lên “Cố Dĩ Mặc, ý anh là vẫn làm phiếu cơm của em sao?”

“Lúc này” anh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng “Anh có tiền”

Nụ cười trên mặt Lãnh Như Tuyết dần dần biến mất.

“Nếu em muốn, anh có thể mua cho em cả một hoàng cung”

Năm năm trước, họ chia tay.

Lúc ấy anh tức giận, lo lắng chất vấn cô “Tại sao? Tại sao phải lấy Lạc Tử An?”

“Bởi vì hắn có tiền, có thể cho em một cuộc sống như hoàng hậu” Lúc ấy cô thần nhiên trả lời như vậy.

A, nhìn xem, bây giờ thời thế thay đổi, đã đến nước này.

Nhìn trời chiều ngoài cửa sổ, Lãnh Như Tuyết chợt nở nụ cười.

Cuộc sống thật đẹp.

Rất đẹp.

“Cố Dĩ Mặc...” Cô chủ động lao vào lòng anh “Cố Dĩ Mặc, anh có khinh bỉ em không?”

Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt có chút khó hiểu.

Anh vĩnh viễn không theo kịp suy nghĩ của cô, cái đầu nhỏ của cô cứ như ngựa thần lướt gió, khiến anh xoay quanh rồi lại hất tay bỏ qua.

“Anh xem đây, bây giờ là thế kỷ 21, nam nữ bình đẳng, phụ nữ đều có mảnh trời riêng của mình, nhưng còn em, trừ vẻ bề ngoài được một chút, hoàn toàn là kẻ vô dụng, nếu không phải gia cảnh tốt, ngay cả sách cũng không biết đọc ý”

“Rồi sao?”

“Rồi thì, nếu em mà là một cô gái có tài có đức, khi sản nghiệp gia đình đứng trước nguy cơ em phải đứng ra ngăn cơn sóng dữ, nhưng em nhất định phải có khí phách, không thể dựa vào cách bán mình hè hạ, em nên trở thành một cô gái mạnh mẽ, tung hoành oai phong trên thương trường, dùng mọi mưu kế, đánh cho Lạc Khải Toàn hoa rơi nước chảy. Hơn nữa còn nói với anh, Cố Dĩ Mặc, bất kể anh có tiền hay không em đều yêu anh, bất kể anh xấu hay đẹp em đều muốn anh.”

Cố Dĩ Mặc nhìn cô chăm chú, thở dài, khoác lại áo choàng cho cô “Tiểu Phong Tử (cơn gió nhẹ), không hiểu trong đầu em còn những thứ quái quỷ gì”

Anh thêm vào mà tin cô sẽ thực sự tỉnh lại, thật sự làm một cô gái mạnh mẽ, trên thương trường sống chết với Lạc Thị.

Lãnh Như Tuyết mỉm cười “Em không biết anh định đặt cho em bao nhiêu cái tên, tiểu yêu tinh, tiểu yêu quái, vật nhỏ, Tiểu Phong Tử, còn gì nữa?”

“Tiểu Hỏa Nhi”

Lãnh Như Tuyết cảm thấy trong lòng ấm áp, vui vẻ khoát cánh tay anh.

Hai người ra khỏi phòng, Cố Dĩ Mặc tiện tay vớt mấy túi cô vừa dùng xong ném vào thùng rác.

Trong túi là bộ lễ phục và đồ lót cô dùng tối qua, cùng với đồng trang sức.

Thôi, ông chủ mới có tiền, anh vui vẻ, sẽ mua đồ mới cho cô.

Mặc dù trong lòng cô thấy tiếc, đây là đồ mà siêu sao đẹp trai nổi tiếng khắp Châu Á Tề Tuấn tặng cho cô. Nếu bán đấu giá trên mạng được ổi tiền đấy.

Aiz, chẳng có cách nào, việc đời là vậy, cuộc sống có tốt đẹp đến mấy thế nào cũng có vài điều tiếc nuối.

Xe dừng lại bên đường.

Cố Dĩ Mặc bảo Lãnh Như Tuyết ngồi lại trong xe, khi anh quay lại, trong tay cầm theo hai viên thuốc và một chai nước suối.

Đó là thuốc tránh thai khẩn cấp.

Ngừa thai trong vòng 24h sau quan hệ.

Lãnh Như Tuyết nhận lấy thuốc, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Trong lòng tức giận cuồn cuộn phong nhưng cô ngồi ngay thẳng, mặt rất lâu không hề thay đổi.

Đây chẳng phải là cần thiết hay sao?

Cô còn hi vọng gì nữa?

Mang thai cho anh một đứa nhóc, sau đó mong đợi anh hồi tâm chuyển ý, hai người lại ngọt ngào như xưa? Hay là cô tự trốn khỏi trái đất, len lén sinh cho anh một tiểu thiên tài, nhiều năm sau trở lại bên cạnh anh, để cho cha con họ gương vỡ lại lành?

Ha ha ha! Cô thật là đã xem TV, đọc tiểu thuyết quá nhiều rồi.

7. Ngôn Tình - Chương 7

Cô nhắm mắt lại, ngửa đầu nuốt viên thuốc vào.

Sau đó khẽ mỉm cười với anh: “Cố tiên sinh, nghe nói loại thuốc này không tốt cho cơ thể phụ nữ, sẽ làm rối loạn nội tiết, sau này mời ngài mặc áo mưa giùm cho”

Lần này anh phá tấm màng mỏng của cô, lần sau để anh đeo tấm màng khác.

Dù thế nào đi nữa giữa bọn họ cũng không thể có sự gắn bó khăng khít được.

Bàn tay nắm vô lăng của Cố Dĩ Mặc nổi lên mấy đường gân xanh.

Im lặng hồi lâu, sau đó anh trả lời “Được”

Đàn ông phải biết thông cảm với phụ nữ, đây là lời giáo huấn của mẹ anh từ nhỏ.

Xe lái vào đường lớn, sau đó rẽ vào một con đường mòn, cuối cùng vào một căn biệt thự phong cách Châu Âu.

Trước nhà có đường rộng cho xe chạy, hai bên là sân cỏ bằng phẳng, xa xa cây cối cao lớn. Tường trắng ngói đỏ, giống như một tòa thành trong cổ tích.

Hào hoa hơn so với biệt thự của Lạc Thị.

Lãnh Như Tuyết nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cố Dĩ Mặc, đáy lòng khê thở dài.

Câu nói năm xưa của cô, rốt cuộc đã làm tổn thương anh đến mức nào.

Anh bây giờ như một đứa bé khó chịu, cho cô xem tất cả những thứ tốt nhất, nói cho cô biết, anh có tiền.

Ngăn người làm đang tiến đến, Cố Dĩ Mặc tự mình mở cửa xe, đỡ cô xuống.

Cô cúi đầu, nước mắt đầy trong khóe.

Tiền, con mẹ nó.

Nếu có thể quay ngược thời gian, cô tuyệt đối sẽ không dùng những lời vụng về như vậy làm lý do chia tay.

Cố Dĩ Mặc giới thiệu với cô từng người, đầu bếp, người làm vườn, tài xế, nhân viên bảo vệ, quản gia, cuối cùng là một cô gái có nụ cười rực rỡ nhưng bình thường rất thùy mị, là hộ sĩ đặc biệt.

“Phu nhân, sau này tôi sẽ chịu trách nhiệm với sức khỏe của cô. Tôi thông thạo cả hộ lý và thuật dưỡng sinh, đã tốt nghiệp học vị có liên quan... À, tôi tên là Diệp Tử, Diệp chỉ cây lá, Tử chỉ màu tím.”

Cô là một cô gái sáng sủa hoạt bát, xem ra cùng lắm là hai mươi tuổi.

Những người khác cúi đầu, hết sức câu nệ, chỉ có cô giống như một con chim hoạt bát, dám nói chuyện với Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết nhìn Cố Dĩ Mặc “Tại sao phải tìm hộ sĩ cho em?”

“Cơ thể em không tốt” Anh không tha sự cự tuyệt của cô “Ngày mai Diệp Tử sẽ dẫn em đi kiểm tra sức khỏe”

Sắc mặt cô trắng bệch, nhiệt độ thấp, chân tay vô lực, thậm chí tóc cũng không đen bóng như trước kia.

Cô tựa như một con chim bị nhốt trong lồng, có thể nào cô chưa tới ba mươi tuổi đã mất hết sinh lực.

Lãnh Như Tuyết than thở, chưa bao giờ biết là anh cũng bá đạo như thế.

Cô đang nghĩ vậy, Cố Dĩ Mặc đã kéo cô vào trong nhà.

Trong phòng khách được thiết kế hào phóng, nhiều ánh sáng, Lãnh Như Tuyết đi quanh một vòng, cảm thấy rất hài lòng.

“Sau này đây chính là hoàng cung của em sao?” Cô cười hỏi anh.

“Không” Anh lắc đầu “Nơi này chỉ là một cung điện nho nhỏ”

“Hả?” Cô vô cùng tò mò “Chẳng lẽ còn có cung điện hào hoa hơn?”

Cố Dĩ Mặc không nói gì. Suy nghĩ về khu nhà cao cấp trên đảo lớn ở Mỹ, quả thật rộng rãi gấp mười mấy lần nơi này.

Người giúp việc chuẩn bị bữa đêm cho họ.

Lãnh Như Tuyết chưa ăn được miếng nào, chợt nhớ ra điện thoại di động của cô đã tắt rất lâu, cô bật lên, thấy 101 cuộc gọi nhỡ.

Ha, thật là phá vỡ kỷ lục.

Trong đó phần lớn là Lãnh Như Phong và Tề Tuấn gọi.

Cô suy nghĩ một chút, liếc mắt nhìn người đàn ông đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, sau đó len lén gọi vào số máy riêng của Tề Tuấn.

Lúc này cô thật sự không dám gọi điện cho anh trai, sợ bị anh mắng cho xối xả.

“hello, cục cưng bé nhỏ, vẫn còn nhớ anh?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng trọc bất cần đời của Tề Tuấn.

“A Tuấn, tình hình lúc này thế nào?” Lãnh Như Tuyết có vẻ muốn hỏi thăm tin tức lá cải.

“Em muốn nghe cái gì? Có biết em chiếm bao nhiêu trang nhất báo chí hôm nay không? A Tiểu Dương, lấy giúp tôi mấy tờ báo hôm nay đến đây. Anh đọc cho em nghe ”Nhà giàu có kinh biến“, ”Trời sinh báu vật, khiến anh hùng khom lưng“... Bài báo này không hay, chụp ảnh hơi xấu còn chồng trước của em rất đẹp trai, thật tức chết. Chỉ có điều, ngược lại không ngờ chủ tịch mới của tập đoàn Beau đẳng cấp nổi danh Đoàn Thiên Lỗi đã từng là Cố Dĩ Mặc người yêu cũ của em, chắc chắn, lần này thay hình đổi dạng quay về, không biết là phúc hay là họa.” Bên ngoài Tề Tuấn luôn luôn là người kiêu ngạo, trước mặt Lãnh Như Tuyết lạnh thành kẻ lạnh mồm.

Lòng Lãnh Như Tuyết trở nên nặng nề.

Trước kia Cố Dĩ Mặc từng nói, anh lấy họ của mẹ, vậy chắc Đoàn Thiên Lỗi là tên mới do cha anh đặt.

Lãnh Như Tuyết hít một hơi, muốn bản thân trấn tĩnh lại, sau đó cười ha ha không ngừng vào điện thoại “Lòng tham hư vinh của em thật chưa từng được thỏa mãn. Lạc thiếu gia nhà chúng ta muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, kể cả em ”hồng hạnh vượt tường” cũng có thể cầu được một đại suất ca (vô cùng đẹp trai) như A Tuấn anh, giặc đến cướp vợ người khác, vừa đẹp trai chết người lại vừa là trẻ tuổi giàu có, A Tuấn, anh nói em có phải là người phụ nữ xa xỉ nhất, hạnh phúc nhất trên đời này không?”

Ánh mắt Cố Dĩ Mặc từ màn hình máy tính chuyển sang người cô, khẽ cau mày.

Đầu bên kia điện thoại Tề Tuấn dường như cũng cảm nhận được không khí không bình thường, giọng nhiệt tình giảm bớt, còn mang theo một chút ưu tư “Như Tuyết, em đáng giá với người đàn ông tốt nhất, hưởng hạnh phúc tốt nhất”

Lãnh Như Tuyết cố ý cười đến phở Trương “Em biết ngay, A Tuấn là hiểu em nhất. Làm phiền anh chuyển lời đến ông chồng cũ độc ác bán em, bây giờ em rất tốt, tương lai ngập tràn ánh sáng”

“Như Tuyết” Giọng Tề Tuấn nặng nề hơn “Nếu như... Nếu như hấn bắt nạt em, có phải đánh đổi mọi thứ, anh cũng sẽ dạy dỗ hấn một trận.”

“Nói càn gì thế, Dĩ Mặc nhà ta là một đàn ông tuyệt tốt” Lãnh Như Tuyết len lén liếc Cố Dĩ Mặc một cái, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của anh khiến khuôn mặt ửng đỏ, chuyển ánh mắt đi “Người ta đã chờ suốt năm năm vẫn muốn em, anh nói xem, anh có thể làm được thế không?”

Tề Tuấn rút cuộc nở nụ cười “Đúng vậy, bất kể làm lại là mục đích gì, chỉ cần hấn không quen em đáng giá là được rồi. Trước khi lửa giận của hấn tiêu tán, em hãy làm một cô gái ngoan ngoãn đi”

“Em không ngoan sao?”

“Em thì ngoan lúc nào chứ?” Cố ý hẹn hò với Tề Thiên Vương anh, để cho đám chó chết chụp được, còn chạy ra cửa tìm người ta yêu cầu trả phí sử dụng chân dung, thậm chí len lén nói với đối thủ là chồng bị hồng thân, làm ơn, đàn ông bị bắt lực là chuyện tày trời, tin tức truyền đến tai khiến Lạc Tử An nổi trận lôi đình, chỉ hận không thể biểu diễn, cuồng hoan mười ngày mười đêm chứng minh anh là người siêu cấp “mạnh”

Cô gái này đặc tội nhiều không kể xiết, chuyên gây sự tác quái.

Lãnh Như Tuyết cười ha ha không ngừng, Cố Dĩ Mặc khẽ ho một tiếng, muốn cô bớt phóng túng.

“Thôi nhé, cường đạo tiên sinh khó chịu, A Tuấn, lần sau buôn tiếp”

“Giữ gìn sức khỏe nhé” Câu cuối cùng này, Tề Tuấn nói rất thật lòng.

Cố Dĩ Mặc nhú chặt mày, muốn nói gì lại thôi.

Sau khi cúp điện thoại, Lãnh Như Tuyết cọ cọ vào tay anh, một tay vuốt ve chân mày đang nhú chặt của anh “Yên tâm đi, em và A Tuấn thực sự chỉ là bạn bè, sau này em sẽ bớt liên lạc với anh ấy, không để anh thấy em náo loạn nữa”

Cố Dĩ Mặc gật đầu một cái.

“Hơn nữa, sau này em cũng sẽ không giải thích nữa” Lãnh Như Tuyết giảo hoạt cười, mồm một cái rất nhanh lên môi anh “Bởi vì em nghe nói giải thích chứng tỏ che giấu, che giấu chứng tỏ là sự thật, sự thật thắng hùng biện, cho nên không có cơ hội giải thích mới chứng minh mình trong sạch”

Cố Dĩ Mặc khẽ nhếch khóe miệng, cúi đầu hung hăng cắn cô.

Tên tiểu yêu tinh này, bất kể lúc nào cũng có thể chuyển bại thành thắng.

Bởi vì hôm sau Cố Dĩ Mặc phải đi làm, cho nên hai người nói xong tối nay nghỉ ngơi cho tốt, đơn thuần chỉ ngủ thôi.

Nhưng không biết từ lúc nào, chữ ngủ này đã biến thành ý tứ khác của người nào đấy.

Khi kích tình kết thúc, cô mệt mỏi vô cngf, mơ màng ngủ, Cố Dĩ Mặc ôm chặt cô vào lòng, không biết bao nhiêu lần nhìn cô mang theo nước mắt, thở dài thườn thượt.

Anh thật muốn báo thù.

Nhưng xin thương để vạn năng nói cho anh biết, rốt cuộc anh đang trả thù ai?

Trả thù cô? Hay trả thù chính mình?

Anh lại không nhận được cắn lên môi mềm của cô “Tiểu Phiến Tử (kẻ lừa gạt), anh thật là ghét em”

8. Ngôn Tình - Chương 8

Chi nhánh tập đoàn Beau tại Đài Loan

Sáng sớm, không khí trong phòng làm việc của chủ tịch ở tầng trên cùng đã có chút kỳ quái.

Ngày hôm qua chủ tịch vô cớ bỏ việc một ngày, sáng nay các báo đều đưa tin về vụ báo thù hoàn hảo, bảo người ta không nghĩ lung tung cũng khó.

Thật không ngờ chủ tịch núi băng của bọn họ cũng gây náo động đến vậy.

Hơn nữa đối tượng lại còn là phụ nữ có chồng, thật khiến người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Chỉ có điều như đã nói, chủ tịch của bọn họ quá là tàn bạo, ngang nhiên cướp người t, thất trong ngày kỷ niệm hôn lễ ở nhà người ta, quả là mờ ám, quả là kinh ngạc.

Chỉ có điều, vị Lạc thiếu phu nhân phong lưu kia rơi vào lòng ngực chủ tịch, sợ rằng bên này cũng có người thương tâm.

Nhìn qua bộ mặt của trợ lý đặc biệt – tiểu thư Suzanne, quả thật như người nhà nợ cô 8, 10 tỷ vậy.

Tiểu thư Suzanne này đi theo chủ tịch từ trụ sở bên Mỹ qua, nghe nói là cháu gái của Phu nhân chủ tịch Hội đồng quản trị. Cô cũng không có quan hệ máu mủ gì với chủ tịch, vẫn có mong muốn được làm chủ tịch

phu nhân, việc cô thích chủ tịch ai cũng biết, cho nên, nghe vụ tai tiếng của chủ tịch, cô gần như tức phát điên.

Nghe thấy tiếng chân trầm ồm đến gần, tất cả nhân viên trong nháy mắt giữ yên lặng, vùi đầu vào công việc.

Chờ Cố Dĩ Mặc đi vào phòng làm việc xong, thư ký Jenny theo thường lệ bưng một ly café nóng gõ cửa đi vào, mang theo mấy tập hồ sơ để trước mặt anh.

“Chủ tịch, đây là lịch trình hôm nay”

Cố Dĩ Mặc nhanh chóng xem một lượt “Hôm qua chủ tịch HĐQT gọi điện tới?”

“Đúng ạ, tiểu thư Suzanne nhận”

“Gọi cô ấy vào đi”

“Vâng”

Suzanne là một mỹ nữ tài trí, vóc người cao ráo cân xứng, không quá đầy đặn cũng không khô héo đến mức không có gì xem, khuôn mặt tỉ mỉ có ¼ huyết thống Trung Hoa, mang một cặp kính không gọng, mái tóc màu mật ong búi cao, bên dưới bộ đầm công sở là cặp đùi tuyệt đẹp khiến người ta thèm thuồng.

Cô là điển hình cho sự hoàn hảo, hơn nữa gia thế tương đối bất phàm, khó trách có một khí chất ngạo mạn.

Suzanne tính toán sau khi tốt nghiệp đại học sẽ vào công ty gia đình giúp một tay, nhưng lúc Đoàn Thiên Lôi xuất hiện vào 5 năm trước, sau khi ra sức học tập lấy bằng tiến sĩ vào tập đoàn Beau công tác, cô không thể nào rời được lực chú ý khỏi anh.

Suzanne là con nhà gia giáo, cũng là cô gái rất được kỳ vọng, từ nhỏ đã tham gia vào chuyện buôn bán, quan hệ với giới thượng lưu hỗn loạn, vốn chẳng mong đợi gì vào tình yêu, nhưng trời mới biết sao lại để cô gặp được Đoàn Thiên Lôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh, Suzanne đã trúng tiếng sét ái tình.

Khi đó, cô phải dùng tất cả sự tự chủ mới có thể giả bộ không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười tự nhiên thân mật chào hỏi với anh, thực tế lúc đó bàn tay cô đã lạnh băng và ướm nhẹ mồ hôi.

Người đàn ông phương đông đẹp trai, vóc người cao lớn rắn rỏi, khiến người ta có cảm giác muốn dựa dẫm đến khó tin.

Càng tiếp xúc với anh Suzanne lại càng động lòng, cuối cùng, cô không để ý đến việc phản đối của gia đình, cố ý vào Beau làm việc, dưới sự giúp đỡ của dì, trở thành trợ lý đặc biệt của tân chủ tịch mới nhậm chức Đoàn Thiên Lôi.

Dì nói, người phương Đông có câu “Gần quan được ban lộc”, dì cũng hi vọng cô có thể kết hôn với Đoàn Thiên Lôi, như vậy nhà mẹ đẻ cô mới có thể tiếp tục nắm công ty Đoàn Thị trong tay.

Suzanne biết Đoàn Thiên Lôi là con riêng của chú Đoàn Trường Canh, dì chỉ sinh hai cô con gái, không thể sinh con trai, mà ngoài Đoàn Thiên Lôi, Đoàn Trường Canh còn có hai người con riêng nữa, một người lớn hơn Đoàn Thiên Lôi 3 tuổi, một người nhỏ hơn anh 4 tuổi.

Hai chính tiểu thư và hai người con riêng kia đều một lòng muốn chiếm được vị trí chủ tịch tập đoàn Beau, cơn sóng ngầm tranh giành mãnh liệt, Suzanne không biết vì sao Đoàn Thiên Lôi lại được Đoàn Trường Canh đề cao nhất trong đám này, dù sao cuối cùng anh vẫn là người chiến thắng.

Cái gọi là được làm vua thua làm giặc quả đúng, hai người con riêng khác, một bị phái đi Châu Âu, một đi Châu Úc.

Phụ nữ luôn không cưỡng lại được sự hấp dẫn của kẻ mạnh, nhất là kẻ mạnh này lại trẻ tuổi, đẹp trai lại có sức quyến rũ thần bí.

Suzanne tới cửa phòng làm việc của chủ tịch, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi”

Giọng Cố Dĩ Mặc trầm thấp đầy từ tính, Suzanne tin là nếu anh trở thành luật sư, chỉ cần với giọng nói này đã thủ thắng người khác một nước.

“Chủ tịch” Tim Suzanne đập thành thịch.

“Ngồi đi” Cố Dĩ Mặc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng cô.

Suzanne ngồi đối diện, hơi hoảng hốt tránh ánh mắt anh.

“Hôm qua chủ tịch HĐQT gọi điện tới, có chuyện gì không?” Cố Dĩ Mặc không phải không biết tình cảm Suzanne dành cho anh, nhưng trước mắt vẫn không thể để cô ta đi được, bởi vì bây giờ anh vẫn chưa thể hoàn toàn đắc tội phụ nhân chính thức.

“À...” Suzanne nhú mày một cái “Chủ tịch, xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Lão chủ tịch khá tức giận, ông cho là lúc này mọi việc của anh chưa ổn định, không nên gây ra bất kỳ điều tiếng nào, nhất loại loạn kịch có thể nói là đáng gièm pha này”

“Gièm pha? Loạn kịch?” Cố Dĩ Mặc cười lạnh.

Cha của anh cả đời sẵn bắt vô kể, nhưng bây giờ lại chỉ trích hành vi của anh là loạn kịch? Thật hoang đường.

“Chủ tịch, có lẽ tôi hơi vượt quyền, nhưng vẫn phải nói, anh có quyền tự do yêu đương, nhưng cũng nên lựa chọn đối tượng thận trọng một chút, có rất nhiều cô gái thân thể trong sạch để lựa chọn, cần gì phải hái đóa hoa hồng có gai?

Cô dừng lại một chút, thở dài khổ sở.

“Có lẽ anh thực sự cảm thấy rất hứng thú với người phụ nữ kia, nhưng nên lựa chọn cách khiêm tốn một chút, không cần phải gây xôn xao như vậy. Tôi không thể không nói, chủ tịch anh quá xúc động rồi.”

Lúc này cô rất hận mình, tại sao lại đàm luận về người phụ nữ của người đàn ông chung tình như anh.

“Khiêm tốn?” Cố Dĩ Mặc càng tỏ ra lạnh lùng hơn “Cô nói là vụng trộm sao?”

Suzanne kinh ngạc, vội vàng nhìn đi chỗ khác.

“Vụng trộm là làm nhục cô ấy, cũng là làm nhục tôi” Cố Dĩ Mặc chuyển ánh mắt lên đồng giấy tờ trước mặt “Phiền cô chuyển lời cho lão chủ tịch, chuyện gì tôi cũng có thể đàm phán với ông, ngoại trừ chuyện này. Đây là chuyện riêng của tôi, ông ấy đừng can thiệp vào. Tôi có thể báo đáp ông ấy bằng cách tiếp tục làm một người thừa kế ưu tú.”

Sắc mặt Suzanne nhất thời tái nhợt, tim đau đứm, không có sức phản bác lại lời anh, chỉ có thể yếu ớt nói “Chủ tịch, anh rất thích cô ấy?”

“Yêu là thứ yếu ớt nhất trên đời” Cố Dĩ Mặc liếc cô một cái “Không, tôi không thích cô ấy”

Mắt Suzanne sáng lên. Vậy thì, anh chỉ là nhất thời tò mò, đùa giỡn người phụ nữ kia thôi?

“Tôi chỉ muốn cô ấy” Chân mày anh cau lại, ánh mắt càng thêm âm trầm “Hoàn toàn muốn”

Sẽ không cho cô đến gần người đàn ông nào khác.

Sẽ không cho cô thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Sẽ không cho cô tiếp tục giãy giụa giữa yêu và hận.

Đúng, anh không thương cô, chỉ muốn cô...

Khi Lãnh Như Tuyết tỉnh lại, đã gần trưa.

Cô rên rỉ giãy giụa trên giường một lúc, cảm thấy toàn thân đau nhức.

Aiz, tên dã thú kia thực sự chẳng biết thương hoa tiếc ngọc.

Cô lười biếng, ôm gối trong ngực, nhắm mắt nhìn ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm voan mỏng chiếu vào phòng, đáy lòng yên tĩnh dị thường.

Đây là cảm giác tốt nhất của cô trong 5 năm qua, khiến cho tâm trạng cô rất tốt.

Phụ nữ, là loài sinh vật không thể tiến hóa, tại sao cũng chỉ là một người đàn ông mà có thể biến thể giới của cô khác hẳn như vậy?

Chiếc giường mềm mại, chăn ấm áp, mặc dù bên ngoài là mùa đông, nhưng trong phòng không khí như mùa xuân, tâm tình của cô tốt đến mức muốn cất lên tiếng hát.

Cô lại lăn lộn trên giường, lẩm bầm “Lãnh Như Tuyết, đúng là kẻ không có tiền đồ, may xong rồi”

Cổ Dĩ Mặc là độc dược của cô, cũng là thuốc bổ của cô.

Rời khỏi anh, cô sẽ rơi vào địa ngục, lấy được anh, cô cũng hạnh phúc như lên thiên đường.

Nghĩ tới sự cuồng dã đêm qua của anh, cô lại len lén cười, tối thiểu anh cũng đam mê thân thể cô, không phải sao?

Lúc này cô thấy thật may mắn vì đã được di truyền từ mẹ một cơ thể hấp dẫn quyến rũ, đàn ông là động vật thị giác, bằng lý trí có thể yêu cầu một cô gái bình thường hợp với mình, nhưng tuyệt đối không có biện pháp gì với mỹ nữ gợi cảm.

Cô nhớ từng có người nói qua, cuộc sống hoàn mỹ nhất là phải có vật chất đứng đầu, kết bạn với người bình thường nhất, và hưởng thụ tính dục hạ lưu nhất.

Aiz, quan hệ của cô với Cổ Dĩ Mặc bây giờ phải coi là cái gì đây?

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng “Phu nhân, cô đã dậy chưa?”

“Chờ một chút” Lãnh Như Tuyết nghe được tiếng của Diệp Tử, tiểu hộ sĩ đáng yêu của cô.

Cô xuống giường, vuốt vuốt cái eo đau nhức, không nhịn được lại nguyên rửa tên dã thú kia mấy tiếng.

Cô vào phòng tắm rửa trước, sau đó mở tủ quần áo, kinh ngạc phát hiện trong đó treo đầy các loại nữ trang, váy, quần dài, áo khoác, áo lông, hai ngăn kéo phía dưới chính tề các loại tất và đồ lót.

Tất cả đều là size của cô, hơn nữa hoàn toàn mới, đến mức còn chưa cắt.

Lãnh Như Tuyết sững sờ hồi lâu, Cổ Dĩ Mặc mua những thứ này lúc nào? Chẳng lẽ anh đã có dự tính cướp cô từ lâu?

Không dám cắt mác là sợ cô hiểu nhầm đây là quần áo cũ người khác đã mặc qua?

Cô hé miệng cười trộm. Có lúc, người đàn ông này thật là khôn ranh quá đáng.

Cô chọn một bộ váy liền, phối hợp áo choàng mềm mại, rất thoải mái, hình như được làm thủ công.

Cô thích váy dài, có cảm giác phóng khoáng.

9. Ngôn Tình - Chương 9

Hơn nữa các loại váy và cả giày phối hợp đều là những trang phục cô thích nhất.

Quần short, bốt, quần dài giày thấp cổ, thay đổi các kiểu tóc nữa, cô cũng xinh đẹp như bất kỳ cô gái đang yêu nào, hơn nữa, người đàn ông trong lòng bên cạnh, càng muốn ăn mặc tử mỹ.

Phụ nữ muốn được tươi tắn là chuyện đương nhiên.

Cô không thích những người phụ nữ với đủ lý do để lừa dối với trang phục của mình, cũng như những người đàn ông dùng đủ lý do để không biết đến sự sạch sẽ của mình.

Phụ nữ quyến rũ xinh đẹp, đàn ông sạch sẽ chỉnh tề, đây là nguyên tắc trước sau như một của cô.

Nghĩ thử xem, đẹp trai hết hồn, gọn gàng sạch sẽ như Cố Dĩ Mặc đứng cùng Tề Tuấn 3 tuần không tắm, cả người bốc mùi, phụ nữ sẽ yêu ai?

Kể cả là Tề Thiên vương nổi danh như cồn sợ là cũng bị xua đuổi như rác ấy chứ.

Khi Lãnh Như Tuyết mở cửa phòng ngủ ra thì Diệp Tử đang đứng chờ ở bên ngoài nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

“Chào phu nhân xinh đẹp”

“Cảm ơn” Lãnh Như Tuyết mỉm cười, cái cô nhóc này thật đáng yêu.

“Phu nhân, bữa trưa đã chuẩn bị xong, bây giờ cô có muốn dùng không?”

Lãnh Như Tuyết gật đầu.

Đối với cuộc sống có sự quan tâm săn sóc và được hầu hạ khắp nơi như thế này, cô cũng không cảm thấy sung sướng đến kinh ngạc, bởi vì từ nhỏ cô cũng xuất thân từ gia đình giàu có, sau khi được gả vào Lạc gia, cuộc sống cũng không khác nơi này là mấy.

Sự khác biệt duy nhất là sự hài lòng mà thôi.

Ở Lạc gia, cô và tl chỉ duy trì cuộc sống trên danh nghĩa vợ chồng, trong lòng lại ôm thù hận, có thể nói là một ngày dài như trăm năm; còn bây giờ, mặc dù cô với Cố Dĩ Mặc không phải là vợ chồng, nhưng lại có cảm giác nơi đây giống như một gia đình.

Trên bàn ăn có bốn món mặn, một món canh, hai món tanh, hai món thường, cũng không xem là phong phú nhưng rất ngon miệng.

Lãnh Như Tuyết ăn rất vui vẻ, cô nài nỉ Diệp Tử ăn cùng vì không thích phải ăn một mình.

“Phu nhân, xế chiều đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe nhé, sau đó em sẽ căn cứ trên kết quả kiểm tra để lên thực đơn cho chị”

Lãnh Như Tuyết gật đầu.

Đối với sự sắp xếp của Cố Dĩ Mặc, chỉ cần không quá mức, cô đều vui vẻ làm theo.

“À, phu nhân, lúc 10h sáng có bà Tần gọi điện cho chị, có phải gọi lại không?”

Lãnh Như Tuyết lấy làm kinh hãi.

Kể từ khi cô gả vào Lạc gia, suốt 5 năm ròng rã mẹ cô không hề để ý tới cô, bây giờ tìm cô làm gì?

Ăn mừng cô tốt cuộc ly hôn, tha cho bọn họ?

Hay là muốn cầu xin Cố Dĩ Mặc bỏ qua cho Lạc Thị.

“Không cần” Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng nói “Nghỉ ngơi nửa tiếng rồi chúng ta đến bệnh viện”

“Vâng. Bên ngoài trời lạnh, phu nhân ra ngoài nhớ mặc thêm áo khoác”

“Tiểu Diệp Tử, em đúng là cô gái vạn năng” Lãnh Như Tuyết nhìn ra sự hoạt bát sáng sủa của Diệp Tử, lại luôn suy nghĩ trước sau chu toàn, quả là cô gái tốt hiếm có.

“Phu nhân, chị không biết chứ, em là được lựa chọn kỹ lưỡng trong 100 hộ si đặc biệt đấy. Vì muốn chăm sóc cho phu nhân tốt nhất, tiên sinh đã phí rất nhiều công sức”. Diệp Tử tỏ ra hâm mộ.

Lãnh Như Tuyết cười ha ha.

Nhà ở cao cấp, thức ăn ngon, trang phục xa xỉ, hộ sĩ đặc biệt nhưng thực ra là người làm vạn năng, cô còn thiếu cái gì nữa?

Nhưng mà, sự sủng ái xây đắp trên tiền bạc cũng như một chiếc lồng bằng lụa vàng, cho cô một chỗ an toàn cũng đồng thời quây một nhà tù quanh cô.

Lãnh Như Tuyết chính thức trở thành tình nhân của Cố Dĩ Mặc, hơn nữa hàng đêm vui vẻ như đã đủ thời kỳ động dục, chỉ cần ở cạnh nhau sẽ dây dưa đến mệt lả mới thôi.

Lãnh Như Tuyết cười nhạo anh cẩn thận hồng thận, buông thả quá mức sẽ hỏng trước thời gian.

Vì vậy quả nhiên Cố Dĩ Mặc hai ngày không đụng đến cô, ngược lại thành ra cô không nhận được, chủ động bò đến bên người ta khêu gợi.

Rất nhiều chuyện giả vờ không nhìn thấy, rất nhiều thứ mặc kệ như không biết, cứ thả mình đắm chìm trong dục vọng thuộc về thể giới hai người họ như vậy.

Nháy mắt một cái, thời gian một tuần đã trôi qua.

Lãnh Như Tuyết không ngủ thẳng đến trưa nữa, thường khoảng 9h cô sẽ rời giường, ăn sáng, sau đó đọc sách hoặc lướt net.

Cô thật ra cũng có việc để làm, mặc dù chỉ là phụ, nhưng mang lại cảm giác có thành tựu rất lớn cho cô.

Hôm nay sau khi ăn sáng xong, cô đang tính lướt net tìm tài liệu, đột nhiên thấy một tin kinh thiên động địa – siêu sao Thiên vương Tề Tuấn là đồng tính?

Trong tin tức đăng một tấm ảnh, tuy là nhìn xa không nét, nhưng cũng thấy rõ hai người đan chặt tay nhau, Tề Tuấn quay mặt nhìn người đàn ông bên cạnh với ánh mắt sâu sắc, dịu dàng.

“Ôi trời ạ...” Thật ra không cần nhìn kỹ cũng biết người đàn ông kia là ai, Lãnh Như Tuyết nguyên rửa một tiếng cực nhỏ, nhanh chóng cầm điện thoại lên “Lạc Tử An, anh đang làm cái trò gì vậy? Sao lại bị chụp ảnh? Anh định phá hủy A Tuấn sao?”

“Tiểu Tuyết à”. Giọng Lạc Tử An như đưa đám “Anh cũng không nghĩ chuyện lại thành ra như vậy, kể từ lúc em đi, đây là lần đầu tiên bọn anh gặp mặt, ai biết được lại bị người ta bắt gặp”

“Ai biết được? Trời ạ, anh rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ anh không biết bây giờ chúng ta đang là tiêu điểm chú ý à? Đám chó chết đó chỉ mơ ước phát hiện ra tin tức đáng giá nào đấy, cả ngày như hình với bóng, ở thời điểm nhạy cảm như thế này anh còn đi gặp anh ấy? Anh muốn chết à?”

“Tiểu Tuyết, bây giờ em đã được như nguyện, sao biết được nỗi thống khổ của anh? Anh cũng muốn giống Cố Dĩ Mặc tạo ra một tòa thành, mang hấn giấu đi, nhưng hấn không chịu. Trong lòng hấn, sự nghiệp quan trọng hơn anh.” Cuối cùng, giọng Lạc Tử An đã bắt đầu lạc đi.

Lãnh Như Tuyết cũng bình tĩnh lại, không gầm lên nữa.

“Có lúc anh chỉ muốn mở hộp báo, tuyên bố với cả thế giới, anh yêu hấn, hấn là của anh, không cho ai động vào”

“Ha ha, nhưng anh ấy là tình nhân đại chúng đấy”

“Cho nên mới nói, tìm mình tình làm tình nhân đúng là tự chuốc khổ vào thân, quả thật làm kẻ thù của cả thế giới”

“Chẳng phải anh vui vẻ chịu đựng sao?”

“Đúng vậy, kể cả phải trốn tránh mỗi ngày, anh cũng chấp nhận”

“Nhưng cũng có phần phiền toái” Lãnh Như Tuyết đứng lên “Tuyết đối không thể để bọn họ khai thác ra, nếu không sẽ ảnh hưởng tiêu cực đến Tề Tuấn. Sự nghiệp của anh ấy bây giờ như mặt trời ban trưa, năm nay còn có thể được đề cử giải Oscar”

“Vậy em nói xem anh phải làm gì?”

“Biện pháp cũ” Lãnh Như Tuyết cười giảo hoạt “Chồng cũ yêu quý, hẹn hò với em đi”

Mấy ngày sau, các hãng truyền thông trở nên điên cuồng.

Cô gái với chồng cũ “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng”?

Trong ảnh, Lãnh Như Tuyết ăn cơm trong một nhà hàng tây với Lạc Tử An, Lãnh Như Tuyết hơi cúi đầu, Lạc Tử An đưa tay gạt nhẹ mấy sợi tóc rơi trên trán cô, sự ấm áp thân mật giữa hai người nhìn qua cũng thấy.

Quý phụ sinh đẹp, vẫn si mê Thiên Vương như cũ.

Trong ảnh, Lãnh Như Tuyết cùng Tề Tuấn ngồi trên xe thể thao, không quản trời giá rét, cửa sổ mở rộng, Tề Tuấn lái xe, một tay nhẹ nhàng nắm tay Lãnh Như Tuyết, ánh mắt cô đắm đuối nhìn anh.

Quá yêu thành hận, quý công tử vung tay?

Trong hình, Lạc Tử An và Tề Tuấn vô tình gặp nhau ở một nhà hàng nào đấy, Lãnh Như Tuyết đi sau lưng Tề Tuấn, Lạc Tử An vung nắm đấm khiến Tề Tuấn bị thương.

Yêu người chân đạp n thuyền, vẫn vui lòng giữ im lặng.

Trong hình, Cố Dĩ Mặc đi ra từ cao ốc văn phòng, khuôn mặt đẹp trai, ánh mắt lạnh lùng, môi mím chặt, như đang kiềm chế điều gì, có sự tức giận mơ hồ khiến người ta không rét mà run.

Ba chữ “Lãnh Như Tuyết”, trong khoảng thời gian ngắn thành đại danh từ dân phụ, danh tiếng so với người phụ nữ muốn chen chân vào xã hội thượng lưu còn nhếch nhác hơn nhiều.

Chuyện của Tề Tuấn dễ dàng bị bỏ quên, không ai truy cứu nữa.

Ký giả liên tiếp hỏi đến, nhưng tất cả những người trong cuộc đều giữ im lặng, đối với quan hệ phức tạp của họ không có bất kỳ bình luận nào, sự im lặng này càng khiến cho trí tưởng tượng của đám ký giả thêm phong phú, các loại phiên bản truyện liên tiếp đăng lên, hết bài này tới bài khác.

Lãnh Như Tuyết cũng nhanh chóng thành kẻ hại nước trong miệng mọi người.

Cố Dĩ Mặc đã 4 ngày không về nhà, cũng 4 ngày 4 đêm Lãnh Như Tuyết không gặp mặt anh.

Thậm chí cả một cuộc điện thoại anh cũng không gọi, giống như trước đây biến mất khỏi cuộc sống của cô, một cách triệt để.

Lòng cô mỗi lúc một thêm hốt hoảng, sự bất an càng lúc càng lớn, mặc dù cô nghĩ rằng mình chọn cách làm như vậy cũng không sai, nhưng Cố Dĩ Mặc chắc chắn là sẽ tức giận.

Không, không phải tức giận, mà là nổi trận lôi đình.

Cô biết Cố Dĩ Mặc không phải người dễ cáu giận, nhưng một khi đã giận sẽ không hề bình thường.

Nhớ năm học thứ nhất, có một anh khóa trên thích cô, không ngừng theo đuổi, mặc dù ngay từ đầu cô đã nói cho anh ta biết mình có bạn trai, nhưng đối phương cũng không buông tha, tuyên bố theo đuổi là quyền lợi của anh ta.

Cố Dĩ Mặc tự mình cảnh cáo anh chàng kia, sau 3 lần cảnh cáo không có hiệu quả, sự tức giận của anh lên tới đỉnh điểm, anh tỏ thái độ muốn quyết đấu với đối thủ, như kỵ sĩ Châu Âu thời cổ, phân rõ thắng bại.

Đối phương khiếp đảm, tìm mấy cao thủ đánh đấm, Cố Dĩ Mặc đến một mình.

Rất nhiều năm sau, vẫn còn lưu truyền chút ít trong trường.

Cố Dĩ Mặc quật ngã cả đám, sau đó cũng dính một đạp ngã vật ra đất, thân thể chồng chất vết thương.

Sau đó, Lãnh Như Tuyết khóc sụt sùi còn anh mỉm cười nói “Một người đàn ông nếu cả đời không vì một người phụ nữ nào đánh thắng một trận, nhất định không thú vị”

Anh có thể chọn nhiều cách đối phó với anh chàng kia, nhưng lại chọn cách trực tiếp nhất, đàn ông nhất, như sư tử bảo vệ bạn phối, hùng dũng chiến đấu.

Nhưng đây là lần đầu tiên, Cố Dĩ Mặc không muốn gặp cô.

Làm sao đây...

10. Ngôn Tình - Chương 10

Chi nhánh tập đoàn Beau tại Đài Loan.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Lễ tân quan sát cô gái có khuôn mặt thanh lệ, yếu điệu. Cô nếu không phải là cô gái trẻ đầu tiên tìm chủ tịch, cũng là cô gái yếu điệu đáng yêu nhất khiến người ta không dám thở mạnh.

“Cứ nói là phu nhân tới” Diệp Tử đi theo đứng sau lưng Lãnh Như Tuyết thản nhiên nói.

“Phu nhân?” Lễ tân ngạc nhiên. Phu nhân cái gì? Chủ tịch vẫn còn độc thân mà.

A a a, cô nhớ ra rồi, cô gái trước mắt này chính là “kẻ hại nước” mà báo chí gần đây xôn xao huyền ảo.

Lễ tân đè nén sự sôi sục trong lòng, nhanh chóng nối điện thoại “Jenny, phu nhân tới, xin hỏi chủ tịch có muốn gặp không?”

“Chủ tịch đang đi họp, bảo cô ấy lên trước” Vừa nghe nói phu nhân đế, giọng Jenny đột nhiên cũng cao hơn. Ôi trời, thượng đế ơi, cuối cùng cô cũng có thể nhìn thấy phu nhân trong truyền thuyết, không biết tiểu thư Suzanne nếu gặp cô sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Mà cụm từ Phu nhân này được lược đi tên Họ cũng rất mập mờ, vốn là Lạc phu nhân, bây giờ lại đi theo chủ tịch, nhưng không kèm với họ, cũng không gọi là Lãnh tiểu thư, sự tế nhị này thật khiến người ta khó suy đoán.

Lễ tân cúp điện thoại, điện đầu với Lãnh Như Tuyết rồi nói “Mời đi theo tôi” Sau đó lễ độ dẫn hai người đến trước thang máy.

Thang máy lên đến lầu cuối, cửa vừa mở, Jenny đã đứng đón sẵn “Phu nhân, mời cô vào phòng chủ tịch đợi một lát, chủ tịch vẫn đang họp”

“Được” Lãnh Như Tuyết lần đầu tiên tới đây, hơi ngạc nhiên đánh giá xung quanh.

Cô cũng không thích can thiệp vào sự nghiệp của đàn ông, nếu Cố Dĩ Mặc không mời, cô tuyệt đối sẽ không bước đến nơi này.

Nhưng mà, anh đã một tuần rồi chưa về nhà, cô thật sự không thể đợi thêm được nữa.

Diệp Tử không đi vào cùng và đợi ở phòng tiếp khách.

Kể từ sau khi đến bệnh viện kiểm tra, gần như lần nào ra ngoài Diệp Tử cũng đi cùng Lãnh Như Tuyết, bởi vì Cố Dĩ Mặc không cho phép cô ra ngoài một mình.

Thật ra thì ngay cả lúc cô đi gặp Lạc Tử An, Tề Tuấn, Diệp Tử cũng đi cùng, chẳng qua là ẩn đằng sau, người khác không chú ý tới thôi.

Lúc Cố Dĩ Mặc đi vào, Lãnh Như Tuyết đang đứng trước cửa sổ, ngăn người nhìn ra bên ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô lập tức quay đầu lại, mắt sáng lên “Dĩ Mặc”

Anh hơi nhíu mày, đến trước bàn làm việc ngồi xuống. Đặt tài liệu lên bàn, sau đó ấn điện thoại “Jenny, cho một ly café đen và một ly nước cam”

“Dĩ Mặc, café đen không tốt cho dạ dày.” Lãnh Như Tuyết nhẹ nhàng nói “Thêm một chút sữa đi”

Cố Dĩ Mặc suy nghĩ một chút rồi nói lại với Jenny.

Khóe miệng Lãnh Như Tuyết cong nhẹ, trong lòng bất ổn đã yên hơn một chút.

Jenny bưng đồ uống vào rồi nhanh chóng đi ra.

“Dĩ Mặc” Lãnh Như Tuyết ngồi xuống ghế sofa dài bên cạnh “Còn chưa hết kỳ trăng mật, anh đã muốn giam em vào lãnh cung rồi sao?”

“Em vui vẻ tự đắc lắm mà” Cố Dĩ Mặc uống một hộp café, thêm sữa tươi làm mất vị café nhưng có phần ngọt ngào hơn.

“Anh có thể nghe em giải thích không?”

“Chính em từng nói, giải thích là che giấu, che giấu là sự thật, sự thật thắng hùng biện”

Lãnh Như Tuyết cười khổ.

Không khí giữa hai người có chút nặng nề.

Im lặng hồi lâu, Cố Dĩ Mặc mới mở miệng “Nói đi”

Thật ra anh biết rõ sự thật, tài liệu trong ngăn kéo của anh tuyệt đối căn kẽ đáng tin hơn đồng ảnh lướt qua cửa đám chó chết kia.

Tập đoàn Beau đã muốn điều tra lai lịch, cõi đời này không mấy người giấu nổi.

Lãnh Như Tuyết hít sâu một hơi, chỉnh trang lại những suy nghĩ lộn xộn của mình “Tề Tuấn thực sự là đồng tính, anh ấy chỉ yêu đàn ông, anh ấy và Lạc Tử An biết nhau lâu lắm rồi, khi đó vừa bước vào giới nghệ sĩ, ngẫu nhiên có cơ hội gặp Lạc Tử An, từ đó hai người không thể vãn hồi.

“Nhưng đối với nghệ sĩ, hơn nữa lại là nghệ sĩ muốn có tên tuổi đứng đầu mà nói, tình cảm của bọn họ không thể phơi bày ra ánh sáng, cho nên trước kia hành phi của Lạc Tử An rất phóng đảng, làm cho mọi người hiểu lầm anh ấy là công tử đào hoa, còn Tề Tuấn mặc dù không tai tiếng mấy, nhưng cũng không thể không nhờ vào quan hệ mập mờ với phụ nữ để che giấu. Cho đến khi em kết hôn với Lạc Tử An...”

Nghe được hai từ kết hôn, ánh mắt Cố Dĩ Mặc đột nhiên trở nên mãnh liệt, Lãnh Như Tuyết không tránh khỏi cứng người.

Cô cúi đầu, cười khổ “Trước khi chọn lựa kết hôn với Lạc Tử An, anh ấy đã thẳng thắn nói tất cả với em, anh ấy không thể sống cuộc sống vợ chồng với em, em chỉ là ngụ trang”

“Vậy mà em vẫn kết hôn?” Những lời này, Cố Dĩ Mặc nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Em...” Lãnh Như Tuyết càng cúi đầu thấp hơn “Không thể không làm như vậy”

Cha của cô chết oan ức, tâm huyết của cha không thể trở thành vật trong túi Lạc Khải Toàn, cô cũng tuyệt đối không khinh xuất mà tha thứ cho đôi cầu nam nữ thông dâm, cho nên, không thể không làm như vậy.

Thật ra thì, kể cả Lạc Tử An không đồng tính, cô cũng không thể sống như vợ chồng với anh, Lạc Tử An là anh cùng cha khác mẹ của cô, cô cũng không định loạn luân.

Nghĩ cũng thật buồn cười, cô vì muốn xả giận cho người cha không có máu mủ gì với mình mà đi trả thù cha mẹ ruột, trên đời này còn chuyện nào hoang đường hơn không?

Cô phá hủy kế hoạch thu mua Lãnh Thị của Lạc Khải Toàn, bức bách ông giao Lãnh Thị cho anh trai Lãnh Như Phong quản lý, đồng thời gả cho Lạc gia, làm mưa làm gió trước mặt Lạc Khải Toàn.

Mẹ cô từng nói, con cái là kết tinh tình yêu của cha mẹ, vậy thì háy để cho hai bọn họ chứng kiến hai kết tinh tình yêu của mình trải qua cuộc sống vợ chồng mỹ mãn, xem có thực là hạnh phúc hay không?

Đôi nam nữ này vì đam mê xác thịt, lấy danh nghĩa tình yêu tự tiện đưa cô đến với thế giới này, còn bức tử người cha cô kính yêu nhất, cô hận!

Cô hận đến mức trừ trả thù ra không thể nghĩ được cái gì khác.

Cố Dĩ Mặc nhìn đi chỗ khác gần như muốn bóp nát cái ly trong tay.

“Cho nên em tưởng mình là thánh mẫu, cam tâm tình nguyện làm thần hộ mệnh tình yêu cho họ, không tiếc hi sinh danh dự của mình vì bọn họ?” Giọng Cố Dĩ Mặc đầy giễu cợt.

“Đối với em, Tử An như một người anh trai, giống như... anh Phong” Lãnh Như Tuyết cố gắng nói chuyện thẳng thắn “Còn Tề Tuấn, lúc đầu em thích vẻ bề ngoài của anh ta, sau đó thương cho tình cảm của anh ấy với Tử An cho nên tất cả những gì em làm đều là tự nguyện”

“Tự nguyện, ha ha...” Cố Dĩ Mặc đứng lên “Thật hay cho câu tự nguyện”

“Dĩ Mặc” Lãnh Như Tuyết bị sự kìm nén tức giận tới cực điểm của anh làm cho sợ “Em biết em như vậy là rất lỗ mãng, không biết quý trọng danh dự, nhưng mà... nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì? Nhưng mà em đau lòng cho bọn họ, thương bọn họ, không nỡ để bọn họ phải gánh chịu những lời đồn đại bên ngoài, phải vậy không?”

Lãnh Như Tuyết chán nản gật đầu.

“Chết tiệt” Cố Dĩ Mặc đột nhiên gạt hết đồng tài liệu trên bàn.

“Dĩ Mặc...” Lãnh Như Tuyết kinh sợ đứng dậy.

“Đây là cái quái gì? Bọn họ là đàn ông sao? Hai đại nam nhân không ngăn được miệng lưỡi người đời, lại muốn một tiểu nữ nhân dang cánh che chở? Bọn họ thật sự yêu nhau à? Hay là yêu sự nghiệp, tiền tài, danh tiếng hơn? Nghệ sĩ thì sao? Là phải núp sau bức rèm thái bình giả tạo à? Nam nghệ sĩ ra lò còn ít à? Chẳng phải đều bị nước bọt của đám người ngoài cửa dìm chết?”

Nghe vậy, Lãnh Như Tuyết cũng kích động “Anh cho là tình yêu thì có thể ngăn được tất cả sao? Phải. Có người dũng cảm đứng ra công khai tình yêu của mình, nhưng bọn họ có vui vẻ không? Người đột thật sự sáng suốt như vậy sao? Giống Trương tiên sinh, người mà em yêu quý nhất, anh biết ông ấy có chứng u buồn không? Sự dũng cảm của ông ấy làm người ta tôn kính, nhưng sự đau đớn trong lòng ông ấy ai hiểu cho? Một người nếu không phải bị bức bách đến đường cùng, ai tự dưng đi coi thường mạng sống của mình? Lời người đáng sợ, chẳng lẽ anh còn chưa ném thử mùi vị đó hay sao?”

Anh không phải là người của công chúng, chỉ là một đứa con riêng, nhưng nhìn xem anh đã phải sống thế nào? Mẹ Cố đã phải sống những ngày ra sao? Em thích Tề Tuấn, thích Tử An, không đành lòng nhìn họ bị tổn thương, em chỉ hi sinh cái danh dự nho nhỏ, với lại trong cái xã hội thượng lưu này, có ai sạch sẽ? Có ai không có các mối hệ phức tạp? Em tự thấy không hổ thẹn với lương tâm, sao phải xấu hổ, phải áy náy? So với những kẻ đóng kín cửa làm bấy rồi tỏ ra tử tế còn sạch sẽ hơn nhiều! Mà Tử An và Tề Tuấn sao lại không phải đàn ông? Có lúc kiểm chế không phải là hèn nhất, ẩn núp không phải là chột dạ, mà là không muốn làm cho người còn lại bị bôi nhọ, bị người đời giễu cợt”

“Cho nên em trêu đùa người đời, giễu cợt anh?”

“Em không như vậy”

Cố Dĩ Mặc quay lưng về phía cô “Lãnh Như Tuyết, vì sao anh phải quay về tìm em chứ?”

Lãnh Như Tuyết sững sờ.

Anh đập chiếc ghế đổ lăn ra, nắm chặt quả đấm, thân thể căng như dây cung “Vì sao sau năm năm bị em bỏ rơi lại quay về tìm em? Vì sao phải trở về để rước nhục vào thân?”

Lời của anh như mũi tên đâm thẳng vào tim Lãnh Như Tuyết.

“Em vĩ đại, em thần thánh, em là thiên mẫu từ bi, em yêu Lạc Tử An, yêu Tề Tuấn, yêu cha của em, yêu anh của em, em nghĩ cho tất cả mọi người, chỉ trừ anh” Cố Dĩ Mặc gần như muốn khóc

“Trước đây, em thích giày vò anh thế nào thì giày vò, nhưng bây giờ em là người phụ nữ của anh, khi em làm những chuyện này, khi em lên những tờ báo lớn, em có nghĩ đến anh không?”

“Dĩ Mặc...” Nước mắt như vỡ òa, Lãnh Như Tuyết ngã xuống mặt đất.

Cô đứng là người phụ nữ đáng chết.

Cô sao lại ích kỷ như thế?

Cô cho là chỉ cần mình giữ được sự trong sạch, bất luận người khác nghĩ thế nào cũng kệ, nhưng, cô thật sự không nghĩ sẽ gây tổn thương cho Cố Dĩ Mặc.

Cố Dĩ Mặc từ từ xoay người lại, vẻ mặt đau khổ “Anh là chủ tịch tập đoàn Beau, em có hiểu trên lưng anh phải gánh áp lực thế nào không? Em có biết trong gia tộc Đoàn Thị đang có sóng gió thế nào không? Em

có biết vì em, mẹ anh vô duyên vô cớ bị cha trách mắng không? Bởi vì bà không giáo dục con trai tốt, con trai không có mắt, lựa chọn một người phụ nữ không biết tự ái”

Quá khứ đã từng kết hôn đã khiến cô không được chào đón, hơn nữa những chuyện này càng khiến cho nội bộ Đoàn Thị không ai muốn chấp nhận cô.

Đàn ông có thể ăn chơi đàng điếm, trái ôm phải ấp, nhưng phụ nữ có một chút xú như bẩn, đồng nghĩa với hoàn toàn bị phá hủy.

Cái thế giới này căn bản vẫn là đàn ông nắm quyền, chưa từng có sự bình đẳng thực sự.

“Dĩ Mặc...” Lãnh Như Tuyết khóc quỳ rạp trước mặt anh, đôi tay ôm lấy chân anh “Em xin lỗi, đều là lỗi của em, em thật đáng chết, em... em...”

Tim cô như có ngàn vạn mũi dao đâm vào.

Sao cô có thể hết lần này tới lần khác làm tổn thương Cố Dĩ Mặc? Cô thật sự là người phụ nữ không đáng được yêu nhất trên đời này.

“Dĩ Mặc, em xin lỗi”

Như thể nói cái gì cũng là dư thừa, giờ phút này cô thật chỉ muốn chết.

Tại sao cô lại phụ một người đàn ông như vậy?

Nhưng cô cũng chưa muốn buông anh ra, cô chỉ có thể ôm chặt lấy chân anh, khóc đến muốn ngất đi.

“Thật ra thì những chuyện đồn nhảm này không sao cả, không phải anh không chịu nổi, anh hiểu em là không phải người như vậy.” Giọng Cố Dĩ Mặc hết sức cô đơn “Chỉ là em làm gì không hề bàn bạc với anh, y như năm đó em lựa chọn kết hôn, đến giờ em làm gì cũng không nói, cứ thế mà làm không nghĩ đến hậu quả. Em căn bản không để anh trong lòng, không tồn tại trong cuộc sống của em”

Đây mới là nguyên nhân khiến anh thất vọng, tức giận thực sự.

Lãnh Như Tuyết khóc nức nở, vốn đang ôm lấy anh lại lần lên trên, trong lúc anh tức giận cởi quần anh ra.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng di chuyển từ bắp đùi anh đi lên, cho đến khi cách lớp quần lót cần vào cường tráng của anh, anh mới hít một hơi, giặt mái tóc dài của cô.

“Em điên rồi à?”

Lãnh Như Tuyết ngẩng đầu, đôi mắt vẫn long lanh nước, nhưng vẫn nở nụ cười yếu ớt xinh đẹp “Dĩ Mặc, em muốn ăn sạch nó”

Vừa nói, tay nhỏ bé của cô đã cầm vật to lớn kia đánh thức nó.

Tim Cố Dĩ Mặc gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, lúc này lửa giận trong anh vẫn đang bốc ngùn ngụt, cô lại suy nghĩ cái quái quỷ gì?

Thật đáng chết, thế nhưng anh lại có cảm giác, ánh mắt cô, lời nói của cô khiến anh không thể kìm nén thêm nữa.

“Vật nhỏ” Anh nắm chặt tóc cô, nghiêng răng nghiêng lợi “Có phải trong đầu em chưa đầy sắc dục không?”

“Chẳng lẽ anh không thích?”

Anh hít sâu một hơi, đột nhiên đè cô giữa hai chân “Phục vụ anh đi”

Lửa giận không thể phát ra, nếu làm vậy có thể gỡ bỏ được khúc mắc trong anh, anh chấp nhận.

Hơn nữa, anh quả thật nghĩ muốn trừng trị sự manh động của cô.

“Chân tướng của vị đế vương chỉ tay năm ngón đây?” Lãnh Như Tuyết cười gian, chỉ cần anh không tức giận nữa, cô tình nguyện làm mọi thứ để lấy lòng anh.

Đây không phải là khom lưng uống gỏi, mà là nghệ thuật giữ chồng, cũng chỉ vì những người vợ khác quá đoan trang, không buông thả trong chuyện tình dục, đàn ông mới bị mấy cô tình nhân yếu tính cướp đi.

Suốt 7 ngày, bọn họ không hề thân mật, cô cũng nhớ anh.

Kích tình cuồng nhiệt kết thúc cũng qua một giờ.

Cố Dĩ Mặc đi vào toilet phòng nghỉ cầm chiếc khăn lông ướt, lau cho Lãnh Như Tuyết, chỉ có điều, quần lót của cô bị xé rách, không mặc được nữa.

Anh bế cô vào chiếc giường đơn trong phòng nghỉ “Có muốn ngủ một lúc không?”

Lãnh Như Tuyết lắc đầu, làm nũng dang tay ôm lấy cổ anh, khiến anh cũng ngã xuống giường “Trò chuyện với em đi”

“Ồ bên cạnh em, sớm muộn anh sẽ thành kẻ không có nguyên tắc, một quân vương hoang dâm vô đạo”

“Vâng, bệ hạ của em, cứ để cho em làm hồng nhan họa thủy đi” Lãnh Như Tuyết cười ngọt ngào.

“Không sợ bị mọi người chửi mắng sao?”

“Thế còn hơn là ngồi trong lãnh cung nhìn đèn thờ trình tiết mà khóc”

“Em đó” Dở khóc dở cười, Cố Dĩ Mặc cúi đầu hôn cô “Đừng làm anh mất hứng, nếu không anh thật sự sợ ngày nào đó không khống chế được bản thân, làm tổn thương em”

“Anh sẽ làm tổn thương em thế nào?” Cô khờ dại hỏi.

“Em cho rằng anh sẽ làm thế nào?”

“Nhốt em vào lãnh cung thật sao?” Cô nũng nịu hỏi.

A, anh còn lâu mới chịu, Cố Dĩ Mặc đè lên cái mũi nhỏ của cô.

“Lần này là em không đúng, trước kia anh mắng em là thiên kim đại tiểu thư ích kỷ lại bốc đồng, không biết thông cảm với người khác, khư khư cố chấp, em thật sự quá xấu xa rồi” Cô gay gắt phen phán bản thân, sau đó gơ tay phải lên “Em thề, nếu sau này còn tái phạm lỗi nữa, sẽ không được chết tử tế”

Mặt anh sa sầm, ngón tay chặn miệng cô lại “Lời thề không có hiệu lực, vĩnh viễn không được lấy sinh mạng ra mà thề”

Khóe mắt cô đỏ lên, lao vào lòng anh “Dĩ Mặc, Dĩ Mặc, Dĩ Mặc... Làm sao đây? Nếu có ngày anh rời bỏ em, em nhất định sẽ chết”

Anh sững sờ một chút, sau đó cúi đầu trả lời “Anh sẽ không để cho em chết”

“VẬY... anh chấp nhận lời xin lỗi của em không?”

“Em nói thử xem?”

“Hi, em biết ngay Dĩ Mặc tốt nhất” Lãnh Như Tuyết mặc dù kêu gào không cần ngủ, nhưng sau một hồi giầy vò, cũng cảm thấy mệt mỏi, cô túm lấy vạt áo anh, nỗ lực mở to mắt “Buổi tối đến chỗ mẹ Cố đi, em muốn nói lời xin lỗi với bà”

Cố Dĩ Mặc suy nghĩ một chút, ừ một tiếng.

“Còn nữa, làm trong phòng làm việc thật kích thích, hihi...” Con mắt của cô sắp không mở nổi nữa.

Anh cười khổ một tiếng, lắc đầu thở dài.

“Chỉ có điều! Chỉ được phép với em, nếu anh dám làm chuyện như vậy với kẻ khác trong phòng làm việc, cần thận em...” Cô không nói hết được câu nữa.

“Hỏa nhi”

“Ừm”

“Sau này không được dính vào chuyện của Lạc Tử An với Tề Tuấn nữa, để anh xử lý”

“Ừ... Về sau chuyện gì cũng để cho anh, em cũng... để cho anh...”

Khi anh cúi đầu nhìn cô đã ngủ say rồi.

11. Ngôn Tình - Chương 11

Buổi trưa, Lãnh Như Tuyết ăn cơm cùng Cố Dĩ Mặc.

Bữa ăn do nhà hàng bên cạnh mang tới, nhưng khiến cô cau mày.

“Mùi vị thua xa ở nhà, đây là đồ ăn của nhà hàng nào thế? Bọn họ sao vẫn chưa đóng cửa hàng nhỉ?”

Cố Dĩ Mặc cười nhẹ “Đây là nhà hàng buôn bán rất tốt đấy, mọi người ở cao ốc lân cận đều đến đây ăn.

Lãnh Như Tuyết bĩu môi “Ăn không ngon. Sau này, buổi trưa em mang cơm đến cho anh được không?”

“Không cần”

“Cần” Mắt cô đảo quanh “Điều này... có phải anh sợ em làm hỏng gian tình của anh không?”

Sắc mặt Cố Dĩ Mặc lập tức sa sầm.

Thấy thế, Lãnh Như Tuyết co rúm lại. Hồng rồi, cô lại chạm vào điều kiềng ky của anh.

Người đàn ông xấu tính này, cái gì cũng tốt, nhưng đối với việc nam nữ vụng trộm vô cùng kiêng kỵ, đùa cũng không được.

Bảo sao anh lại tức giận với cô như vậy.

“Em xin lỗi” Cô nghiêm túc xin lỗi “Em chỉ hi vọng anh được ăn ngon hơn một chút, hơn nữa, ở nhà một mình em ăn cũng chán, hơn nữa em cũng muốn đến gặp anh, hận không thể ở bên anh từng giây từng phút.”

“Khẩu phật tâm xà” Cố Dĩ Mặc trừng mắt nhìn cô.

Cô lè lưỡi cười. Cũng biết anh rất dễ bị dụ dỗ, mặc dù luôn nghiêm mặt, thật ra chỉ cần vâng lời anh là anh trở nên dễ nói chuyện.

Ăn xong bữa trưa ngọt ngào, Cố Dĩ Mặc lập tức phải ra ngoài, đến ngân hàng gặp một khách hàng lớn, nói là sau khi xong việc hai người sẽ đến chỗ bà Cố, sau đó Lãnh Như Tuyết một mình ngồi đợi ở văn phòng chờ anh quay lại đón.

Vì buổi sáng đã ngủ đủ, lúc này cô nhàm chán ngồi dùng máy vi tính của Cố Dĩ Mặc. Trong ổ cứng của anh có rất nhiều tài liệu buôn bán, Lãnh Như Tuyết xem đại vài cái, cười thầm, nếu cô muốn hãm hại anh, xóa đại một phần tài liệu là có thể khiến anh thảm hại.

Cố Dĩ Mặc ngủ gật, sao lại tin tưởng cô như vậy.

Lúc này, ngoài cửa phát ra hai tiếng gõ nhẹ.

“Mời vào” Lãnh Như Tuyết hết sức tò mò ai sẽ vào, ngẩng đầu lên thì thấy một mỹ nữ, ánh mắt sau cặp kính xẹt một tia lạnh lùng. Cô hơi sững sốt nói “Có chuyện gì không? Dĩ Mặc không có ở đây”

“Quấy rầy rồi, tôi tìm cô, Lãnh Như Tuyết”. Mỹ nữ cao gầy đóng cửa lại, ngồi đối diện bàn làm việc nơi cô ngồi. “Tôi tên là Suzanne Colton, trợ lý đặc biệt của chủ tịch”

“Chào chị” Lãnh Như Tuyết khách sáo gật đầu, chuyển sự chú ý từ máy tính sang người cô ta

Cái gọi là trợ lý đặc biệt, một là năng lực xuất chúng, trong công ty là nhân vật quan trọng, chỉ dưới ông chủ, trên vạn người; còn một loại khác, là bình hoa vạn năng, chân chạy việc bên cạnh cấp trên, trợ lý đặc biệt trong việc thỏa mãn nửa thân dưới của cấp trên.

Cố Dĩ Mặc không phải là người công tư bất phân, càng không phải là ngựa đực loạn phát tình, nhưng vị tiểu thư này vừa nhìn đã thấy rất dễ ý đến anh.

“Thứ lỗi cho tôi gọi thẳng tên cô, bởi bây giờ tôi không biết phải gọi cô là Lạc Phu Nhân hay Lãnh tiểu thư?” Trong giọng nói của Suzanne thoáng nét chế cười.

Vì Lạc Tử An và Lãnh Như Tuyết không công khai ly hôn, cho nên mọi người căn bản chưa xác định là họ đã chia tay hay chưa.

“Tôi hi vọng được gọi là Cố phu nhân” Lãnh Như Tuyết cười ngọt ngào, bộ dạng đắm chìm trong bể tình “Chỉ có điều cô yên tâm, tôi chỉ muốn trở thành phu nhân của Cố Dĩ Mặc, không phải Đoàn phu nhân”

Nói thế đã đủ rõ ràng chưa?

Cô không có ý định tranh cướp cái ghế phu nhân chủ tịch tập đoàn Beau với bất kỳ ai.

Cố Dĩ Mặc là người của riêng cô, còn Đoàn Thiên Lỗi là người cô thấy xa lạ.

Ngữ điệu của Suzanne bị câu trả lời của cô chặn lại, nhíu mày “Cô không cần chơi trò ngôn ngữ này, chúng ta đều biết Cố Dĩ Mặc chính là Đoàn Thiên Lỗi, bọn họ chỉ là một”

“Vây cũng tốt, nói trắng ra, Suzanne tiểu thư tìm tôi có việc gì?”

“Tôi hi vọng cô sẽ rời khỏi chủ tịch?”

Lãnh Như Tuyết nở nụ cười “Tại sao?”

“Bởi vì cô làm ảnh hưởng đến địa vị chủ tịch của anh ấy, những scandal của cô khiến lão chủ tịch rất tức giận, mà dì hai, dì ba cũng có thời cơ gây chuyện, nói người mang tai tiếng không thể kế thừa Đoàn Thị”.

Lãnh Như Tuyết cười lạnh “Còn dì hai, dì ba cơ đấy! Đây là cái quỷ gì vậy? Diễn tuồng chắc? Lão chủ tịch đại nhân còn làm ra được dì 2, 3, danh dự của ông ta thì thế nào? Sao ông ấy vẫn thừa kế được Đoàn Thị?”

Suzanne á khẩu không trả lời nổi.

Người phụ nữ này xem ra khó đối phó hơn cô ta tưởng, thì ra Lãnh Như Tuyết không phải là bình hoa hay hồ ly tinh, cái lại cũng rất lợi hại, từng câu đánh vào nhược điểm của cô.

“Nhưng bất kể nói thế nào, những người phụ nữ theo lão chủ tịch đều rất trong sạch, không giống cô Lãnh đây chân đạp mấy thuyền”

“Thối quá” Lãnh Như Tuyết lần này nổi giận thật, đứng bật dậy, căm tức nhìn Suzanne, bộ mặt khó tin “Cô xác định mình là người Mỹ, một quốc gia tôn trọng nhân quyền, tự do, độc lập mà không phải xuyên không từ Trung Quốc cổ đại tới chứ? Cái gì gọi là những người phụ nữ theo lão chủ tịch đều trong sạch? Có nhầm không đấy? Vô số trinh nữ chỉ hiến tặng cho cùng một người đàn ông, còn những cô gái trải qua sóng gió đều là những kẻ đáng xấu hổ sao? Theo cách nói của cô, đàn ông đạp bao nhiêu chiếc thuyền đều đáng tự hào, còn phụ nữ có hơn 1 người đàn ông chỉ đáng chết? Cô thực sự là phụ nữ sao? Tại sao còn khinh bỉ phụ nữ hơn cả đàn ông thế?”

Suzanne bị cô ép cũng đứng dậy, bắt giác lùi lại đằng sau.

Dĩ nhiên cô biết việc này không công bằng với phụ nữ, nhưng cô lớn lên trong gia đình như vậy, cha cô, cậu rồi anh trai, đều chỉ chung thủy với một người? Không ai đã có vợ còn nuôi tình nhân. Mưa dầm thấm lâu, cô cũng cho rằng đây là lẽ phải, quên mất phụ nữ cũng nên có công bằng.

“Cô Lãnh, xin đừng nói tục”

“Thối quá, thối quá! Tôi thích nói đấy, thì sao?” Lãnh Như Tuyết kích động đến nổi cả người phát run, đây là lần đầu tiên kể từ khi cha qua đời cô lại mới tức giận như vậy, nếu những lời kia phát ra từ miệng của những người đàn ông gia trưởng, có lẽ cô cũng không tức giận đến thế, đằng này lại được thốt ra từ miệng của một người phụ nữ.

Phụ nữ sao có thể tự sỉ nhục mình như vậy?

Có lẽ những người đàn ông hung hăng ngang ngược trên thế giới này, chính là bị những người phụ nữ như Suzanne chiều quá hóa hư.

“Tôi đã ly hôn, bây giờ là người tự do, có quyền nói chuyện yêu đương với bất cứ ai. Còn Cố Dĩ Mặc chỉ có một người phụ nữ là tôi, danh dự tốt hơn nhiều so với lão chủ tịch kia! Làm phiền cô báo cáo lại với lão chủ tịch, trước khi chỉ trích người khác, hãy xem lại bản thân mình, đừng tưởng mình ngồi chỉ tay năm ngón, có thể đối đãi với người khác thế nào cũng được”

Suzanne không ngờ lại gặp phải sự phản kích mãnh liệt như thế, suy nghĩ trở nên thiếu nhạy bén, bởi vì Lãnh Như Tuyết không phải kêu gào lung tung, mà nói đâu trúng đó.

“Cũng phiền cô nói với ông ta, khi Cố Dĩ Mặc quay lại thì tôi đã quyết định ở bên anh ấy, tuyệt đối không tự tiện rời bỏ, chỉ cần anh ấy không buông tay tôi, tôi sẽ không chủ động bỏ đi, nếu ai nghĩ tôi phá hỏng, cứ nhắm thẳng vào tôi, trừ khi tôi chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không buông anh ấy ra”

“Nhưng nếu anh ấy kết hôn với người khác?” Suzanne chợt nhớ ra thủ đoạn phản kích này, vừa rồi cô quả thật hồ đồ.

Lãnh Như Tuyết sững sốt “Có ý gì?”

“Con gái của vua dầu mỏ ở Mỹ rất thích chủ tịch, lão chủ tịch đã quyết định hai nhà sẽ kết giao” Suzanne gắng đầu khinh miệt nhìn cô.

Nếu cô không có được Đoạn Thiên Lôi, Lãnh Như Tuyết cũng đừng hòng nghĩ đến, tốt nhất Lãnh Như Tuyết cứ đấu đá với thiên kim con vua dầu mỏ kia đi, biết đâu cô lại có lợi.

“Tình yêu không thể quyết định tất cả, cô xuất thân không tồi, nên hiểu quy tắc trò chơi của xã hội thượng lưu” Suzanne cười đắc ý “Tiểu thư Jessica Hall là trường hợp bất cuộc đối với chủ tịch. Cha cô ấy là vua dầu hỏa, anh trai cả là nghị viên, anh trai thứ là thần thoại cổ phiếu phố Wall, cô ấy chẳng những xinh đẹp, vừa học nghệ thuật lại có học vị MBA, cô Lãnh, cô có thể so sánh với cô ấy không?”

Nghe vậy, Lãnh Như Tuyết hơi hoa mắt chóng mặt, nhưng cô biết mình tuyệt đối không thể tỏ ra yếu thế trước mặt Suzanne, cho nên cố gắng tập trung tinh thần cười trả lời “Có lẽ cô ấy là công chúa tôi không sánh kịp, nhưng tôi lại là hoàng hậu độc nhất trong suy nghĩ của Cố Dĩ Mặc”

Suzanne ngạc nhiên.

Tại sao cô ta lại tự tin như vậy?

“Hừ, nhưng tình hình bất lợi cho cô, nếu chủ tịch phải kết hôn với tiểu thư Hall, cô phải làm sao? Cũng muốn làm thiệp?” Suzanne ăn miếng trả miếng.

“À, tôi không nghĩ có thể xảy ra chuyện như vậy. Kiểu như có một đứa dờ hơi hỏi người đàn ông của mình, nếu em và một người phụ nữ khác cùng rơi xuống vực thì anh sẽ cứu ai trước? Khi cô hỏi câu này không thể trông cậy sẽ nhận được câu trả lời hài lòng, bởi vì nó chỉ gây tai họa hơn mà thôi”

Lãnh Như Tuyết từ từ tỉnh lại sau cơn mê, chỉ có điều lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

“Suzanne tiểu thư, nếu cô nói những lời này với hi vọng tôi sẽ chủ động rời khỏi Cố Dĩ Mặc thì đáng tiếc, tôi phải khiến cô thất vọng rồi” Cô ung dung nói, ngồi lại vào ghế chủ tịch, chơi một game đơn giản.

Suzanne giận đến dậm chân, phẫn hận rời đi.

Trên đường đến nhà bà Cố, Cố Dĩ Mặc cau mày nhìn Lãnh Như Tuyết.

“Em không khỏe à? Sắc mặt rất khó coi”

Lãnh Như Tuyết xoa hai tay lên má “Thế nào? Có hồng hào, khỏe mạnh lên chút nào không? Em không muốn khiến mẹ lo lắng”

“Suzanne nói gì với em?”

“Cô ấy thích anh, anh biết không?” Cô biết Cố Dĩ Mặc trước giờ có rất nhiều người thích, bây giờ thành chủ tịch Beau, chỉ sợ sẽ ngày càng nhiều oanh yến truy đuổi.

Vừa nghĩ vậy, Lãnh Như Tuyết đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Cô luôn cho rằng, mấy mẹ đàn bà tranh giành một người đàn ông là hành động rất ngu xuẩn, nhưng không biết tại sao phim bộ lúc 8h luôn chiếu những chuyện như vậy, diễn đi diễn lại chẳng biết chán.

Cô tin chắc là, nếu người đàn ông của mình không thể xác định được đâu là người phụ nữ của mình, mà không ngừng bị người khác giật qua giật lại, cô sẽ là người đầu tiên rút lui khỏi cuộc chiến, đập cái kẻ hèn nhát, gió chiều nào theo chiều ấy ra Thái Bình Dương.

Đàn ông không có chính kiến, không biết mình rốt cuộc muốn gì, chỉ muốn ngồi há miệng chờ sung đều là loại bỏ đi, đá ra ngoài không gian cũng gây ô nhiễm.

“Cô ấy là cháu gái của mẹ cả, mẹ cả muốn để cô ấy bên cạnh quản chế anh, tạm thời anh vẫn không thể điều cô ta đi”

“Chỉ cần anh không có gì mập mờ với cô ta là được rồi, nếu không cô ta sẽ càng lấn tới”

“Ha ha, sẽ không mập mờ hơn scandal của em đâu”

“Đáng ghét” Lãnh Như Tuyết nhất thời cảm thấy xấu hổ “Anh biết rõ đó chỉ là diễn trò”

“Em yên tâm, anh ngay cả ý định đùa giỡn em cũng không có” Cố Dĩ Mặc trả lời bằng giọng có chút giễu cợt.

Lãnh Như Tuyết lập tức hối hận, lặng lẽ thò tay vào đùi anh, đẩy một cái “Xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh. Anh cũng biết mà, em vô cùng độc chiếm, lại siêu cấp nhỏ mọn, nếu để em nhìn thấy nhiều hơn những kẻ ái muội anh, em sợ là mình sẽ biến thành Godzilla phun lửa, phàm cứ là phụ nữ quanh anh 3 thước em đều muốn giết sạch không tha.”

Cô liên tiếp dùng tay làm dao, vẽ mặt khoa trương, động tác lấy lòng Cố Dĩ Mặc. Anh nhẹ nhàng lắc đầu, đưa một tay vuốt ve khuôn mặt cô “Nhớ kỹ những lời em nói là tốt rồi”

Lãnh Như Tuyết vui vẻ cười, tạm thời ném cô công chúa dầu hỏa kia ra đằng sau.

Con người mà đặc ý ắt vui mừng, những chuyện phiền não ném được càng xa càng tốt. Cô sẽ không ngốc đến mức chỉ vì một vấn đề “có thể” xảy ra, mà lại động vào chỗ hiểm của Cố Dĩ Mặc.

Nếu trong lòng chỉ toàn hoài nghi, ghen tỵ, người yêu cũng biến thành kẻ thù.

Cô được xem là tiểu yêu tinh thông minh, sao có thể dễ dàng rơi vào bẫy của Suzanne chứ?

Một lát sau, hai người đã có mặt ở nhà bà Cố.

Bà Cố ở trong một căn hộ rất bình thường, nơi trước khi Cố Dĩ Mặc ra nước ngoài, họ từng ở. Sau đó Cố Dĩ Mặc từng muốn đổi nơi ở tốt hơn cho bà, nhưng bà từ chối, bởi vì bà thích cuộc sống bình dân như thế này.

Bà Mẫu là một người phụ nữ vóc dáng mảnh mai, khuôn mặt thon gọn, không thể xưng là tuyệt sắc, nhưng đôi mắt đầy sinh động hấp dẫn, cá tính rõ ràng cũng khiến người khác yêu thích.

“Như Tuyết, kể từ khi Dĩ Mặc ra nước ngoài, con cũng không tới thăm ta một lần, thật khiến ta thương tâm đấy”. Bà Cố kéo tay Lãnh Như Tuyết oán than.

“Bác Cố, con xin lỗi” Lãnh Như Tuyết liên tục nói xin lỗi “Con xin lỗi, con thật không tốt”

Khi đó cô nghĩ rằng mình và Cố Dĩ Mặc đã hoàn toàn cắt đứt rồi, với lòng tự ái kiêu ngạo chất ngất của Cố Dĩ Mặc sẽ không thể tha thứ cho sự phản bội của cô.

Ai ngờ được sự đời quanh co khúc khuỷu, lại có liểu rủ hoa cười như hôm nay.

Cho tới giờ, cô vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mộng, vẫn nghi ngờ đây chỉ là giấc mơ đẹp, Cố Dĩ Mặc vẫn chưa về bên cô.

“Ha ha, đùa với con đó..., mẹ Cố chuẩn bị cho con một bàn thức ăn ngon, Dĩ Mặc nói thân thể con vẫn không tốt lắm, ăn nhiều một chút”

Lãnh Như Tuyết cười trả lời, bối rối nhìn đồng chén đĩa đủ các loại thức ăn.

Bà Cố trước đây từng du học bên Mỹ, duyên số thế nào lại quen với Đoạn Trường Canh, khi đó bà tưởng là ông ta chưa có gia đình, cũng không biết thân phận tôn quý của ông, sau 3 tháng yêu đương ngọt ngào say đắm, bị Đoạn phu nhân tìm tới tận cửa, bà mới biết mình là đối tượng bên ngoài của Đoạn Trường Canh, nếu ông ta không thể vì mình mà ly hôn với vợ, bà sẽ chọn con đường dứt khoát chia tay.

Bà luôn khinh bỉ loại phụ nữ làm tình nhân hoặc thê thiếp cho đàn ông.

Sau đó bà nhanh chóng thôi học về nước, mặc dù khi đó đã mang thai Cố Dĩ Mặc nhưng bà không muốn có bất kỳ quan hệ nào với Đoạn Trường Canh nữa, kiên quyết từ chối sự chu cấp từ ông ta, điều kiện duy nhất của bà là ông ta đừng can thiệp vào cuộc sống của con trai mình.

Là một bà mẹ đơn thân, bà ngậm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, những năm gần đây, có vị bác sĩ đã ly hôn tích cực theo đuổi bà, hai người bên nhau cũng không tệ, có thể nói là khổ tận cam lai.

Khi Cố Dĩ Mặc còn bé, bà Cố không có công việc ổn định, có lúc còn phải làm việc lao lực nuôi con, rất vất vả. Bản thân là đứa trẻ không có cha, Cố Dĩ Mặc cũng bị bạn bè bắt nạt, cho nên bà Cố đã cho con đi học võ để tự bảo vệ mình.

Cố Dĩ Mặc luôn lạnh lùng với những người xung quanh, cho đến khi trái tim băng giá của anh bị Lãnh Như Tuyết đập vỡ mới sống đúng với tuổi của mình, biết cười, biết giận, cho nên bà Cố rất thích sự hoạt bát, chủ động của Lãnh Như Tuyết.

Nếu không có biến cố đột ngột kia của Lãnh gia, hai bọn họ bây giờ chắc đã kết hôn, trở thành một đôi nhiều người mơ ước.

Nhìn nụ cười gượng gạo của Lãnh Như Tuyết, bà Cố cũng thấy chua xót trong lòng.

Bà Cố gần như cũng nhìn Lãnh Như Tuyết lớn lên, bà tin cô là một cô gái dễ tự ái, cũng không phải loại mà báo chí viết đến, nhưng những lời này nói với Đoạn Trường Canh sao có thể khiến ông ta tin tưởng chứ?

Đó là con heo đất ngoan cố ương ngạnh khiến người ta căm hận.

Bà Cố chưa bao giờ nghĩ đến sau 25 năm, bà còn có thể tỉ thí lần nữa với ông, mà lần này bà sẽ vẫn không chịu rút lui, kiên quyết đứng về phía con trai.

Bà tin vào đứa con trai mình đã nuôi lớn, cũng tin vào cô gái mình nhìn lớn lên.

Số mệnh đã vô tình chia cắt hai người, bà càng không thể trở thành đao phủ gây trở ngại cho hạnh phúc của hai đứa.

“Như Tuyết à, mẹ luôn luôn tò mò, con làm thế nào có thể theo đuổi được thằng con như cục băng của ta? Con không biết chứ, đến ta có lúc nhìn khuôn mặt như khối băng của nó cũng hận không tát cho hai cái, đập thêm vài phát” (Hihi, mẹ chồng đáng yêu chết đi)

Cố Dĩ Mặc cũng liếc Lãnh Như Tuyết một cái.

Thật ra anh cũng có chút tò mò, vẫn không hiểu sao hoa khôi của trường, được rất nhiều nam sinh ưu tú theo đuổi, lại lựa chọn anh, hơn nữa gặp vô số khó khăn cũng không lùi bước.

“Bởi vì con vừa gặp Dĩ Mặc đã yêu” Lãnh Như Tuyết cười he he trả lời.

“Tình yêu sét đánh có thể kiên trì bao lâu” Bà Cố cũng cười ha ha.

“Vâng, tình yêu sét đánh có lẽ không đáng tin, nhưng đó là một sự mở đầu tốt đẹp, mọi người chẳng nói ẩn tượng ban đầu rất quan trọng sao? Hơn nữa càng tiếp xúc, con càng phát hiện thấy nhiều ưu điểm của anh ấy, anh ấy là hòn ngọc thô chưa mài dũa, con chính là thợ mài giữa anh ấy”.

“Lại nói xằng bậy” Cố Dĩ Mặc gõ đũa vào đầu cô.

Cô làm mặt quỷ với anh, sau đó về mặt từ từ trở nên trầm tĩnh “Nếu quả thật phải nói lý do, con chỉ cảm thấy con và anh ấy giống nhau. Bác Cố, bác có cảm giác như vậy không? Sau khi sinh ra, con người sẽ dần dần biết rất nhiều người, nhưng để cảm thấy hợp nhau chỉ có vài người, phần lớn mọi người chỉ biết đến bản thân, không quan tâm ai khác ngoài mình, không thật lòng để ý đến người khác, nếu là họ hàng, bạn

bè, đa số còn duy trì quan hệ cũng là do lợi ích của mình, thứ lợi ích này có thể là vật chất, cũng có thể là tinh thần, còn cảm giác hấp dẫn không cần đòi hỏi gì rất ít người thấy”

Cố Dĩ Mặc kinh ngạc nhìn như lần đầu tiên biết cô.

Cô gái luôn vui vẻ đơn giản này, rốt cuộc anh hiểu được bao nhiêu?

Ngọc thô chưa mài dũa thực sự là cô mới đúng chứ?

“Dĩ Mặc là đứa trẻ trong gia đình đơn thân, tính tình mặc dù không đến mức kỳ quái, nhưng ít nhiều cũng xa lánh người khác, còn gia đình con nhìn có vẻ mỹ mãn, thật ra cũng là gia đình đơn thân”

“Nói vậy, con được cha mẹ nuôi lớn mà” Bà Cố không hiểu.

“Bác Cố...” Lãnh Như Tuyết để đứa xuống, kéo tay, nghiêm túc nhìn bà “Bác tin không, nhờ bác con mới biết thế nào là tình thương của người mẹ, nhiều hơn có được từ mẹ con rất nhiều”

Bà Cố kinh ngạc che miệng “Con nói thật sao?”

“Từ khi con biết nhận thức đến giờ, mẹ chưa từng ôm con, đừng nói là như người khác đưa con đến khu vui chơi, đi ăn gà rán MacDonald. Mẹ cũng chưa bao giờ đến trường học, quần áo của con đều do ba mua, thậm chí...”

Cô dừng một chút “Ngay cả lần đầu có kinh nguyệt, cũng là do anh trai mua đồ giúp”

“Ôi trời à...” Khóe mắt bà Cố đỏ lên, ôm Lãnh Như Tuyết vào trong ngực.

“Từ lúc con biết nhận thức đến giờ, mẹ thường đi du lịch nước ngoài, năm ngày, lâu thì mười bữa nửa thang, trước đây con tưởng là mẹ thích du lịch, sau đó mới biết thực ra bà lên lút gặp người đàn ông khác” Nói xong lời cuối cùng, Lãnh Như Tuyết tỏ ra vô cùng buồn bã.

“Như Tuyết, đừng suy nghĩ nữa” Bà Cố đau lòng lau nước mắt cho cô. Bà chưa bao giờ nghĩ thiên kim tiểu thư luôn vui vẻ này trong lòng lại có nhiều nỗi đau như vậy.

“Mà người đàn ông kia, mới là người cha thực sự của con”

Về mặt bà Cố kinh hoàng.

Cố Dĩ Mặc cau chặt chân mày.

Lúc trở về nước, anh đã điều tra được những điều này, nhưng chính tai nghe được Lãnh Như Tuyết nói ra, vẫn đau lòng thay cô.

Cô bé của anh, đáng lẽ phải được hưởng thụ sự yêu thương chăm sóc, nhưng lại phải sống với nhiều đả kích như vậy.

“Cho nên mới nói, con cảm thấy con rất giống với Dĩ Mặc, anh ấy mặc dù chỉ có mẹ, nhưng lại có tình yêu thương đầy đủ, con dường như có một gia đình hoàn chỉnh, lại bị xé thành hai mảnh. Mọi người cảm thấy Dĩ Mặc lạnh lùng, con lại cảm thấy anh ấy kiên cường, mọi người cảm thấy con sống rất vui vẻ, thật ra đó là cách con che giấu sự yếu ớt. Ha ha, trong những năm đó, Dĩ Mặc và mẹ đã mang lại niềm vui cho con, cho con rất nhiều”

Bà Cố vuốt mái tóc cô, im lặng rất lâu.

Sau đó, bà nghiêm túc nhìn con trai “Dĩ Mặc, vẫn nhớ những lời mẹ dạy con từ bé chứ?”

“Vâng”

“Sau này nếu con còn để Như Tuyết phải khóc, mẹ sẽ không tha thứ cho con”

“Mẹ, cô ấy không để con khóc là tốt rồi” Trước mặt mẹ, Cố Dĩ Mặc hiếm khi tỏ ra yếu thế “Mẹ cũng không quên năm năm trước là ai từ bỏ con”

Nói ra lại thấy buồn trong lòng.

Lãnh Như Tuyết nín khóc mỉm cười, núp trong ngực bà Cố lén làm mặt quỷ với anh.

“Con bé ngốc, năm đó con chọn cách gả cho Lạc gia, có phải muốn giữ lại tâm huyết cả đời của cha con không?” Bà Cố hỏi.

Lãnh Như Tuyết gật đầu một cái “Lãnh Thị là do một tay ba con thành lập, con không thể trở mặt nhìn nó sụp đổ trong tay một kẻ tham lam không có trái tim, chính vì ông ta là cha ruột của con, lại càng không thể tha thứ”

Bà Cố thở dài.

Đàn ông, tại sao có thể không tham lam chứ?

Nhà cửa, xe cộ, tiền bạc, phụ nữ càng nhiều càng tốt, như ác thú, không bao giờ biết đủ là thế nào.

Tình yêu? Phần lớn chỉ là những cô gái ngây thơ ảo tưởng mà thôi.

Bà Cố ngẩng đầu nhìn con trai.

Còn Dĩ Mặc thì sao? Vì Như Tuyết chọn con đường vốn không muốn đi là vào tập đoàn Beau, vượt mọi chông gai, dùng mọi thủ đoạn để dành được quyền hành, tương lai sẽ ra sao? Liệu có thể hữu danh vô thực hay không?

“Mẹ” Cố Dĩ Mặc hiểu ý mẹ, cười khổ “Không tin con là mẹ không tin chính mình”

Bà Cố nhất thời yên lòng, lại cố ý phản bác “Ai biết? Trong thân thể con dù sao cũng chảy một nửa dòng máu của công tử đào hoa”

“Ai đã từng nói con chỉ là con trai của một mình mẹ nhỉ?”

“Bây giờ đã học được cách phản bác mẹ, bất hiểu”

Hai mẹ con họ tranh cãi, Lãnh Như Tuyết cười cười ôm cổ bà Cố “Bác Cố, nếu sau này Dĩ Mặc biến thành kẻ xấu, chúng ta cùng nhau đánh nhé”

Cố Dĩ Mặc bỗng nhiên thò tay kéo cô từ trong lòng mẹ ra, vỗ mạnh một cái lên ngực cô “Sau này còn nói những lời đại nghịch bất đạo, đây là gia pháp”

“Bác Cố” Lãnh Như Tuyết thét lên “Bác xem..., sao anh ấy là gia trưởng như thế?”

Mặt cô đỏ bừng lên. Tên khốn này, sao có thể trước mặt mẹ còn rõ lại... thân mật như vậy?

Bà Cố khoanh tay đứng nhìn, cười ha ha.

Bà giáo dục con trai theo kiểu cởi mở, hai mẹ con như hai người bạn, chứ không phải người lớn và trẻ con.

“Trong điều luật của anh, chồng là trời” Đối phó với tiểu nữ tùy hứng làm bậy phải có kỷ luật sắt, cho cô ấy đặc quyền, cô ấy sẽ giãy vò anh đến chết.

Lãnh Như Tuyết còn muốn giãy dựa phản kháng, nhưng chữ “chồng” kia lại khiến lòng cô mềm đi, cả người nhũn ra, cuối cùng chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh cười.

Cố Dĩ Mặc vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đặt cô lên ghế tựa, tiếp tục ăn những thức ăn đã nguội lạnh.

12. Ngôn Tình - Chương 12

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Cố Dĩ Mặc về Đài Loan đã 20 ngày, thời gian anh trở về Mỹ chỉ còn 10 ngày nữa.

Lãnh Như Tuyết có chút u buồn.

Mười ngày sau vừa đúng là giao thừa, Cố Dĩ Mặc cũng phải trở về Đoàn gia mừng năm mới chứ? Mà Đoàn gia không chấp nhận cô, cho nên không thể không chia lìa với anh.

Cô ngồi trước cửa sổ sát đất, ánh mặt trời chói chang chiếu vào, nhưng không quét được sự u tối trong lòng cô.

Cố Dĩ Mặc chưa bao giờ nói chuyện tương lai của họ.

Có lẽ, bọn họ căn bản không có chuyện tương lai gì để nói.

“Phu nhân, có một người phụ nữ ở ngoài cửa nói nhất định phải gặp được chị” Diệp Tử đi tới cắt ngang sự thất thần của cô.

“Ai vậy?”

“Bà ấy không chịu nói tên, chỉ nói nhất định muốn gặp phu nhân, khoảng 50 tuổi, tóc xoăn, trông hơi giống phu nhân”

Lãnh Như Tuyết cau mày, chẳng lẽ là bà?

Dù sao chuyện đến nước này cũng phải có kết thúc “Cho bà ấy vào đi”

“Vâng”

Người đến quả nhiên là Tần Hồng, bà mặc một chiếc áo khoác lông dài, sắc mặt có phần tiều tụy.

“Mời ngồi” Lãnh Như Tuyết tỏ ra như chủ nhà đãi khách “Vú Vương, chuẩn bị trà nóng”

“Không cần phiền đâu, mẹ chỉ nói mấy câu thôi” Tần Hồng tỏ ra lúng túng.

Kể từ khi Lãnh Như Tuyết nói ra thân thế bản thân, quan hệ mẹ con giữa hai người gần như đóng băng, không khác mấy những người xa lạ trên đường.

“Bà Tần, có gì cần nói xin mời” Bây giờ mặc dù Tần Hồng vẫn trên danh nghĩa là người của cha cô, nhưng Lãnh Như Tuyết cũng không muốn gọi bà là Lãnh phu nhân.

“Tuyết Nhi...” Tần Hồng ngập ngừng, muốn nhìn con gái, rồi lại e sợ, tầm mắt dao động xung quanh cô “Con biết chuyện tập đoàn Beau muốn thu tóm Lạc Thị không?”

“Không rõ lắm” Lãnh Như Tuyết quả thật không biết Cố Dĩ Mặc đang bận rộn những chuyện gì, chỉ nhớ lúc đầu anh nói đối cô với giá cao, giúp Lạc Thị vượt qua nguy cơ.

“Tuyết Nhi, Cố Dĩ Mặc đoạn tuyệt tình nghĩa, cắt đứt mọi cửa của Lạc Thị, chỉ chờ Lạc Thị ngoan ngoãn sụp bẫy, Khải Toàn... Cha con...”

“Im đi” Lãnh Như Tuyết lạnh lùng quát “Cha tôi chỉ có một, đó là Lãnh Nguyên Đình”

“Bất kể con nói thế nào, Khải Toàn cũng là cha ruột của con, trong người con chảy một nửa dòng máu của ông ấy. Ban đầu con vì Lãnh Nguyên Đình uy hiếp mẹ, lấy Tử An, vậy tại sao giờ lại không muốn cứu Lạc Thị? Đó là tâm huyết của Khải Toàn, dù gì hãy để cho ông ấy chút thể diện, nếu bị Cố Dĩ Mặc nuốt mất, Lạc Thị sẽ trở thành mây khói” Tần Hồng cũng kích động, bà thật sự không hiểu sao con gái lại bất hòa với cha mẹ ruột trong khi lại giúp người ngoài khắp nơi như vậy.

“Tại sao?” Lãnh Như Tuyết cười lạnh “Bà vẫn còn mặt mũi hỏi tôi tại sao có thể vứt bỏ hạnh phúc của mình cũng phải giúp cha? Bà có biết khi còn bé mỗi ngày cha đều đưa đón tôi đến trường không? Bà có biết những khi nửa đêm phát sốt, dẫn đến viêm phổi, ông ấy đã đưa tôi đến bệnh viện, không hề chợp mắt canh chừng tôi? Bà có biết khi tôi bước vào tuổi phản nghịch, học đòi mấy đứa hư hỏng hút thuốc, cha đã chạy khắp quán rượu tìm tôi, chạy gãy chân mới đưa được tôi về nhà không? Bà có biết vì muốn cái gia đình này có cơm ngon áo đẹp mà ông phải bôn ba khổ cực quanh năm suốt tháng đến chảy máu dạ dày không? Lạc Khải Toàn đã làm gì cho tôi? Bà làm được gì cho tôi?”

Tần Hồng vừa lúng túng, vừa buồn thảm “Tuyết Nhi, tại mẹ những năm tháng đó đã sai sót với con, mẹ không xứng là một người mẹ, nhưng... Khải Toàn bệnh rất nặng, con nhân tâm để ông ấy nhìn cơ nghiệp của mình tan rã trong lúc sinh tử sao?”

“Tôi vì sao mà không đành lòng? Tôi cầu còn không được đây”

“Con... Sao con có thể máu lạnh như vậy?”

“Đúng vậy, ai bảo bà đặt cho tôi cái tên Lãnh Như Tuyết này?”

“Con thật sự không chịu giúp?”

“Đó là chuyện của Cố Dĩ Mặc, tôi không xen vào, cho nên không giúp được”

“A, ha ha...” Tần Hồng chợt cười lên, như kẻ thần kinh “Mẹ biết là con hận mẹ, mẹ phản bội cha con là không đúng, nhưng con cho rằng Lãnh Nguyên Đình có gì tốt? Con cho ông ấy là Thánh nhân không nhiễm bụi trần sao? Con cho là ông ấy nói chuyện làm ăn cũng chỉ là chuyện làm ăn, uống rượu đơn thuần là uống rượu? Trên người ông ấy có bao nhiêu mùi thơm của phụ nữ khác nhau, có biết không? Đàn ông... ha ha... Làm gì có kẻ nào tốt?”

“Mất tôi cũng không phải vô ích” Lãnh Như Tuyết không hề cử động “Cha không phải là hòa thượng, đương nhiên cũng có nhu cầu, nhưng bà quanh năm chia phòng với cha, ông ấy còn có thể làm gì? Trong lúc bà hoan lạc với người khác, vẫn không muốn buông tha cái ghế Lãnh phu nhân, chẳng lẽ còn muốn cha vì bà thủ thân như ngọc sao? Buồn cười.”

“Mẹ và Lạc Khải Toàn đã biết nhau từ trước, yêu nhau từ trước, mẹ không thể quên được tình cũ thì có gì sai?” Về mặt Tần Hồng trở nên mê loạn “Chẳng phải con cũng thế sao? Lấy Tử An, nhưng câu kết với Tề Tuấn, lúc Cố Dĩ Mặc quay lại thì lại lao vào lòng nó? Phụ nữ nặng tình đầu, chẳng phải như thế sao?”

“Bà câm miệng cho tôi! Đừng có đánh đồng tôi và Cố Dĩ Mặc với các người” Lãnh Như Tuyết tức điên “Tôi và Tử An đã ly hôn! Bà cũng biết anh ấy là anh trai tôi, sao tôi có thể làm vợ chồng thật với anh ấy? Tôi và Tề Tuấn càng không có gì ngoài tình bạn. Bây giờ tôi và Cố Dĩ Mặc đều độc thân, chúng tôi quang minh chính đại qua lại! Năm đó Lạc Khải Toàn vì tài sản của mẹ Tử An mà cưới, bà cũng vì phiếu cơm dài hạn mà lấy cha, nếu hai người đã chia tay, tại sao không phải sạch sẽ luôn? Tại sao sau khi có hôn nhân, con cái riêng, dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng, dây dưa với nhau? Tại sao còn sinh tôi ra”

“Bởi vì chúng ta yêu nhau, tình yêu không cổ được nhiều như thế...”

“Thật thối” Lãnh Như Tuyết chỉ cảm thấy đầu choáng váng “Các người lòng tham vô đáy, dục vọng không đủ, hôn nhân khiến các người nhàm chán, cho nên muốn ra khỏi quỹ đạo, tìm sự kích thích, không phải sao? Nếu thực sự yêu, tại sao không ly hôn, nhất định phải lén lút nhiều năm như vậy sao? Đáng thẹn nhất còn liên kết muốn thâm tóm Lãnh Thị, các người quả thật không có chút liêm sỉ nào”

“Con quả thật là quỷ dữ, sao có thể nói cha mẹ mình như vậy! Lãnh Nguyên Đình rút cuộc cho con thứ thuốc độc gì, mà con che chở cho hắn, căm hận chúng ta như vậy?”

“Bởi vì các người không biết xấu hổ là gì”

“Con thật láo xược! Lãnh Đình Nguyên dạy con không biết trên dưới như vậy à?”

“Đó là vì có người già mà không đáng kính, tự rước lấy nhục”

“Tuyệt nhiên, con thật sự không chịu tha thứ cho cho chúng ta?”

“Bà Tần, bà sống gần ấy tuổi rồi, chẳng lẽ vẫn không hiểu có những thứ có thể sai phạm, cũng có những điều không thể tha thứ sao?”

Tần Hồng hoàn toàn suy sụp, bà không thể nghĩ con gái lại biến mình thành kẻ thù, điều này khiến bà điên loạn “Lãnh Như Tuyết, con không thèm để ý đến cha mẹ để, không từ thủ đoạn che chở người đàn ông không máu mủ đó, chẳng lẽ con với hắn có quan hệ không thể nói ra sao?”

Lãnh Như Tuyết cứng đờ người, ánh mắt như tóe lửa.

Tần Hồng vẫn tiếp tục nói “Mẹ đã phải nghĩ ra sớm, ông ta thương con một cách bất thường như vậy, so với Lãnh Như Phong còn dịu dàng hơn, ăn cơm cũng chỉ gấp thức ăn cho con, đối với vợ như ta cũng như không thấy. Con cũng mười mấy tuổi rồi, buổi tối vẫn xem con ngủ có đạp chăn ra không, ai biết ban đêm các người có làm gì không...”

Bốp một tiếng, một cái tát nặng nề rơi trên mặt Tần Hồng.

“Cút” Lãnh Như Tuyết chỉ vào cửa “Bà cút đi cho tôi”

“Thế nào, chột dạ?” Tần Hồng ôm mặt nóng hừng hực, nghiêng răng nghiêng lợi “Chột dạ phải không? Nếu ta nói rõ những chuyện này với Cố Dĩ Mặc, cô thử xem nó nghĩ gì? Năm đó tại sao cô vứt bỏ nó...”

Bất chợt, một con dao gọt trái cây cắm vào thành ghế sofa cạnh Tần Hồng.

Tần Hồng kinh hoàng, im bật.

“Bà còn dám mở mồm sỉ nhục một chữ nữa, tôi sẽ giết bà” Lãnh Như Tuyết ép đến trước mặt bà, tay vẫn nắm chặt chuôi dao.

Sự tức giận từ lồng ngực cô bùng ra, sự kích động muốn giết người không gì ngăn cản nổi.

Tại sao có loại người xấu xa bẩn thỉu như vậy?

Lại còn là mẹ của cô.

Bà đã sỉ nhục chữ “mẹ”

“Cút! Vĩnh viễn đừng để tôi nhìn thấy bà! Từ giờ trở đi chúng ta đoạn tuyệt ân nghĩa”

Tần Hồng nơm nớp lo sợ đứng lên, bà biết Lãnh Như Tuyết thật sự muốn giết mình, đôi mắt khát máu của cô so với phim kinh dị còn đáng sợ hơn.

Chạy ra đến cửa bà mới quay đầu lại kêu “Ta đi, con có thể bắt kẻ Lạc Thị, nhưng con cũng không quan tâm đến Lãnh Thị nữa sao? Khẩu vị của Cố Dĩ Mặc quá lươn, lần này hẳn muốn một mũi tên trúng hai đích, nuốt cả Lãnh Thị”

Nói xong, bà cũng không dám dừng lại thêm, lao đảo chạy đi.

Lãnh Như Tuyết nắm chặt hai quả đấm, ngồi thừ trên sofa cả một giờ, lồng ngực bị kích động mới dần dần hồi phục.

Còn nhớ trước đây cô từng đọc một câu “Không có sự vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn”

Lúc ấy cô cảm cảm thấy hơi nói quá, bây giờ cô đã thực sự hiểu, quả thật cảm thấy sống thật không bằng chết.

Sau khi bình tĩnh lại, Lãnh Như Tuyết mới có sức lực nhai lại những câu nói cuối cùng của mẹ.

Cố Dĩ Mặc cũng muốn thâm tóm Lãnh Thị?

Tại sao?

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn... trả thù cô?

Vì những lời của mẹ mà tâm trạng u ám, khiến cô phỏng đoán những chuyện xấu nhất.

Lãnh Như Tuyết run rẩy ôm hai vai, rõ ràng trong nhà bật điều hòa ấm, sao cô càng lúc càng lạnh.

“Diệp Tử, gọi điện cho Dĩ Mặc giúp tôi, nói tôi muốn gặp anh ấy”

“Vâng” Chỉ chốc lát sau, Diệp Tử mang áo khoác của cô từ trên lầu xuống “Phu nhân, chúng ta đi thôi, tiên sinh đang ở công ty chờ chị”

Nửa giờ sau.

Lãnh Như Tuyết đi vào phòng làm việc của Cố Dĩ Mặc, khóa cửa lại, nhìn thẳng vào người đàn ông vẫn trầm ổn như thường “Dĩ Mặc, có thể nói chuyện một chút với em không?”

Anh cười “Dĩ nhiên”

“Gần đây anh bận rộn gì vậy?”

“Tập đoàn Beau đang chuẩn bị thành lập một công ty đầu tư ở Đài Loan, muốn thu hút vốn của địa phương, muốn hoàn thành trong một tháng có vẻ khó, cho nên mỗi ngày đều bận tối mắt”

13. Ngôn Tình - Chương 13

“Anh thu hút vốn thế nào?” Lãnh Như Tuyết hỏi rõ.

Cố Dĩ Mặc dựa lưng vào ghế, tay nghịch bút máy “Em nghe được phong phanh gì à?”

“Anh đối phó với Lạc Thị thế nào em không quan tâm, dù sao đó là trách nhiệm của Tử An, nhưng sao anh lại muốn động vào Lãnh Thị?” Lãnh Như Tuyết từ trước đến giờ là người tính khí không biết kiềm chế.

Cố Dĩ Mặc nhìn cô thật lâu “Em nói vậy là thế nào? Anh vì sao phải nuốt Lãnh Thị?”

Lãnh Như Tuyết bị anh hỏi ngược lại, giận dữ quay đầu đi chỗ khác “Nếu em biết rõ, em còn hỏi anh làm gì?”

Anh im lặng không nói gì.

“Dĩ Mặc, anh biết em quan tâm đến Lãnh Thị thế nào, nể tình em, để cho nó sống sót, được không?” Lãnh Như Tuyết hạ thấp mình, nũng nịu cầu xin.

Anh hít sâu một hơi “Không”

Lãnh Như Tuyết ngạc nhiên nhìn anh.

“Trước khi em tới, tất cả giấy tờ đã được ký kết, Lãnh Thị và Lạc Thị không còn tồn tại, đều trở thành một phần tập đoàn Beau, hơn nữa đã bắt đầu tiến hành việc hợp nhất.”

Lãnh Như Tuyết nhìn anh bằng ánh mắt không tin nổi. Khuôn mặt lạnh như băng, ánh mắt nghiêm nghị, khí thế không thể trái nghịch, lúc này anh như một đế vương ngồi trên cao, trong nháy mắt có thể biến đổi phương thành mây khói.

Cô như rơi xuống vực thẳm, lảo đảo hỏi “Tại sao? Tại sao anh nhất định phải làm như vậy? Đó là tâm huyết của ba em, em đã phí bao công sức giữ gìn nó, tại sao? Tại sao?”

Cố Dĩ Mặc mím môi, không giải thích gì.

Cô nhóc này từng nói, giải thích tương đương với che giấu, che giấu ngang với sự thật, sự thật thắng hùng biện.

Trong lúc cô yếu ớt nhất, anh không muốn giải thích gì cả.

Lãnh Như Tuyết vẻ mặt hoảng hốt, đứng dậy, xoay người mở cửa bỏ đi.

Diệp Tử chờ ở bên ngoài phòng làm việc vội vàng đuổi theo.

Cố Dĩ Mặc trầm tư một lát, đứng dậy khoác áo khoác, cũng đi theo.

Trước mộ Lãnh Như Nguyên Đình.

Lãnh Như Tuyết quỳ gối bên mộ, trán dựa vào bia, vẻ mặt ủ rũ.

Bầu trời vốn trong xanh chẳng biết từ lúc nào mây đen giăng đầy, mây hạ thấp, dày cộm nặng nề như sắp không chịu nổi muốn rơi xuống.

Diệp Tử lo lắng đứng bên cạnh nhìn, quay đầu nhìn Cố Dĩ Mặc đứng phía sau, thâm than thở.

Mấy ngày nay, mặc dù đã dùng mọi phương pháp bồi bổ cho phu nhân, nhưng cô vẫn không được khỏe, cơ thể đã gây yếu càng thêm mong manh trông như hư ảo, càng lúc càng khiến người ta có cảm giác mịt mờ.

Tiên sinh thương yêu phu nhân như thế, tại sao phu nhân còn phiền não như vậy?

“À, tiên sinh, trước khi đến công ty, mẹ phu nhân đã tới tìm chị ấy, hình như đã nói gì quá đáng, hai người cãi nhau, tâm trạng chị ấy rất kích động, khóc thật lâu” Diệp Tử vỗ đầu một cái, bực mình vì quên không nói chuyện quan trọng như vậy cho tiên sinh.

Khuôn mặt Cổ Dĩ Mặc nghiêm nghị, ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái nhỏ yếu ớt tựa như gió thổi bay được, từ từ đi tới.

Lãnh Như Tuyết hai chân đã không còn sức chống đỡ cơ thể, ngồi xuống trước mộ, gập hai đầu gối, ôm lấy bắp chân, cầm chống trên gối. Mái tóc dài buông xõa, gió thổi tung lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cằm nhọn, mắt to, nhìn qua như con nít.

Cổ Dĩ Mặc ôm cô từ sau lưng.

Cô giãy nhẹ một cái, nhưng lồng ngực rộng truyền đến sự ấm áp khiến cô thấy thoải mái, cho nên cuối cùng cô mềm nhũn tựa vào ngực anh.

Bàn tay hơi thô ráp vuốt ve mái tóc rối bời của cô, đôi môi ấm áp đặt lên vành tai xinh đẹp của cô “Nghe anh nói được không?”

Cô hơi sững sốt, sau đó gật đầu.

“Lãnh Như Phong là một quân sư trời sinh, mới bắt đầu, không thể vừa giữ những cái đã có lại khai thác những cái mới. Anh ấy tinh thông chi tiết, giỏi xử lý những việc nhỏ, có thể trở thành trợ thủ tuyệt vời, nhưng không thể gánh được trách nhiệm nặng nề, làm chủ toàn cục”

Lãnh Như Tuyết kinh ngạc quay đầu nhìn anh, nhìn ánh mắt thâm thúy, ấm áp của anh.

“Thật ra thì em cũng hiểu rõ anh trai mình, đúng không?” Cổ Dĩ Mặc ôm ấp cô, nói nhỏ “Mấy năm nay anh ấy rất cố gắng, nhưng cũng rất vất vả, anh ấy kết hợp với một công ty lớn ở Hongkong đối phó với Lạc Thị, thật ra đã mất không ít quyền lực, nếu anh nhúng tay trễ một chút, sớm muộn Lãnh Thị cũng rơi vào tay công ty Hongkong kia, như vậy càng không như em mong muốn, phải không?”

Lãnh Như Tuyết á một tiếng, giờ tay ông lấy cánh tay Cổ Dĩ Mặc, vô cùng đưa đám “Tại em tùy hứng ích kỷ, lúc đầu sao lại đi học hệ tiếng Trung? Nếu em học quản trị kinh doanh có phải tốt không?”

“Ngốc ạ” Cổ Dĩ Mặc cắn nhẹ tai cô “Chẳng phải anh đã nói em cứ giao cho anh không? Chuyện gì cũng để anh xử lý. Hơn nữa, anh là của em, tất cả tất cả đều thuộc về em, điều này với việc chính em giữ lại tâm huyết của cha có gì khác nhau đâu?”

Cuối cùng Lãnh Như Tuyết cũng nở một nụ cười “Dĩ Mặc, anh được lợi còn ra vẻ, xấu xa”

“ha ha” Anh cười trầm trầm “Anh rất xấu, hủy Lạc gia, đoạt Lãnh Thị, khiến em không còn đồng nào, không có chỗ trốn, sau này chỉ có thể dựa vào mình anh. Lãnh Như Tuyết, anh sẽ không cho em bất cứ cơ hội nào cự tuyệt anh, rời khỏi anh”

Trên khuôn mặt tươi cười của anh, ánh mắt lại rất âm trầm.

Lãnh Như Tuyết cảm thấy có phần lạnh lẽo, người đàn ông này nghiêm túc chặt đứt mọi nguồn sống của cô, khiến cô chỉ có thể lựa chọn anh, làm một người phụ nữ sinh tồn phụ thuộc vào anh.

“Dĩ Mặc... Sau này anh có vứt bỏ em không?” Cô hỏi với bộ mặt uất ức.

Anh đột nhiên ôm chặt eo cô, khiến cô sợ hét lên, bàn tay anh lại đánh mạnh một cái lên ngực cô “Anh nói rồi, còn nói hươu nói vượn cứ gia pháp mà áp dụng”

Lãnh Như Tuyết chủ động ôm lấy cổ anh, nở nụ cười đáng thương “Nhưng em thật khổ sở, anh xem, em không phải là cô gái độc lập tự chủ, có thể mạnh, anh còn độc ác chặt đứt mọi đường lui của em, sau này anh Như Phong không thể chăm sóc em được, anh Tử An cũng không thể trợ giúp em, hôm nay em còn cắt đứt quan hệ với mẹ, nếu anh không muốn em, chẳng phải em chết chắc sao?”

Cô rất quan tâm đến Lãnh Thị, nhưng cô cũng rõ ràng những lời Cổ Dĩ Mặc nói đều là thật, cô không có cách nào bảo vệ sự sinh tồn lâu dài cho Lãnh Thị được, anh trai cũng vậy, thay vì để Lãnh Thị rơi vào tay người khác thì thà để Cổ Dĩ Mặc nắm lấy đi.

Hơn nữa, cô thật sự rất mệt mỏi, vì cha, vì Lãnh Thị cũng làm hết sức rồi.

Năm năm trước, cô cho là Lãnh Thị quan trọng hơn Cổ Dĩ Mặc, nhưng bây giờ, Cổ Dĩ Mặc bao trùm tất cả.

Trừ ôm chặt người đàn ông này, cô không muốn làm gì khác nữa.

Nếu cha trên trời oán trách cô bất hiếu, cô cũng chịu.

Cố Dĩ Mặc ôm cô xuống núi.

Anh im lặng rất lâu mới hỏi nhỏ: “Lãnh Như Tuyết, anh là người có tình cảm, đạo đức lại thích sạch sẽ, em nên biết chứ?”

“Ừm..”

Phải, Dĩ Mặc của cô là một người đàn ông trong sạch, không phải kẻ bất cần đời, công tử đào hoa, dạo chơi nhân gian.

Vì trải qua tình cảnh của mẹ khi còn bé, anh tương đối cố chấp, thậm chí không muốn đến gần phụ nữ.

“Anh đã từng hi vọng người phụ nữ của anh không có một chút tì vết nào, anh sẽ che chở cho bảo bối của anh cả đời, không để cô ấy dính chút xíu thế tục nào”

Lãnh Như Tuyết chu miệng lên, hơi xấu hổ, mặc dù cô chỉ kết hôn với Lạc Tử An trên danh nghĩa, nhưng dù sao cũng có tổn hại về thanh danh.

“Năm đó anh đau khổ tuyệt vọng đến Mỹ, không biết vì sao em rời bỏ anh, anh tưởng là em thực sự thích Lạc Tử An, bất kể là vì hắn có tiền hay phong lưu phóng khoáng, anh nghĩ em thực sự phản bội anh, sau đó lại xuất hiện Tề Tuấn, cũng khiến cho lòng anh đau tột cùng”

“Em xin lỗi” Trừ lời xin lỗi, Lãnh Như Tuyết không nói được gì khác.

Dù sao cô cũng có lỗi, mọi vấn đề đều do cô mà ra.

“Nhưng, cho dù là thế, kể cả anh thích sạch sẽ, kể cả anh cho là đã bị em phản bội, cuối cùng anh vẫn quyết định đoạt lại người phụ nữ mà anh cho là không còn tinh khiết nữa, bất kể là vì lòng tự ái, hay vì trả thù, anh chỉ biết anh không thể bỏ qua em được”

“Dĩ Mặc...” Lãnh Như Tuyết cảm thấy không thể thở nổi, cô cảm thấy đây là những lời cảm động nhất cô được nghe trong đời, khiến cô chỉ muốn khóc.

“Em hiểu chưa? Khi anh lựa chọn quay về, anh đã chọn được ăn cả, ngã về không, chặt đứt đường lui của chính mình”

“Dĩ Mặc, hu hu... Em xin lỗi, em xin lỗi, em thật tệ, là đứa ngốc bị oán hận làm cho mê muội, trước kia dù thế nào em cũng không quan tâm, sau này em sẽ chỉ là Hỏa Nhi của mình anh, có được không?”

Cố Dĩ Mặc không trả lời, đi vài bước mới ừ khê một tiếng.

“Dĩ Mặc, em muốn anh công em” Lãnh Như Tuyết vừa rồi còn cúi đầu ủ rũ, giờ như sống lại “Trong phim chẳng phải nam chính thường công nữ chính, thật lãng mạn.”

Anh bắt đầu cúi đầu nhìn cô trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nổi lên đôi môi đỏ tươi, xem ra đã khỏe lên nhiều.

Phụ nữ quả thật là động vật cảm tính, lúc đau khổ sẽ trở nên tiêu tụy, lúc phấn khởi lập tức lại tươi đẹp.

Mà cái vật nhỏ trong ngực anh, từ bé đã dư thừa cảm tính, thật không hiểu sao trái tim cô ấy lại tràn đầy nhiệt huyết như vậy, dùng cảm yêu, bất chấp thù hận, trong thế giới của cô chỉ có trắng hoặc đen, không thích lửng lơ, có lúc anh lo lắng cô sẽ bị những tình cảm này chèn ép đến vỡ nát, nhưng cô lại kiên nhẫn mãnh liệt như thế, khiến anh phải than lên sợ hãi.

Đứng trước cô, mọi nguyên tắc của anh đều bị phá vỡ, oán giận ở trong đáy lòng, biểu hiện ra cũng thành yêu thương.

Có lẽ ngay từ lần đầu tiên cô cười he he nói với anh: “Cố Dĩ Mặc, nếu anh không từ chối em, em sẽ nhiệt tình theo đuổi anh”

Từ đó trở đi, anh đã bó tay với cô rồi.

Cố Dĩ Mặc đặt cô xuống đất, sau đó đứng trước mặt cô, khum gối ngồi xổm xuống.

Lãnh Như Tuyết hoan hô một tiếng, lập tức nhào lên tấm lưng rộng rãi của anh, đôi tay vòng ra cổ.

Bàn tay anh mạnh mẽ nâng cô lên “Tiểu công chúa, đã thỏa mãn chưa?”

Cô cười hì hì rồi cắn tai anh “Vẫn chưa hài lòng. Chẳng mấy khi Dĩ Mặc nói ra những lời cảm tính như vậy, khiến em thật muốn anh”

Hô hấp của anh đột nhiên cứng lại.

Cô còn cố tình xấu xa dùng lưỡi liếm tai anh “Dĩ Mặc, em rất muốn, rất muốn anh, liệu chúng ta có nên thử một lần trong ô tô không?”

14. Ngôn Tình - Chương 14

Diệp Tử không biết tại sao tiên sinh lại lái xe nhanh thế, như đang tức giận, trong mắt còn bốc hỏa.

Còn phu nhân, không còn u buồn như trước, thỉnh thoảng lại nhìn tiên sinh cười khanh khách.

Vừa về tới nhà, không đợi Lãnh Như Tuyết xuống xe, Cố Dĩ Mặc đã chặn ô tô ngang cô, nhanh chóng xông thẳng vào phòng ngủ.

Anh đập cửa phòng, cởi áo khoác, kéo cổ áo của cô rồi vội vàng hôn lên đầu vai trơn mịn.

Khi Lãnh Như Tuyết tỉnh lại, chỉ cảm thấy cổ họng hơi đau, miệng đắng chát, thân thể như bị ngàn cân chèn ép, khiến cô khó chịu rên rỉ.

Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô “Tuyết Nhi, tỉnh chưa? Đừng động đây, cẩn thận cánh tay đang truyền”

Cô từ từ mở mắt, ngẩng đầu nhìn bình dịch mới phát hiện trên tay mình đang cầm kim truyền.

Cố Dĩ Mặc đang nhìn cô chăm chú, vẻ mặt dịu dàng có phần nặng nề.

Cô ngây người hồi lâu, suy nghĩ rồi hỏi “Em không mắc bệnh gì nặng chứ?”

“Sốt 39o, em nói có nghiêm trọng không?”

Cô ngoảnh đầu “Là ai làm hại?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cảnh tượng hoan ái cuồng loạn trước khi mất đi ý thức tái hiện lại, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lại nóng bỏng đỏ lên.

Nhưng anh lại lơ đãng với sự chỉ trích của cô, nắm bóp bàn tay nhỏ bé mềm mại “Thể chất của em quá kém, mới thể đã không chịu nổi? Diệp Tử không chăm sóc cho em tốt”

“Anh đi chết đi! Tại anh không biết kiềm chế thì có” Rút tay về, nắm gối ném anh, Lãnh Như Tuyết xấu hổ chỉ muốn chui xuống đất.

Sao lại có dạng người da mặt dày như vậy? Ban ngày mà thản nhiên nói chuyện đó.

Cố Dĩ Mặc ôm lấy gối mỉm cười, ánh mắt không đứng đắn kia khiến Lãnh Như Tuyết phải kéo chăn che mặt.

Một lát sau, anh lặng lẽ kéo chăn xuống một chút để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô “Định làm mình ngạt chết sao?”

“Hừ, không cần anh lo”

“Tiểu Hỏa Nhi” anh cười triu mến “Lúc đầu chẳng phải em chủ động quyến rũ anh sao?”

“Em... không có” Nhớ lần đầu tiên của họ, Lãnh Như Tuyết cũng không biết mình sao lại nổi điên lớn mật như vậy.

Hành động của con người thường vượt ra khỏi dự tính của họ, nhìn lại khó tránh khỏi đổ mồ hôi lạnh, cảm giác khó mà tin nổi.

“Khi đó không phải em không biết anh giận cỡ nào, em lại có vẻ lão luyện, thành thực, chỉ nghĩ đến người này bị đàn ông khác dạy dỗ, anh chỉ hận không thể lập tức đi giết chết những tên kia”

Lãnh Như Tuyết ngạc nhiên nhìn anh. Lúc đó anh tỏ ra tàn bạo, thì ra trong lòng nghĩ như vậy.

“Em không biết ham muốn độc chiếm của đàn ông mãnh liệt đến cỡ nào” Cố Dĩ Mặc cúi đầu thở dài. Mặc dù sau đó biết Hỏa Nhi của anh vẫn thuần khiết, nhưng chỉ cần nghĩ suốt 5 năm ròng rã cô ở bên cạnh một người đàn ông khác, anh cũng khó có thể quên được.

Sự ghen ghét, đố kỵ khiến anh sắp điên mất.

Nhưng sự kiêu ngạo tự ái khiến anh phải làm ra vẻ điềm nhiên như không có gì, thật ra đàn ông cũng có lúc thật vất vả.

“Dĩ Mặc” Lúc này Lãnh Như Tuyết tuyệt đối sẽ không giận dữ anh nữa, bởi vì cô biết người đàn ông này rất ít thổ lộ tiếng lòng.

“Em đó, trong chuyện này luôn bày ra bộ dạng cô nàng nóng bỏng, hại người ta có bao nhiêu can đảm, ai biết hơi gia tăng tốc độ một chút, em đã than khóc như vậy.” Cố Dĩ Mặc buồn cười véo hai má cô “Vì tình yêu phải khó khăn như vậy sao?”

Lãnh Như Tuyết hừ hai tiếng “Em chưa bao giờ biết mình lại có loại cảm giác mất khống chế như vậy, thật sự rất đáng sợ”

“Đáng sợ?” Cố Dĩ Mặc xấu xa bóp ngực cô “Chẳng lẽ không vui vẻ sao? Hay tài liệu mà anh có bị sai?”

“Anh học được kiểu xấu xa thế này ở đâu vậy?” Lãnh Như Tuyết không vui hỏi lại.

“Lên mạng chứ còn học ở đâu nữa?” Cố Dĩ Mặc thở dài, cầm lại tay cô “Lãnh Như Tuyết tiểu thư, sau này em phải giữ gìn sức khỏe, rèn luyện thân thể cho tốt, nếu không ”chuyện đó” đi tong.”

“Anh... càng lúc càng thiếu đứng đắn”

“Vật nhỏ này, em có anh Tử An, anh Tề Tuấn, nhưng anh từ đầu đến cuối chỉ có mình em”

Lãnh Như Tuyết thấy vừa ngọt ngào vừa sợ hãi “Dĩ Mặc, cái gì mà em có anh Tử An với anh Tề Tuấn, em từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình anh thôi”

Cố Dĩ Mặc ngồi tựa đầu giường, ôm cô vào lòng, để cô tựa trên ngực mình, động tác hết sức cẩn thận, chỉ sợ đụng vào cánh tay đang truyền làm cô bị đau.

“Hỏa Nhi, anh xin lỗi”

“Dạ?” Lãnh Như Tuyết không hiểu, sao tự nhiên anh lại xin lỗi cô?”

“Hôm qua anh làm hơi quá mức”

“Cái... cái gì cơ?”

Cái gì gọi là làm hơi quá mức? Nhanh nhanh kết thúc loại chủ đề đáng xấu hổ này có được không? Lãnh Như Tuyết hừ một tiếng, khẽ véo một cái lên mu bàn tay anh.

Cố Dĩ Mặc lật tay nắm chặt tay cô “Biết vì sao anh làm như vậy không?”

“Vì anh là dã thú”

“ha ha, nguyên nhân này không tồi” Cố Dĩ Mặc cười to, lồng ngực rung lên khiến cô rất thoải mái “Chỉ có điều không hoàn toàn đúng, thật ra là anh sợ”

“Sợ cái gì?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, nhìn đôi mắt thâm trầm có chút sầu lo, trong lòng cũng đau nhói.

“Ngày hôm qua sau khi em rời khỏi phòng làm việc của anh, anh thật sự sợ em sẽ cho là anh trở lại chỉ vì báo thù. Trước đây em chỉ vì muốn giữ Lãnh Thị mà chia tay với anh, lần này anh lại tự tay đoạt lấy Lãnh Thị, anh sợ em sẽ tuyệt giao, cả đời không qua lại với anh nữa.”

Lãnh Như Tuyết rất lâu không nói được gì, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, cô lại không muốn lau.

Dĩ Mặc... sao cô lại may mắn yêu được người đàn ông như vậy? Cô phải tu mấy kiếp mới có phúc phận yêu anh?

“Dĩ Mặc...” Cô nỉ non êm ái “Anh biết không? Em cũng không hối hận vì lựa chọn năm năm trước, khi đó anh chỉ là một người bình thường, không thể giúp gì cho em, mà em lại không thể để ba bị chết oan, điều đau đớn duy nhất của em khi đó là phải buông tay anh ra, nếu sau đó anh tìm được hạnh phúc khác, em có buồn đến chết cũng sẽ thành tâm chúc phúc cho anh”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, bàn tay nhỏ bé run rẩy vuốt ve gương mặt anh.

“Nhưng ông trời đã quá ưu ái em, anh lại có thể vì em mà quay về. Anh biết không? Đêm hôm đó, khi anh dắt em đi khỏi tay Tử An, lúc đó em chỉ muốn chết đi, bởi nếu vậy, sẽ không bao giờ mất đi hạnh phúc nữa”

Cố Dĩ Mặc cúi đầu hôn lên môi cô “Không cho phép em nói từ chết nữa”

Trên đời không có gì tệ hơn tử biệt, miễn là còn sống, tất cả đều có thể.

“Cố Dĩ Mặc, em yêu anh” Lãnh Như Tuyết giọng run run “Cho nên, nếu anh không thể không lựa chọn kết hôn với công chúa đầu hỏa, em cũng sẽ không rời khỏi anh”

Cố Dĩ Mặc ngạc nhiên nhìn cô

“Em trước kia luôn khinh bỉ người thứ ba, khinh bỉ tình nhân, nhưng mà, nếu thử có thể như vậy...” Cô rơi nước mắt nhìn anh, buồn bã cam kết “Cố Dĩ Mặc, em tình nguyện làm tình nhân bí mật của anh”

15. Ngôn Tình - Chương 15

Cố Dĩ Mặc tức giận.

Nhưng Lãnh Như Tuyết không biết tại sao anh tức giận.

Cô còn cảm thấy uất ức, cô đã vì anh đi đến quyết định trọng đại như vậy, ở bên anh không cần danh phận, hơn nữa thì không bao giờ rời xa anh, anh còn tức giận cái gì?

Phải biết là cô luôn luôn coi trọng chủ nghĩa nữ quyền, hôm nay cũng dám vì anh lựa chọn làm một người phụ nữ sau lưng, anh còn muốn gì nữa.

Thật không thể giải thích nổi.

Lãnh Như Tuyết không còn sốt nữa, thân thể cũng được bồi dưỡng tốt hơn, nhưng Cố Dĩ Mặc lại ngủ riêng phòng với cô.

Bọn họ chưa hết trăng mật đã phải ở riêng, thật bi thảm.

Hơn nữa dạo này Lãnh Như Tuyết cảm giác không được thoải mái cho lắm, sáng sớm thức dậy thường buồn nôn, thân thể rã rời, chỉ thích ngủ, ngực luôn căng, khiến vòng một có vẻ đầy đặn hơn. Cô nghi ngờ có phải mình lại bắt đầu dậy thì hay không, cứ tiếp tục như vậy, ngực thành cúp E cũng không phải là không có khả năng.

Hơn nữa từ đáy lòng cô lại có cảm giác khát vọng như thể dục vọng chưa được thỏa mãn, Cố Dĩ Mặc còn cố tình ngày nào cũng thức làm việc rất khuya, sau đó tự mình sang phòng khách ngủ, hoàn toàn lạnh nhạt với cô.

Ô... tại sao lại như vậy?

Cô cũng không thích khóc lóc, nhưng kể từ sau khi trở về vòng tay của Cố Dĩ Mặc, tuyến lệ của cô có phần phát triển, mỗi ngày đều len lén chảy nước mắt.

Đàn ông xấu xa!

Hai giờ sáng, cửa phòng ngủ bị đẩy khẽ.

Cố Dĩ Mặc đi vào trong phòng, kéo rèm cửa rồi lặng lẽ đến bên giường.

Nhờ chút ánh sáng hắt từ bên ngoài vào, anh có thể thấy người phụ nữ nhỏ bé trên giường ngủ rất yên ổn, chần bị cô ôm vào ngực, chân gác lên, tư thế hết sức bất nhã, trên mặt cô nước mắt còn chưa khô, lông mi còn ướt át.

Anh thở dài trong lòng, khom lưng kéo chăn từ trong ngực Lãnh Như Tuyết ra. Cô bất mãn đưa tay sờ soạng như một con mèo vừa ra đời không chút hơi sức, anh cười, trong ánh mắt đầy cưng chiều.

Vật nhỏ này thích ôm người ngủ, lúc bọn họ còn chung giường chung gối, cô luôn chui vào ngực anh mà ngủ, không phải ôm lấy cánh tay anh thì sẽ ôm eo anh, nghiêm túc mà nói, cái tư thế ngủ đó không hoàn toàn dễ chịu, nhưng đáng chết là anh lại vẫn thích.

Anh cầm cái gối nhét vào ngực cô, sau đó đắp chăn cho cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trên gối mềm mại khẽ nhăn vài cái, rồi tiếp tục ngủ say sưa.

Cô luôn khó ngủ, nhưng lại khó tỉnh, một khi đã ngủ thiếp đi, nếu không được ngủ đến lúc tự tỉnh, cả người sẽ mơ mơ màng màng.

Thật là một cô gái trời sinh lưỡi biếng, nếu để cô đi làm, chỉ sợ mỗi sáng rời giường có thể hại chết cô.

Cố Dĩ Mặc nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, bàn tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Dưới ánh trăng mờ, khuôn mặt cô có phần mờ ảo, đường nét tỉ mỉ, chiếc cằm khéo léo, gần một tháng hoan ái khiến cô từ bỏ nét trẻ con, trở nên xinh đẹp quyến rũ.

Cô là cô gái nhỏ nhắn mềm mại nũng nịu nhất, là sự tồn tại êm ái trong tim đàn ông.

Năm năm, anh nằm mơ cũng không dám tin rằng chỉ cần một cái cúi đầu, quàng tay là có thể ôm cô vào trong ngực.

Giờ phút này cô thực sự đã thuộc về anh rồi.

Thật khó mà tưởng tượng nổi.

Lãnh Như Tuyết chợt động dậy, nằm nghiêng quay lưng về phía anh.

Thấy chần lại bị cô đập tung ra, anh cười cổ đắp lại lần nữa.

Đúng là như vậy, dù “chia phòng” anh cũng không thể ngủ yên, cái cô bé này ngủ không phải tệ bình thường.

Người cô hơi co lại, tựa như gặp ác mộng, phát ra tiếng khóc nho nhỏ, anh lật cô lại mới phát hiện cô lại chảy nước mắt.

Anh vén chăn lên, chui vào trong, ôm cô vào lòng, quả nhiên cô bỏ gối ra lập tức chui vào ngực anh, tiếng khóc nhỏ đi, nước mắt cũng không tràn ra nữa.

“Chỉ nói miệng một chút đã khóc thê thảm đến vậy, nếu quả thật để em làm thiếp, hay làm tình nhân không thể lộ ra ngoài, chắc em khóc đến chết?”

Cố Dĩ Mặc thở dài, cắn đôi môi đỏ tươi của cô, bàn tay vuốt ve thân thể cô, tăng thêm sức xoa bóp cái mông tròn.

“Cần bản không hào phóng như vậy, cần gì phải tự làm mình uất ức?”

Chỉ cần ôm cô, anh đã không nhịn được kích động, chỗ kín trở nên căng cứng.

Anh tự đánh trống lảng chính mình “Có phải em đã đoán được, anh không thể nào ôm được người phụ nữ khác, nên mới cố ý nói những lời chọc giận anh? Giả bộ đáng thương để tranh thủ sự đồng cảm, thật ra thì em đang làm nhục tình cảm của anh, em có biết không?”

Lãnh Như Tuyết chui vào lòng anh, chân luồn vào giữa hai chân anh, đúng lúc chạm đến phần cứng rắn. Anh gầm nhẹ một tiếng, vỗ vào ngực cô, cô còn không biết sống chết uốn éo, khiến cho vật khổng lồ của anh càng thêm nóng bỏng.

“Đáng chết” Mấy ngày ngủ riêng khiến cho dục vọng của anh bị đè nén tới cực điểm, lúc này ôm hương ngọc trong lòng, cô lại còn trêu chọc anh như vậy, anh có muốn kiểm chế cũng không kịp.

Cổ Dĩ Mặc thô lỗ cởi áo ngủ của cô, không ngờ phát hiện ngoài áo ngủ cô không mặc thêm bất kỳ cái gì. Lửa dục trong người bị đốt cuồng nhiệt, anh thở dài cắn khuôn ngực đầy đặn của cô, tay nâng cao một chân cô, chậm rãi đưa bàn ủi nóng bỏng vào cơ thể cô.

“Tiểu họa thủy, một ngày nào đó anh sẽ bị em làm cho kiệt quệ mà chết”

Đây có lẽ là cuộc giao hoan nhẹ nhàng nhất giữa bọn họ từ trước tới giờ, anh nhịn xuống kích động, hết sức từ tốn kéo ra đẩy vào, nhưng nơi mềm mại của cô vừa nóng lại vừa chặt khiến cho anh gần như sắp mất khống chế, cuối cùng đành tăng tốc một chút.

Lãnh Như Tuyết vẫn không tỉnh lại, nhưng khuôn mặt trở nên ửng đỏ, tiếng khóc sù sùi biến thành tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Đêm quyến rũ, trong không gian tràn ngập hơi thở yêu đương...

Lãnh Như Tuyết phát hiện mình bị mộng xuân.

Mọi người nói mộng xuân không có dấu vết, nhưng khi cô tỉnh lại có cảm giác cơn mộng kia chân thật đến đáng sợ, nơi mềm mại tư mật dường như vẫn đang co rút, nóng rực như thiêu đốt chưa tiêu tán, trên người cũng nhộp nhúa, chứng tỏ đã chảy nhiều mồ hôi.

Cô ảo não vỗ mạnh xuống gối “Lãnh Như Tuyết, mày thật không biết xấu hổ, lại có thể có loại giấc mơ này... ọe...”

Cảm giác buồn nôn lại kéo tới, cô vội vàng nhảy xuống giường, lao vào nhà tắm, ôm bồn cầu nôn khan một trận.

Cũng không nôn ra được cái gì, nhưng lại cứ có cảm giác buồn nôn, thật khó chịu.

Chờ cho cơn co bóp dạ dày từ từ bình thường trở lại, cô mệt mỏi vịn vò hoa sen, ném đại áo ngủ vào ổ quần áo để giặt, chuẩn bị tắm rửa.

Khi nước ấm tràn qua toàn thân, cô mới có cảm giác được sống lại. Nhưng khi cánh tay lướt qua cái bụng bằng phẳng, cô chợt sững sốt.

Chẳng lẽ...

Kinh nguyệt của cô hình như đã lâu không thấy.

Đoán chừng, tối thiểu đã chậm gần nửa tháng, mà chu kỳ của cô trước đây rất đều...

Cô vội vàng lắc đầu. Không thể nào, mặc dù anh không sử dụng thứ áo mưa đáng ghét đó, nhưng cô vẫn uống thuốc tránh thai mà.

Liệu có nên đến bệnh viện kiểm tra chút không nhỉ?

Trong đầu Lãnh Như Tuyết ngổn ngang, ăn sáng qua loa, rồi ngồi ngẩn người trước cửa sổ.

Làm sao bây giờ?

Nếu Cổ Dĩ Mặc cứ không chịu để ý đến cô, mà cô lại có thai thì phải làm sao?

Chẳng lẽ lại học mẹ Cổ, làm một bà mẹ đơn thân?

A aaa – cô muốn vỡ đầu ra mắt.

Người đàn ông chết tiệt này, đều bị anh làm hại.

“Phu nhân, Tề Tuấn tiên sinh tới chơi” Diệp Tử bỗng nhiên vui vẻ chạy vào lớn tiếng nói, tiểu hộ sĩ vốn hoạt bát nhưng trầm ổn lần đầu tiên luống cuống như vậy “Tề Tuấn, thực sự là anh ấy”

Lãnh Như Tuyết cũng hơi kinh ngạc “Mời anh ấy vào đi”

Vì Cố Dĩ Mặc không muốn, gần đây cô cũng không liên lạc gì với Tề Tuấn, chẳng lẽ anh và Tử An lại có chuyện gì?

“Như Tuyết, lâu rồi không gặp.” Tề Tuấn mặc một bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt nhưng không hề mất đi phong độ, đẹp trai khiến người khác mê say.

“A Tuấn, em rất nhớ anh” Lãnh Như Tuyết tươi cười, nhưng không còn giang hai tay ra ôm anh như trước kia nữa.

Tề Tuấn cười như không, thu hồi cánh tay đang định giang ra, nhún nhún vai “Em đó, thật đúng là định vì tên kia thủ thân như ngọc à?”

“Nói lung tung. Còn anh, sao lại đột nhiên đến tìm em thế?” Lãnh Như Tuyết quan sát anh kỹ lưỡng, nhìn cũng không thấy có vẻ gì là buồn bã mới yên lòng.

“Thật không có lương tâm, nếu anh không đến thăm em, em có phải sẽ không thèm nhìn bọn anh không?” Tề Tuấn lắc đầu “Không phải là anh nói em, người đàn ông kia ham muốn độc chiếm thật quá mức, hôm nay anh còn phải xin xỏ hãn mã mới được vào, thật ra trước đó anh đã đến mấy lần đều bị bảo vệ ngăn ở ngoài.”

“Hả?” Lãnh Như Tuyết giật mình, cô tuyệt đối không biết chuyện này.

16. Ngôn Tình - Chương 16

“Anh cũng biết anh ta rất để ý quan hệ của chúng ta, nhưng anh thật sự không có khả năng với phụ nữ mà? Giữa em với anh ta, anh còn cảm thấy hứng thú với anh ta hơn đây” Đường đường là đại minh tinh với nụ cười mê đắm “Anh ta và Tử An thuộc hai trường phái mỹ nam khác nhau”

“Anh dám động đến anh ấy, cẩn thận em cho anh chết không có chỗ chôn đây” Một cái tát của Lãnh Như Tuyết đánh tan mộng đẹp của anh.

Tề Tuấn cười ha ha “Tòa băng sơn như anh ta, chỉ sợ cũng chỉ có hứng thú với mình em mà thôi, người khác chưa kịp đến gần đã đông cứng rồi”

Hai người nói chuyện phiếm một lúc về tình trạng gần đây của nhau, sau đó, Tề Tuấn thu lại sự hài hước “Lần này, anh em như phải cảm ơn em và Cố Dĩ Mặc”

“Hả? Là sao?” Lãnh Như Tuyết không hiểu, cảm ơn cô là chuyện bình thường, dù sao cô đã giúp anh và Tử An năm năm, nhưng liên quan gì đến Cố Dĩ Mặc?

“Những năm qua thiệt thòi cho em rồi, Như Tuyết” Tề Tuấn nói nghiêm túc. Đối với một cô gái tốt, danh tiếng rất quan trọng, nhưng Lãnh Như Tuyết vì bọn họ không tiếc phá hủy danh dự, anh rất cảm kích cũng rất áy náy.

“Ha ha, bao lâu rồi còn nói chuyện này làm gì” Lãnh Như Tuyết lơ đãng, khi đó cô cho rằng sau này sẽ không còn duyên gì với Cố Dĩ Mặc nữa, nên cũng chẳng cần coi trọng bản thân, có thể giúp Tề Tuấn và Lạc Tử An cũng xem như là giúp người khách hoàn thành ước nguyện, nhìn bọn họ vui vẻ, cô cũng phần nào vui lây.

“Em biết trong lòng anh từng có một ý nghĩ điên cuồng thế nào không?” Tề Tuấn chợt hạ thấp giọng.

“Suy nghĩ gì?” Lãnh Như Tuyết có chút ngạc nhiên.

“Nếu Cố Dĩ Mặc không xuất hiện, anh muốn chờ sự oán hận trong lòng em vơi đi, sẽ để em ly hôn với Tử An rồi cầu hôn em”

Lãnh Như Tuyết kinh ngạc há hốc miệng, thật sự bị giật mình, sau một hồi mới lắp bắp “Anh... Chẳng phải anh...”

“Phải, nhưng là loại sinh vật phức tạp. Anh tưởng mình sẽ không yêu phụ nữ, nhưng em lại xuất hiện.” Tề Tuấn cười nhẹ nhõm, ánh mắt lại sâu thẳm “Buồn cười không? Anh yêu Tử An, rồi lại có tư tưởng chệch choạc, lòng người đúng là không thể hiểu nổi, không thể tin nổi”

Lãnh Như Tuyết lấy tay che miệng, thật khó tin.

“May nhờ Cố Dĩ Mặc trở lại, ha ha” Anh cố cười thoải amis “Nếu không sau này đúng là cục diện rối rắm, nhiều khi giả bộ đùa giỡn lâu ngày lại thành sự thật”

“Tề Tuấn...” Lãnh Như Tuyết không biết nên nói gì cho phải, cô biết anh không phải đang nói đùa.

“Thật ra thì bất kể là tình cảm đồng tính lớn đến đâu, bản năng duy trì nòi giống cũng có lúc ám ảnh, anh cũng muốn yêu một người phụ nữ bình thường, sinh con đẻ cái. Trên đời này không có gì là tuyệt đối cả.” Anh bất chợt dơ hai tay lên, thần thần bí bí “Đừng có nói những lời này với Tử An nhé, cậu ấy mà biết sẽ lột da anh”

Lãnh Như Tuyết cười, nghĩ thầm, đây chắc là một loại áy náy, muốn bồi thường trong tình yêu.

Tính tình không thể thay đổi dễ dàng như vậy, nếu không cũng sẽ không có nhiều người phải đau khổ vật lộn như vậy.

“Về phần Cố Dĩ Mặc” Tề Tuấn thở dài “Anh không biết nên nói gì cho phải, có lẽ trên đời thật sự có người lợi hại như vậy, chỉ cần muốn làm chuyện gì nhất định sẽ làm bằng được, thật là đáng sợ”

“Là sao?” Lãnh Như Tuyết không hiểu, rốt cuộc Cố Dĩ Mặc có gì đáng sợ, tại sao ai cũng nói anh như vậy.

“Vì không để em phải lo lắng chuyện của anh và Tử An nữa, anh ta đã mua công ty đại diện của anh, biến anh thành người dưới quyền quản lý của anh ta.”

“Hả?” Lãnh Như Tuyết giật mình.

“Lợi hại không? Từ giờ trở đi anh ta chính là lãnh đạo trực tiếp của anh... hơn nữa nghiêm cấm anh từ nay về sau có bất kỳ scandal nào, anh ta sẽ đầu tư thật tốt, tìm kịch bản tốt nhất, đạo diễn tốt nhất cho anh, không cho anh tìm em nữa, ha ha”

Lãnh Như Tuyết không nói được nên lời.

Có lẽ Cố Dĩ Mặc thật sự lợi hại đến mức cô không thể tưởng tượng nổi.

“Còn nữa... Chi nhánh tập đoàn Beau ở Đài Loan đã xây dựng xong, Cố Dĩ Mặc bổ nhiệm Tử An làm Tổng giám đốc đấy”

“Ặc!” Đúng là chuyện ngoài tưởng tượng cứ liên tiếp nhau.

“Em không phải thực sự cho rằng Tử An là một công tử nhà giàu bất tài vô dụng chứ?”Ồ

“Cũng không hẳn vậy, em biết là anh ấy có tình phá đổ Lạc Thị, vì mẹ của anh ấy, thật ra anh ấy cũng căm hận cha mình, chỉ là em cũng không nghĩ là anh ấy có thể gánh được trọng trách như vậy” Lãnh Như Tuyết vẫn cảm thấy Lạc Tử An không đơn giản, nhưng lại không thể nhìn được rõ năng lực của anh.

“Cố Dĩ Mặc quả là người khác biệt, có thể không thân, không thù, thật ra anh ta rất ghét anh và Tử An. À còn nữa, Lãnh Như Phong là phó tổng giám đốc, sự sắp xếp này làm em vừa lòng chứ? Chỉ sợ Lạc Khải Toàn cũng đau đầu rồi, con ông ta cùng con trai của tình địch cuối cùng lại thành đồng nghiệp, ha ha”

Lãnh Như Tuyết cười, nhún nhún vai “Em không còn muốn so đo ân oán của đời trước nữa rồi, em nghĩ, hai người anh trai của em cũng vậy”

Như vậy cũng tốt, tất cả mọi người đã tìm lại được vị trí của mình, cười trừ cho qua ân oán.

Mà làm ra tất cả những chuyện này, chính là người ngoài cuộc Cố Dĩ Mặc.

Lãnh Như Tuyết cảm thấy đắng lòng.

Cố Dĩ Mặc, vì cô, rốt cuộc đã phải hao tâm tổn sức bao nhiêu rồi?

Ban đêm, Lãnh Như Tuyết ôm gối, gõ cửa phòng khách.

Cửa mở, Cố Dĩ Mặc đang ngâm điều thuốc trong miệng ngạc nhiên nhìn cô “Em...”

“Anh biết hút thuốc từ bao giờ thế?” Lãnh Như Tuyết kinh ngạc hơn. Anh chưa bao giờ hút thuốc trước mặt cô, hai người hô nhau, cô cũng không ngửi thấy mùi thuốc lá trong miệng anh.

Cố Dĩ Mặc nhún nhún vai, nghiêng người để cô đi vào “Đã lâu rồi, chỉ có lúc nào phiền não mới hút 1, 2 điếu”

“1, 2 điếu?” Lãnh Như Tuyết chỉ vào cái gạt tàn chất đầy đọt thuốc ở đầu giường, vừa tức giận vừa đau lòng “Anh không phải muốn chết đấy chứ?”

Căn phòng sặc mùi thuốc lá, khiến cô bị sặc ho không ngừng.

Cố Dĩ Mặc nhanh chóng mở cửa sổ, nhưng không khí bên ngoài quá lạnh, anh nhíu mày, xoay người lại kéo cô ra khỏi phòng khách.

“Em không sao, em muốn ngủ với anh” Lãnh Như Tuyết giùng giàng.

“Về phòng của chúng ta” Cố Dĩ Mặc bế bổng cô, đi thẳng về phòng ngủ chính.

Anh đặt cô lên giường rồi nhanh chóng vào phòng tắm đánh răng tắm rửa cho sạch mùi thuốc lá.

Khi anh nhẹ nhàng khoan khoái trở lại giường thì Lãnh Như Tuyết chủ động lao vào ngực anh, thế mới biết cô không nhìn rõ thứ bên trong nơi này, người đàn ông này che chở cô biết nhường nào.

“Dĩ Mặc, chúng ta giảng hòa đi” Sống mũi cô cay cay cầu khẩn “Đừng chiến tranh lạnh nữa được không?”

“Được” Từ trước đến giờ anh không có biện pháp gì với việc làm nũng của cô.

“Em biết là những lời tình nguyện làm tình nhân của em khiến anh tức giận, anh cảm giác là em không tin tưởng anh, không tôn trọng sự chung thủy của anh, cũng không có tự ái, không tôn trọng chính mình. Nhưng mà, anh cũng phải thông cảm cho em, để nói ra những điều ấy tim em như vỡ thành trăm mảnh”

Cô ôm chặt eo anh, càng nói càng uất ức.

“Có lẽ anh sẽ nói, nếu quả thật cùng đường, anh sẽ từ bỏ tập đoàn Beau, nhưng em không muốn anh như vậy, em biết anh là người đàn ông có khát vọng, có năng lực, anh thích cuộc thách thức này. Mặc dù ban đầu anh vì em mới trở về bên cạnh cha, nhưng bây giờ anh thực lòng thích trách nhiệm này, em không thể ích kỷ để anh vì em mà buông tay, Dĩ Mặc, anh có thể hiểu cho lòng em không?”

Anh sao mà không hiểu chứ? Cũng vì quá rõ cho nên anh mới vừa tức vừa thương cô.

“Mặc dù mỗi ngày anh làm việc rất mệt mỏi, nhưng em nhìn thấy sự vui vẻ, tự hào trong mắt anh, em biết là anh thật lòng thích công việc này, đàn ông luôn xem trọng sự nghiệp, chẳng phải sao?”

Cố Dĩ Mặc vừa định cãi lại, Lãnh Như Tuyết lại dùng tay bịt miệng anh lại.

“Chờ em nói xong đã. Lãnh Thị ở Đài Loan có lẽ không phải là công ty nhỏ, nhưng so với tập đoàn Beau quả thật là một trời một vực, việc thu mua nó cần bản chẳng trợ giúp được gì cho sự nghiệp của anh. Hai mươi tuổi anh mới về Đoạn gia, nhưng những người khác để cho kẻ họ hận đến tận xương tủy làm người thừa kế, nhất định anh đã gặp rất nhiều khó khăn, nhưng em chẳng giúp được gì cho anh, đã thế còn mang lại bao nhiêu phiền toái, em có cảm giác mình rất có tội. Việc cha anh muốn anh kết hôn với công chúa dầu hỏa cũng không thể trách móc gì nhiều, tối thiểu cũng nói lên rằng ông ấy thực sự kỳ vọng vào anh, thật lòng muốn anh thừa kế vị trí của ông ấy.”

Cố Dĩ Mặc thở dài, cô nhóc lạnh lợi này thì ra cái gì cũng hiểu rõ.

“Anh đã vì em làm quá nhiều, quá nhiều, em cũng muốn làm chút gì cho anh, cho nên mới nói muốn làm tình nhân của anh, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng không hề nói dối.”

Cố Dĩ Mặc hừ lạnh “Nhưng anh cũng không cảm động”

Lãnh Như Tuyết cười thành tiếng, cọ xát làm nũng trong lòng anh “Phải, phải. Anh là của em, của một mình em, về sau em sẽ không nói mấy lời vớ vẩn đó nữa, em tin tưởng anh, tin anh sẽ mang lại cho em hạnh phúc trọn vẹn. Trong lòng em, anh còn lợi hại, thuần khiết hơn cả thiên thần”

“Đủ rồi, nói thêm nữa anh không còn là người nữa” Rốt cuộc sau mấy ngày anh đã nở một nụ cười.

“Dĩ Mặc, có một tin em muốn nói với anh, nhưng chỉ sợ nó có thể là tin xấu”

“Tin gì thế?”

Lãnh Như Tuyết kéo tay anh đặt lên bụng mình “Ở đây, có một sinh linh bé nhỏ”

Hôm nay cô đi bệnh viện kiểm tra, xác định không nhầm lẫn, hơn nữa, trong cơ thể cô không hề có chút thành phần thuốc tránh thai nào cả.

Cố Dĩ Mặc mỉm cười. Thật ra Diệp Tử đã sớm nói tin vui này với anh.

“Anh đó, chừng nào mới nói thật với em? Ví dụ như anh đổi thuốc tránh thai của em thành vitamin từ lúc nào?”

“Anh nói thật...” Anh hôn cô, chậm rãi đè lên người cô, tách hai chân cô ra, không thể chờ đợi thêm tiến vào. “Dùng thân thể anh là cách nói thật thành tâm nhất”

“Ừm... sắc lang... A... Bác sĩ nói, thai còn nhỏ...”

“Được, anh sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận, anh..”

Hỏa Nhi của anh, người phụ nữ anh yêu nhất, trân quý nhất. Anh vẫn cẩn thận che chở em từng li từng tí, rốt cuộc đã hoàn toàn trở thành của anh rồi sao?

17. Ngôn Tình - Chương 17

Rạng sáng ngày hôm sau, Lãnh Như Tuyết đã bị kéo ra khỏi giường.

Cô vẫn còn buồn ngủ, dụi mắt, bất mãn nói “Chẳng phải anh đi làm sao, đừng động vào em”

Cố Dĩ Mặc lại ôm cô vào phòng tắm, rửa mặt giúp cô, tết mái tóc dài của cô thành đuôi sam rồi vắn cao lên, sau đó dẫn cô đến trước tủ quần áo, chọn một chiếc áo lông dày nhất cùng váy dài thay ra, cuối cùng trùm một chiếc áo khoác da cừu, quần khăn choàng cổ, đeo túi xách cho cô.

Như một con búp bê bị đùa nghịch, Lãnh Như Tuyết đầy người mồ hôi, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại “Anh làm gì vậy? Nóng chết đi”

Kể cả cô ra ngoài cũng ngồi trên xe, trong xe còn có điều hòa, kể cả bây giờ là mùa đông giá rét cũng không cần phải mặc quần áo dày thế này chứ?

“Đến Newyork em sẽ thấy rất lạnh”

“Newyork?” Cô mơ hồ mở to hai mắt, chợt nhớ ngày mai đã là giao thừa “Hả, không phải anh định đưa em đi Newyork chứ?”

“Nếu không thì làm sao? Bỏ em một mình ở nhà, để em làm một bà oán phụ đáng thương à?” Cố Dĩ Mặc kéo tay cô “Sắp trễ rồi, lên máy bay ăn sau”

Newyork.

Tài xế John của Đoàn gia mở cửa xe Lincoln, kinh ngạc nhìn cậu con trai mới của ông chủ cẩn thận từng ly từng tí ôm một cô gái ngồi vào.

Cô gái bị quần trong chiếc áo khoác da cừu mềm mại, chỉ lộ ra một chút khuôn mặt xinh đẹp, có lẽ là say máy bay hoặc do chênh lệch múi giờ, đang ngủ say, sắc mặt hơi xanh tái.

Động tác của Cố Dĩ Mặc rất nhẹ nhàng, kể cả đóng cửa xe cũng cố gắng không để phát ra âm thanh.

John hết sức chuyên tâm lái xe, nhưng không kìm được lên nhìn thiếu gia cùng cô gái trong ngực qua gương chiếu hậu. Cô gái này có khí chất Đông phương thần bí, cũng có nét xinh đẹp của con gái phương Đông, là người mà người da đen thân thể cường tráng như anh không biết đến.

Hai tiểu thư của Đoàn gia là con lai, cá tính cũng nhiệt tình không gò bó giống người phương Tây, khác hẳn với cô gái phương Đông thuần túy này, trông cô như thể búp bê pha lê, đụng vào là vỡ nát được.

Nhìn thiếu gia che chở cô như vậy, nhất định là người anh yêu, nhưng mà, trong nhà còn một cô công chúa dầu hỏa đang chờ anh!

Hôm nay là đêm 30 theo truyền thống người Hoa, long trọng như đêm giáng sinh của người Phương Tây vậy, cô công chúa dầu hỏa kia đã cố ý tới trước để cùng nhau ăn mừng.

Nghe nói đêm 30 là đêm tụ họp của gia đình, trước đây Đoàn gia chưa bao giờ có ý định mời người ngoài, mà lão chủ nhân lại cho phép công chúa dầu hỏa Jessica Hall tham gia, chẳng phải quá rõ dụng ý rồi sao?

Người trong Đoàn gia đều xem Hall tiểu thư như thiếu phu nhân rồi.

Bây giờ, thiếu gia lại mang theo một người phụ nữ khác về, có phải quá đùa giỡn không?

Cố Dĩ Mặc bế Lãnh Như Tuyết vào nhà, đại sảnh đang ồn ào trở nên yên lặng.

Bà cả, Bà hai, bà ba và đại tiểu thư đang ngồi đánh bài, Nhị tiểu thư cùng Jessica ngồi xem bên cạnh, Đoàn Trường Canh ngồi ở vị trí chủ nhân đang hút thuốc đọc báo, Đại thiếu gia và Tam thiếu gia đang uống rượu tán gẫu, tất cả đều đang chờ Cố Dĩ Mặc về để ăn bữa cơm tất niên.

Đại thiếu gia là con trai của bà hai, Tam thiếu gia là do bà ba sinh ra, Cố Dĩ Mặc ở giữa.

Đây quả là gia đình có bối cảnh kỳ quặc, toàn thế giới đều tuyên truyền quan hệ một vợ một chồng, đây thì vợ lớn với vợ bé ở chung một nhà, đúng là sự cân bằng dị dạng.

Thấy một cô gái nằm gọn trong lòng Cố Dĩ Mặc, hơn nữa là còn được bế vào大堂 hoàng, mấy người phụ nữ thần sắc khác nhau đều liếc nhanh Jessica một cái, trong ánh mắt có thương hại, có đồng cảm, cũng có chút hả hê.

Jessica vốn đang tươi cười rực rỡ, lúc này ngơ ngác đứng thẳng lên nhìn Đoàn Thiên Lỗi – người đàn ông lý tưởng theo cảm nhận của cô.

Anh đẹp trai cao quý, lạnh lùng lại có chút thần bí, khác hẳn tất cả những người đàn ông cô từng qua lại trước đây, hơn nữa anh ấy giữ mình trong sạch, nghe nói 5 năm trở về Đoàn gia, chưa từng có một vụ scandal nào. Năng lực lại tuyệt vời, chỉ 5 năm mà thừa kế vị trí chủ tịch, khiến sự cố gắng mấy chục năm của Đại thiếu gia và Tam thiếu gia tan thành bong bóng.

Đàn ông như vậy, lại cấm dục như cha sứ, hấp dẫn hết mức, khiến cô mỗi lần nhìn thấy chỉ hận không cưỡi được hết quần áo của anh ra.

Anh càng lạnh lùng, cô càng khát khao, anh càng cự tuyệt, cô càng muốn chinh phục.

Theo đuổi đàn ông cô ghét nhất là lợi dụng gia thế bối cảnh, nhưng lần này cô lại dùng tới, không tiếc dùng mọi thủ đoạn để được gần anh.

Cô cho là mình sẽ phải thành công bước chân vào ngưỡng cửa Đoàn gia, nhưng vì sao giờ phút này anh lại ôm một cô gái xa lạ đi vào?

Sao anh có thể to gan như vậy?

Thế này khác gì cho cô một cái tát vào mặt, cười cô tự mình đa tình, cười cô không biết lượng sức mình, không cho cô ngay cả một chút tình cảm và thể diện nào.

Lúc Jessica biết Đoàn Thiên Lỗi đã 25 tuổi, có người yêu là chuyện bình thường, nếu không có bạn gái nào mới kỳ cục, vấn đề là khi Đoàn gia quyết định bắt tay với gia tộc Hall, anh không phải nên giống những đàn ông xã hội thượng lưu khác, đập tình nhân xuống đất, cho vợ tương lai một chút thể diện hay sao?

Người mạnh mẽ khôn khéo như anh, nên hiểu một khi lấy cô, sẽ có sự hậu thuẫn to lớn thế nào, có thể giúp anh ngồi vững ở vị trí người thừa kế, chứ không phải khổ cực như bây giờ để bò lên cái ghế đó, lại còn bao trắc trở, có thể bị đập xuống bất cứ lúc nào.

Vậy mà Cố Dĩ Mặc chỉ đơn giản gật đầu với mọi người một cái rồi nhanh chóng ôm Lãnh Như Tuyết lên lầu.

Thấy thế Jessica vừa tức giận vừa đau lòng.

Anh thậm chí không cho cô lấy một lời giải thích, cứ thế đưa một “người ngoài” vào Đoàn gia.

Thật buồn cười!

Cố Dĩ Mặc đặt Lãnh Như Tuyết lên giường, nhìn sắc mặt tiêu tụy của cô mà đau lòng.

Lãnh Như Tuyết say máy bay, nhưng vì mang thai nên không thể uống thuốc tùy tiện, đành cố chịu, ói lên ói xuống, chảy cả nước mắt.

Đến tận khi đáp xuống Newyork cô mới đỡ một chút, nhưng đêm qua không ngủ ngon, lại đi sớm như vậy, hơn nữa lần này lại đi đường dài, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa xuống khỏi máy bay là ngủ mê man, dọc đường về cũng vẫn ngủ.

Như vậy cũng tốt, anh vốn không muốn để cô đối mặt với người nhà mình.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Ở Newyork anh có một biệt thự khác, nhưng tối nay phải đưa cô về Đoàn gia, đây cũng là lời tuyên cáo, là cách anh tỏ thái độ của mình.

Vị trí chủ tịch quả thật hiện giờ anh ngồi còn chưa vững, hai người an hem, thậm chí các chị em khác cũng có thể lực riêng của mình, anh vẫn chưa thể hoàn toàn khuất phục, cần thêm chút thời gian xử lý các mối quan hệ, lúc này chưa phải thời điểm thích hợp để xung đột trực diện với Đoàn gia.

Lãnh Như Tuyết cứ ngủ say như thế là được, nếu không cô sẽ phải chịu quá nhiều lời khinh bỉ.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Cố Dĩ Mặc đứng dậy mở cửa, không ngoài dự đoán người đứng ngoài là cha anh.

“Cha nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút” Đoàn Trường Canh thần sắc nghiêm trọng.

“Vâng, đến thư phòng đi”

Đoàn Trường Canh liếc nhìn người đang nằm trên giường “Cô ấy chính là thiên kim của Lãnh Thị năm đó đã bỏ rơi con?”

“Vâng”

“Đàn ông phải có tự trọng của đàn ông, không cho phép bị đàn bà vứt bỏ, con đã đoạt lại cô ta, chứng minh năng lực của mình, cần gì phải dẫn cô ta về đây làm gì? Sắp xếp đại bên ngoài thế nào cho ổn, để ở Đài Loan, thỉnh thoảng trở về yêu chiều một chút là đủ rồi.”

“Cha” Cố Dĩ Mặc không biết nên khóc hay nên cười “Cha quên là mẹ đã mất cha như thế nào sao?”

Anh là kẻ tự đại cuồng loạn, phong lưu vô độ, là con heo đất không biết tôn trọng tình yêu là gì?

Vừa nghĩ tới bộ dạng cô gái mỏng manh yếu ớt tức giận mắng mình, Đoàn Trường Canh cũng rất tức giận.

Tiểu nữ nhân đó là nét bút hồng duy nhất trong đời ông, đã thế cô còn nuôi được một người con trai kiệt xuất như vậy khiến ông không muốn buông ra.

“Đàn bà thì hiểu cái gì? Chỉ biết yêu với hận, chẳng có tiền đồ gì cả” Đoạn Trường Canh chép miệng che dấu sự trống rỗng trong tim “Đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng, phải làm chủ được vương quốc của mình mới có thể cười thiên hạ, những người phụ nữ kia mới bằng lòng sống chết theo mình, con thử hai bàn tay trắng, xem Lãnh Như Tuyết còn muốn con nữa không?”

“Muốn” Cố Dĩ Mặc kiên định trả lời “Thực ra, cô ấy chỉ ước gì con buông tha Đoạn gai, cùng cô ấy sống cuộc sống bình dân ở Đài Loan”

Đoạn Trường Canh hỉ mũi coi thường “Nói thế nghe cho sướng thôi, thử cho nó ăn những bữa cơm đạm bạc qua ngày, xem có còn tư thái cao quý đó nữa không”

“Cho dù rời khỏi tập đoàn Beau, con cũng sẽ không để cô ấy phải sống khổ, cha biết là con có thể làm được mà.” Cố Dĩ Mặc thản nhiên trả lời. Anh tự biết năng lực của mình và tin rằng cha anh cũng biết rõ.

“Con đang uy hiếp ta sao?” Đoạn Trường Canh giận dữ “Nếu ta không thừa nhận nó, con sẽ vì nó mà vứt bỏ sự nghiệp sao?”

“Con không muốn uy hiếp cha, con biết là cha coi trọng con, vị trí của con bây giờ vẫn còn chưa ổn định, quả thật vẫn cần thời gian để giữ vững, nhưng con không muốn dẫm vào vết xe đổ của cha.”

“Con có ý gì?”

“Năm đó cha kết hôn với mẹ cả, quả thật có một chút ích lợi, cha đoạt được quyền hành từ tay bác, ngồi vững vàng trên vị trí cao, nhưng cha cũng bị gia tộc mẹ cả quản chế vài chục năm chẳng phải sao? Nếu không anh cả, em ba cũng không phải chờ sau mười tuổi mới được chính thức vào cửa nhà. Cha trọng nam khinh nữ, muốn con trai, nhưng lại không thể để họ sống qua ngày trong bóng đêm, tại sao?”

Đoạn Trường Canh cau mày, đây là điều bất đắc dĩ nhất trong đời ông, bị người con trai mình xem trọng nhất đâm sau lưng, khiến ông tức giận, nhưng trong khoảng thời gian ngắn chưa biết phản bác lại thế nào.

“Cha, mẹ con quyết định sẽ kết hôn” Cố Dĩ Mặc đột nhiên nói sang chuyện khác.

“Cái gì?” Đoạn Trường Canh giật mình.

“Chú Liễu theo đuổi mẹ bảy năm, luôn ở bên cạnh, hai người mặc dù đã nói chỉ làm bạn bè, nhưng cuối cùng vẫn quyết định kết hôn. Tình cảm đến mức độ nhất định, sẽ muốn dùng những cách thức khác để khẳng định và duy trì, cái này bao gồm cả luật pháp lẫn ánh mắt người đời.”

Đoạn Trường Canh im lặng.

Người phụ nữ nhỏ bé đó là người duy nhất cự tuyệt ông, cũng vì thế mà có địa vị đặc biệt duy nhất trong lòng ông, ông không ngờ bà lại có thể có quyết định nắm tay một người đàn ông khác đến cuối đời.

“Những gì cha không thể cho mẹ, cũng không muốn cho mẹ, chú Liễu đều đã cho mẹ, cha, cha hãy chúc phúc cho mẹ, đừng có phá hỏng.” Cố Dĩ Mặc biết chủ nghĩa đại nam nhân của cha anh lại bắt đầu trở dậy rồi.

Đoạn Trường Canh cười khổ, tựa như trong phút chốc già đi vài tuổi: “Đã chia tay 25 năm, ta còn tư cách gì phá hỏng nữa đây?”

“Mẹ hi vọng cha cũng đừng phá hỏng chuyện tình cảm của con” Đây mới là trọng điểm anh muốn nói.

“Bà ấy thật là quản nhiều chuyện! Con hiện tại là con trait a”

“Con là người mẹ nuôi lớn, mẹ hi vọng con được hạnh phúc”

“Chẳng lẽ ta lại không hi vọng con được hạnh phúc?”

“Chỉ cần cha đồng ý cho con và Như Tuyết ở bên nhau, con sẽ hạnh phúc”

“Tên tiểu tử thôi” Cái tên tiểu tử chết tiệt này tài ăn nói còn hơn cả dự liệu của ông, dùng tình cảm để lay động, giải thích bằng lý lẽ, lại thỉnh thoảng thiết kế vài cái bẫy cho ông nhảy xuống, khiến ông khổ sở mà không nói ra được.

18. Ngôn Tình - Chương 18

“Cha, Như Tuyết đã có thai”

“Thật sao?” Đoạn Trường Canh mở to mắt. Vào tuổi của ông, phong lưu đã thành hoàng hôn của ngày hôm qua, khát vọng được ngậm kẹo dừa với cháu càng ngày càng mãnh liệt.

“Hoàn toàn là sự thật” Lúc đầu anh quả thật không muốn có con sớm như vậy, nhưng khi cô chủ động vứt bỏ “áo mưa”, anh đã nhận định người phụ nữ này, ngay ngày hôm sau đã đổi thuốc tránh thai của cô thành vitamin.

Đoạn Trường Canh tỏ vẻ do dự.

“Cha, con sẽ không ở thời điểm này yêu cầu sẽ được kết hôn với Như Tuyết” Cố Dĩ Mặc biết tình cảnh của mình làm khó cho cha “Cho con thêm thời gian 2 năm được không? Con bảo đảm mọi thứ sẽ đâu vào đấy”

“Nếu không làm được thì sao?”

“Vậy mặc cho cha xử trí”

“Bao gồm cả kết hôn với Jessica?”

“Vâng” Anh không thể để lại đường lui cho mình, cho nên thề phải thành công.

“Được, ta sẽ cho con thời gian 2 năm, dù sao con cũng còn trẻ, hai năm sau cũng mới 27 tuổi.” Đoạn Trường Canh cũng muốn xem giới hạn của con trai đến đâu, có thể bằng chính sức mình ngồi vững trên ghế chủ tịch tập đoàn Beau hay không.

“Cảm ơn cha”

Đoạn Trường Canh vỗ vỗ vai anh “Con là con trai ta, dù sao ta cũng đứng về phía con. Chuyện của Jessica, cha sẽ giúp con.”

Hơn nữa, ông cũng rất coi trọng sự chấp nhất của đứa con trai này, xưa nay luôn như vậy.

Lãnh Như Tuyết không biết mình đã từng được đưa đến nhà họ Đoạn.

Cô tỉnh dậy trong biệt thự của Cố Dĩ Mặc.

Vừa mở mắt đã nhìn thấy Diệp tử, cô kinh ngạc chớp mắt, cho là mình vẫn còn ở Đài Loan.

“Phu nhân, chị tỉnh rồi?” Diệp Tử vui mừng nhìn cô “Lần này chị ngủ lâu quá, tiên sinh lo lắng lắm đấy” Lúc này cũng là buổi trưa rồi.

Lãnh Như Tuyết nhìn ra cửa sổ, dụi mắt từ từ ngồi dậy.

Diệp Tử vội vàng lấy áo ngủ choàng thêm cho cô.

Cô nghi ngờ nhìn qua Diệp Tử “Đêm 30 thế nào?”

“Bị chị ngủ qua rồi” Diệp Tử nghịch ngợm cười.

Sau khi có thai, Lãnh Như Tuyết bị nghén thành ra rất thích ngủ.

“Thật tiếc quá, chị rất muốn biết giao thừa ở nước ngoài có gì khác không” Cô lười biếng ngáp một cái, vươn vai “Sao em cũng tới đây? Không ở Đài Loan mừng năm mới à?”

“Ba mẹ em ly hôn, ai cũng có gia đình riêng, em là người cô đơn” Diệp Tử cười nhẹ nhõm, trong giọng nói lại có chút buồn bã.

Lãnh Như Tuyết vươn tay ôm lấy cô, vỗ vỗ “Về sau, em gọi chị là chị đi, nhà của chị chính là nhà em”

“Cảm ơn chị” Sống mũi Diệp Tử cay cay “Chị, chị và tiên sinh quả là một đôi trời sinh”

“Đó, em cũng nhìn ra phải không?” Lãnh Như Tuyết cười ngọt ngào, chỉ cần ai nói cô và Cố Dĩ Mặc có tương vợ chồng, cô sẽ cảm thấy hạnh phúc như được bay lên trời.

“Hai người đều là những người lương thiện tốt bụng” Diệp Tử gật đầu một cái “Tiên sinh nói, chờ sau khi chị sinh xong, thân thể tốt lên, sẽ cho em đến trường y cao cấp ở Newyork học bổ túc, nếu em không muốn trở về Đài Loan, anh ấy sẽ giúp em tìm một công việc ổn định ở Newyork”

“Vậy thì tốt quá” Lãnh Như Tuyết yên lòng “Chị vốn đã muốn nói với anh ấy, chị không cần em phải ngày ngày hầu hạ”

“Đó là vì tiên sinh yêu chị” Diệp Tử dí dỏm lè lưỡi “Chị không biết em hâm mộ đến mức nào đâu, nếu sau này bạn trai em bằng 1/10 tiên sinh, em nhất định một lòng một dạ với anh ấy”

“Ha ha...” Lãnh Như Tuyết cười, dí dí vào mặt cô “Thế em không có ý tứ cướp Dĩ Mặc đấy chứ?”

“Chị” Diệp Tử tức giận kêu “Tiên sinh nghe được những lời này sẽ tức chết”

Lãnh Như Tuyết làm mặt quỷ “Tên kia đó, đúng là nghiêm túc quá mức”

“Chẳng lẽ không nghiêm túc, cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt là tốt sao?” Diệp Tử cũng biết Lãnh Như Tuyết thường vô tư, nếu không đã không thoải mái với Lạc Tử An và Tề Tuấn gây ra scandal như vậy, thật sợ có ngày cô lại chọc giận tiên sinh, hai người chiến tranh lạnh tiếp.

Còn nữa, hai người họ mỗi lần chiến tranh lạnh, đều do Lãnh Như Tuyết gây họa.

Thật ra từ tận đáy lòng Diệp Tử, cũng có chút ảm ức thay cho Cố Dĩ Mặc.

Chỉ có điều, những lời này không thể tùy tiện nói ra, bởi vì Cố Dĩ Mặc rất nhỏ mọn, chỉ cần phát hiện người phụ nữ nào bên cạnh có chút xiu tình cảm nào với mình là lập tức phán tử hình, đá ra xa, tuyệt đối không cho phép người đó lại gần anh.

Nhìn xem, anh vừa về tới Newyork, cô đã nghe được tiểu thư Suzanne bị điều đi, không còn lại trợ lý đặc biệt của anh nữa.

Cho nên mới nói, Lãnh Như Tuyết thật sự là người phụ nữ hạnh phúc khiến người ta hâm mộ, chỉ sợ cô không biết mình có phúc như vậy.

Bụng Lãnh Như Tuyết nhanh chóng to lên, tám thang mà như người ta chữa 10 tháng vậy.

Khí trời nóng bức, cô mặc quần áo bà bầu đi dạo dưới bóng cây trong khu nhà, tâm trạng có vẻ hơi u buồn.

Không sai, cô mắc chứng trầm cảm của sản phụ.

Lúc đầu khi bụng cô nhanh chóng to ra như khí cầu, cô đã cảm thấy có gì đó khác thường, đến viện kiểm tra thì là sinh đôi.

Cách đó một tháng, cô cảm thấy cho dù có là thai đôi cũng có phần to thái quá, lần nữa đi kiểm tra, mới phát hiện đằng sau thai đôi vẫn còn đứa nữa, cô bị dọa phát hoảng, tận thai ba.

Phụ nữ sinh đẻ là rất vất vả, thời cổ đại, chỉ sinh một đứa con đã có thể nguy hiểm đến tính mạng, hiện giờ y học hiện đại, nhưng cô lần đầu đã sinh tận 3 đứa.

Liệu cô có giữ nổi mạng không?

Bụng Lãnh Như Tuyết to hơn hẳn bụng các bà bầu khác, Cố Dĩ Mặc dường như còn căng thẳng hơn cả cô, trừ khi phải xử lý chuyện quan trọng, anh đều ở nhà với cô.

Nhưng dần dần cô lại cảm thấy không chịu được.

Bởi vì cô biết mình đã biến dạng, vóc người biến dạng nghiêm trọng, trên mặt còn có rất nhiều tàn nhang thai kỳ, về sau không biết có hết không, hại cô không dám soi gương, chỉ cần nghĩ mình sẽ trở nên già nua, xấu xí, cô không chịu được chỉ muốn khóc.

Đàn ông là động vật háo sắc, chỉ thích phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, nếu cô biến thành phụ nữ luống tuổi có chồng, Cố Dĩ Mặc có thay lòng hay không?

Hơn nữa bọn họ cũng rất lâu không sinh hoạt tình dục rồi, bởi vì cô là phụ nữ có thai quá đặc biệt, làm Cổ Dĩ Mặc lo lắng, ngay cả cô chủ động yêu cầu ân ái, anh cũng từ chối.

Nghe nói khi vợ mang thai là thời điểm đàn ông dễ ngoại tình nhất, không biết Cổ Dĩ Mặc có hái hoa đại bên ngoài hay không?

Huhu.....

Thật chẳng có chuyện gì hài lòng cả.

Lãnh Như Tuyết đi lại một hồi bắt đầu rơi nước mắt, cô rất ghét cuộc sống như thế này.

Tại sao cứ phải là phụ nữ mang thai? Mỗi tháng một lần kinh nguyệt đã khiến phụ nữ chịu đủ hành hạ rồi, muốn trở thành mẹ lại phải mang thai mười tháng khổ sở, mà đàn ông thì trong lúc vợ khó khăn nhất lại lo ong bướm ở ngoài...

Hu... cái thế giới bất công này!

“Lại đang khóc gì vậy?” Một giọng nói trầm ấm, mạnh mẽ vang nhẹ sau lưng, sau đó cô bị kéo vào lồng ngực rộng rãi.

Trong lòng đầy chua xót nhất thời trở nên uất ức, Lãnh Như Tuyết xoay người úp vào ngực anh nức nở nghẹn ngào “Ghét anh, ghét phụ nữ, ghét ba thai nhi, ghét không thể làm chuyện yêu, ghét bộ dạng xấu xí này, huhu...”

Cổ Dĩ Mặc không biết nên khóc hay nên cười, cảm xúc của phụ nữ có thai, thật là chẳng có chút đạo lý nào.

“Được rồi, ghét anh, kiếp sau anh sẽ làm phụ nữ”

“Thèm vào, em chẳng cần một bạn nữ”

“Vây em biến thành đàn ông”

“Làm đàn ông mệt chết, phải kiếm tiền nuôi gia đình, nghĩ lại cũng thấy khổ cực”

Cũng biết đàn ông không sung sướng gì? Cổ Dĩ Mặc không khỏi bật cười.

“Đó? Chẳng lẽ em muốn làm ”tiểu bạch kiểm” (vợ bé)?”

“Hu... Dù sao cũng thật đáng ghét, cái gì cũng ghét. Tại sao không phải đàn ông mang thai chứ? Khi đó em nhất định sẽ rất dịu dàng chăm sóc anh.” Cô nói ra ý nghĩ kỳ lạ của mình.

“Thật tiếc quá, nghe nói khoa học kỹ thuật bây giờ vẫn chưa đạt tới trình độ này, không thỏa mãn được yêu cầu của em”

“Huhu... A! Dĩ Mặc” Lãnh Như Tuyết chợt kêu lên “Mau... mau... Hình như em sắp sinh”

Phía dưới tự nhiên ra nước, bụng cô quá to, sợ là bị sinh non.

Sắc mặt Cổ Dĩ Mặc tái nhợt, vội vàng gọi điện, đồng thời gọi Diệp Tử tới giúp một tay.

Ôi trời! Sao các con muốn ra là ra.

Hai giờ sau, trải qua cuộc phẫu thuật, ba bảo bối đã thuận lợi đến với nhân gian.

Cổ Dĩ Mặc nắm lấy tay Lãnh Như Tuyết, không cả đi xem 3 vật nhỏ kia thế nào, anh chỉ nhìn cô, có chút nghẹn ngào.

Lãnh Như Tuyết vừa ra khỏi một trận chiến sống còn, yếu ớt nhìn anh, mỉm cười.

Một chiếc nhẫn bạch kim hình dáng đơn giản, hoa văn trang nhã được xỏ vào ngón áp út cô. Phía trên không có kim Cương hoa kẹ, cũng không có bất kỳ viên đá nào, chỉ là một chiếc nhẫn đơn thuần.

Lãnh Như Tuyết kinh ngạc nhìn, phát hiện trên ngón vô danh bên tay trái anh cũng có một chiếc nhẫn như vậy.

Cổ Dĩ Mặc đặt môi lên ngón tay cô, sau đó nói bằng giọng nhỏ nhẹ khiến cô say mê nhất đời này.

“Hỏa Nhi, em là vợ anh”

19. Ngôn Tình - Chương 19

Hơn một năm sau.

Trong biệt thự riêng của Cố Dĩ Mặc, ba tiểu quý hoạt bát đang chạy trên sân cỏ, bọn chúng đang lùn cùn chạy theo quả bóng da, cười rất vui vẻ.

Hai vú em đứng cách chúng không xa, không dám rời ánh mắt. Ba tên tiểu quý này, chỉ cần không cẩn thận 1 chút là chạy biến mất dạng, không trông kỹ không được.

Lãnh Như Tuyết ngồi trên ghế mây dưới bóng cây, trên chiếc bàn tròn trước mặt đặt một cái notebook. Cô đang bận thu thập tài liệu, vắt óc viết kịch bản trò chơi tình yêu trên mạng.

Đây là công việc cô đã làm cách đây rất lâu, kịch bản gốc của trò chơi đại bàng cho đoàn đội đặc biệt phụ trách, cô phụ trách một phần nhánh nhỏ tình yêu trong đó.

Diệp Tử hỏi cô sao không viết tiểu thuyết, cô lại nói thích công việc này hơn, cảm giác làm được gì đó hơn. Hợp tác với nhiều người, mặc dù cô chỉ là một chiếc đinh ốc nhỏ, nhưng việc hợp tác này khiến cô có cảm giác không xa lánh mọi người, mặc dù chỉ là qua mạng cũng khiến cô vui vẻ.

Dĩ nhiên, ba tiểu quý kia cũng khiến cô rất vui vẻ.

Lạc Tử An và Tề Tuấn vốn muốn nhận một trong ba đứa làm con nuôi, nhưng không thể tách ba đứa ra được, dứt khoát cho cả 3 đứa làm con nuôi của họ, kiếm được ời tiền sữa bột.

Mấy ngày trước, cô và Cố Dĩ Mặc đã đăng ký kết hôn, thật sự thành Cố phu nhân.

Không, trên thẻ căn cước là Đoàn phu nhân.

Nhưng điều đó thì có can hệ gì?

Cố Dĩ Mặc là Dĩ Mặc của mình cô, về sau trừ cô, sẽ không còn ai gọi anh bằng cái tên này nữa, mà Đoàn Thiên Lỗi nổi tiếng thiên hạ là đàn ông đẹp trai có tài, trong hai năm ngắn ngủi, đã dẫn dắt tập đoàn Beau bước sang một giai đoạn mới, khiến người đời phải chú ý.

Nhưng bất kể là Cố Dĩ Mặc hay Đoàn Thiên Lỗi, cũng là chồng cô, là người cô yêu duy nhất trên đời.

Khó trách Diệp tử luôn nói cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này.

“Phu nhân, có tiểu thư Hall tới chơi” Một giúp việc bẩm báo.

“Jessica Hall?” Lãnh Như Tuyết nhăn mày. Chuyện đã hai năm rồi, vị công chúa dầu hỏa này vẫn chưa buông tha hay sao?

“Đúng ả”

“Cho cô ấy vào. Chuẩn bị café”

“Vâng, phu nhân”

Sau đó, Jessica thật sự đi vào sảnh khiến Lãnh Như Tuyết trợn mắt há mồm.

Cũng không phải vì dáng dấp của cô quá đẹp hay quá xấu, cô có vẻ đẹp nước Mỹ điển hình khiến người khác động lòng, nhưng khiến Lãnh Như Tuyết kinh ngạc chính là cô mang một cái bụng lớn, tựa như bộ dạng của cô hơn một năm trước.

Jessica mang thai?

Vậy ai là cha đứa bé?

Lãnh Như Tuyết không dám nghĩ, cô chỉ cảm thấy chân tay lạnh như băng, trước mắt tối sầm.

“Mời ngồi” Cô phải dùng một sự tự chủ rất lớn để lộ ra một nụ cười.

“Nghe nói hai người đã đăng ký kết hôn?” Jessica đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy” Lãnh Như Tuyết nhìn qua chiếc nhẫn trên tay.

Đây là chiếc nhẫn bạch kim năm đó.

Lúc đăng ký kết hôn, Cố Dĩ Mặc mua một chiếc nhẫn kim cương rất to, rất tinh xảo cho cô, nhưng cô vẫn cảm thấy thích cái này hơn, cho nên tiếp tục đeo nó.

“Có lẽ tôi nên nhận thua” Jessica thở dài, vẻ mặt có chút cô đơn “hai năm trước, tôi nằm mơ cũng không dám nghĩ thân phận hai chúng ta lại trao đổi cho nhau, cô thành Đoàn phu nhân, còn tôi lại chịu thân phận không thể lộ ra ngoài”

Lãnh Như Tuyết rơi thẳng xuống vực.

Lời nói này của cô ta có ý gì?

Là ý tứ gì?

“Tiểu thư Hall, cô đang nói đùa sao?” Lãnh Như Tuyết ưỡn thẳng sống lưng đe dọa nhìn Jessica, muốn tìm trên nét mặt cô chút dấu hiệu nói dối.

“Tôi phải lấy danh dự của mình ra đùa giỡn sao? Tôi là công chúa duy nhất của nhà Hall” Jessica cao ngạo trả lời.

Lãnh Như Tuyết sững sốt hồi lâu mới tiếp tục mở miệng.

“Cô muốn nói gì cứ nói thẳng ra” Đã như vậy, không bằng cứ thẳng thắn tất cả.

“Không có gì đáng nói, tôi chỉ đến nói với cô, tôi cũng có con của Đoàn Thiên Lỗi” Jessica hời hợt nói.

Ầm một tiếng, trong đầu Lãnh Như Tuyết tựa như có tiếng nổ tung, khiến cô rất lâu không nói nổi lời nào.

Jessica nhìn bộ dạng bị đả kích của cô, cười giảo hoạt.

“Tôi không tin...” Lòng bàn tay Lãnh Như Tuyết đầy mồ hôi lạnh “Tôi không tin, Dĩ Mặc không phải loại đàn ông như vậy, không phải...”

Trừ phi đi công tác, đêm nào anh cũng về nhà, kể từ khi thân thể cô hồi phục, anh lại biến thành dã thú nhiệt tình, sao có thể phản bội cô được?

Không! Dĩ Mặc của cô không phải loại đàn ông như vậy.

“Tiểu thư Hall, tôi không biết cô đến đây là có ý đồ gì, trừ khi Dĩ Mặc chính miệng nói với tôi trong bụng cô có con của anh ấy, nếu không tôi không bao giờ tin anh ấy phản bội tôi.” Lãnh Như Tuyết nhìn thẳng Jessica, hết sức kiên định.

Jessica nhìn đi chỗ khác, đang muốn nói thêm gì nữa, Cố Dĩ Mặc đã đi vào.

“Jessica, lấy đồ chơi trong bụng cô ra đi” Sắc mặt anh tái mét “Nếu không tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng, phá hoại gia đình người khác”

Thấy Lãnh Như Tuyết kinh ngạc nhìn về phía mình, anh đi tới, sờ sờ đầu cô.

“Jessica vừa tới, Diệp Tử đã gọi điện báo cho anh rồi”

Lãnh Như Tuyết cười rất ảm áp, không còn bất kỳ hoài nghi gì nữa.

Nhìn bộ dạng ân ái của vợ chồng họ, Jessica chắc chắn hai tiếng, từ trong áo khoác lấy ra một cái gối ôm nửa hình tròn “Tôi chỉ hơi không cam lòng, anh vẫn từ chối tôi, tôi chỉ muốn nhìn người phụ nữ một chút có phải cô ta cũng tin tưởng anh hay không?”

“Cô đã có câu trả lời rồi” Cố Dĩ Mặc lạnh giọng nói.

Jessica nhún nhún vai “Cô ấy không phải quá tự tin thì là quá ngu xuẩn”

Lãnh Như Tuyết khẽ mỉm cười, cô cũng biết người đàn ông của cô không phải loại có tính phong lưu.

Jessica đi tới trước mặt cô, dò xét cô một lượt mới nghiêm túc nói “Tôi nhận thua, nhưng không phải thua cô, cô không có ý nghĩa gì trong mắt tôi, tôi bị Đoạn Thiên Lỗi đánh bại, tôi không ngờ trên đời thực sự có người đàn ông như vậy, một công chúa dầu hỏa như tôi cam tâm tình nguyện làm nhân tình bí mật của anh ta mà anh ta cũng cự tuyệt”.

Lãnh Như Tuyết ngẩng đầu nhìn sắc mặt vẫn rất khó coi của Cố Dĩ Mặc, đưa tay ôm lấy eo anh, cọ xát.

“Cô phải biết quý trọng, nếu không bất kỳ lúc nào cũng có rất nhiều phụ nữ muốn cướp đi vị trí của cô” Jessica hất mái tóc dài gọn sóng, phóng khoáng bước đi.

“Dĩ Mặc...” Lãnh Như Tuyết ôm chặt anh “Em thật cảm động”

“Thế phải cảm ơn anh thế nào đây?”

“Này! Anh không phải lần tới chứ, đàn ông vốn phải chung thủy với vợ, em nói cảm động là nể mặt anh rồi”

Cố Dĩ Mặc bật cười.

Đúng là như vậy, ở trong mắt người khác có lẽ là vinh hạnh, nhưng đối với cô chỉ là một việc hết sức bình thường.

Cũng bởi vì như vậy, anh mới yêu cô, xem cô như bảo bối.

Mà điều này, vị công chúa dầu hỏa kia không thể hiểu rõ.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thu-ngon-tinh>